

ΠΟΗΝΟΕΟΗ.

ΕΤΟΣ Α!
ΔΡΙΘ. 5
ΔΡΑΧ. 4

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΦΗΣ

ΔΡΑΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
 ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ
 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΓΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΟΣ

Ποιότης άριστη, Ζύγιον άκριβές
 "Άμεσος παράδοσις"

ΚΩΚ—ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ

ΟΙΚΟΣ Ι. ΒΑΛΥΝΔΡΑ

Σταδίου 23 β Τηλ. 23 — 538

ΟΝΕΙΡΩΔΗΣ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

HERB

(ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ)

Τό μυστικόν της
 αιωνίας ωμορφιάς

Τό 'Αμερικανικόν καλλυντικόν ΧΕΡΜΠ έλυσε τó πρόβλημα των έχουσών εις τó πρόσωπον πανάδες, εξανθήματα, ήλιοκαύματα, σκασίματα, καύματα, φαγούρα, ρυτίδες και λυχνές που άσχημίζουν τó πρόσωπον. Με μικράν αλλά τακτικήν χρήσιν του ΧΕΡΜΠ εξαφανίζονται και τó πρόσωπον καθαρίζει τελείως. Τό ΧΕΡΜΠ είναι υγρόν έκχύλισμα διαφόρων βοτάνων και άνθέων· ούδ'ε σταγόνα υδραργύρου ή άλλων δηλητηριωδών ουσιών περιέχει. Τό ΧΕΡΜΠ επαναφέρει την έπιδερμίδα του προσώπου εις την φυσικήν παιδικήν άβρότητα.

Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία 'Αθηνών—Πειραιώς και έν έλλείψει εις τόν Γενικόν 'Αντιπρόσωπον δι' όλόκληρον την 'Ελλάδα και Βαλκάνια κ. Π. ΣΚΟΥΡΤΗ Λυκούργου 17, Μέγαρον Τριανταφυλλάκου άρ. 43

'Αθ ή ν α ι

ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ ΠΟΥΡΑ

ΚΟΥΒΑ

άνώτερα των εύρωπαϊκών

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Χειρουργός — 'Οδοντίατρος
 Κεραμεικοῦ, Δεληγιώργη 19
 ΑΘΗΝΑΙ

"Όλοι οι καλοραγάδες
 Γνωρίζουν ότι μιὰ καλή μακαρονάδα γίνεται μόνον με

ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΜΙΣΚΟ

Πηγαίνετε νά δήτε την

"ΕΥΡΩΠΑΙΑ"

Στό θέατρον Μοντιάλ

Ζητείτε πάντοτε από τόν
 Μπακάλην σας Σαπούνι

ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Α. ΚΑΒΒΑΔΙΑ & ΣΚΙΑΔΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 2

Κάθε κομψή κυρία που θέλει νά έχη καλοχτενισμένο κεφαλάκι, άς τρέξη εις την γνωστήν πεπειραμένην καλλιτέχνίδα Δδαν ΣΟΦΙΚΑΝ, ήτις γνωρίζει καλώς όλα τα μυστικά της τέχνης. "Άς τρέξη κάθε κυρία νά δοκιμάση τó καλλιτεχνικό της γούστο με την άφθαστον περιποίησή της

ONDULATION PERMANENTE
 MARCEL

μεγίστης διάρκειας, βαφές κ. λ. π.

Καλλιτεχνική Διεύθυνσις: ΣΟΦΙΚΑΣ ΤΥΛΗΡΙΔΟΥ

ΤΑΡΥΦΑΛΛΟ

Κυρίες μου,
Καλέχομεν
πάντοτε λαί-
συήσθρα εις
λαίς κομμώσεις
PERMANANT
χάρης εις λαίς λεγειω-
λερας μηχανισμῶν ἐργασιασλῶν
διαρρητῶν παραμορφώσεων τῆς ἐξε-
χέως τῆς κομμωτικῆς τέχνης
καί συνεργασίαν μετὰ τῆς ἐρευ-
δέραις Ἰταλιανῶν τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ.
Διευθυντὴ μας: ἡ ἐξασφάριστος
διὰ τὸ ἀραιότερόν σας ὀλορηδί.

ΤΑΡΥΦΑΛΛΟ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20!

Κορσέδες πολυτελείας, Στήθόδεσμοι νεωτάτου συστήματος
Υπὸ Γαλλίδος τεχνητρίας
Κηλεπίδεσμοι καὶ ὅλα τὰ ὀρθοπεδικὰ
Εἰς τὸ Φαρμακεῖον ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Γ' Σεπτεμβρίου 5

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

Πάσης ἀξίας, παντὸς εἶδους Ὁρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, παράσημα, παντὸς εἶδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοῖνιξ», παλαιὰ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), εἰκόνες Βυζαντινῆς, κομπολόγια καὶ πίπες κεχρηματισμένα καὶ γιοῦσερ φίλντισι καὶ κοράλια με ἀνωτέρας τιμῆς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν του ὁρολόγιον ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του σὲ νικελένια κάσα. Κατασκευάζω καὶ ἐπισκευάζω παντὸς εἶδους καλλιτεχνικὰ κοσμήματα. Λόγω ρεκλάμας ἐπισκευάζω ὁρολόγια ἡγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δραχ. διὰ πᾶσαν βλάβην. Ἐχὼ τοὺς καλλιτέρας τεχνίτας. Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας πρὸ τοῦ με ἐπισκεφθῆτε καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Ὡσαύτως διαθέτω διαζιδὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρων κοσμημάτων (ἀγορασθέντων ἀπὸ δευτέρου χερί) εἰς ἀρίστην κατάστασιν εἰς τὸ τρίτον τῆς ἀξίας. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῇτε διὰ τὸ ἀσυναγώνιστον τοῦ καταστήματος. ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸν ἀκριβῆ ἀρ. 56.

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ-ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 56

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Θέλετε Σιλουέττα καὶ Κομφὸ Σώμα; προτιμάτε Κορσέδες τοῦ ΟΙΚΟΥ ΜΠΟΝ - ΜΑΡΣΕ ἀπὸ Δρχ. 225 ἐπὶ μέτρῳ

Ζητεῖται Νύμφη

Γνωστότατος ἐμπορος τῶν Ἀθηνῶν, με ἀρίστην φήμην καὶ μεγάλον κύκλον ἐργασιῶν, προκειμένου ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν 24ετή υἱόν του, νέον μορφωμένον, τόσον ἐγκυκλοπαιδικῶς ὅσον καὶ ἐμπορικῶς καὶ διευθύνοντα τὴν ἀρίστα λειτουργοῦσαν πατρικὴν ἐπιχείρησιν, ζητεῖ ὡς νύμφην δι' αὐτόν, κόρην περισσότερον ἡθικὴν καὶ ὀλιγώτερον μορφωμένην, με ἀνάλογον προικὴν καθοριζομένην, ὡς καὶ ἡλικίαν. Προτιμῶνται αἱ ἐξ ἐπαρχιῶν. Ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας θὰ τηρηθῇ ἀπόλυτος ἐχεμύθεια.

Γράψατε: Κον Φίλιππον Α. Πανόπουλον Πόστ Ρεστάντ Ἀθῆνας

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

Ὁ ἐφιέλτης τῶν γυναικῶν τώρα τὸν χειμῶνα εἶνε οἱ χιονίστρες, αἱ ὁποῖαι ἐντὸς δύο ἡμερῶν θεραπεύονται με εἰδικὸν φάρμακον. Ἡ φιάλη δρχ. 12,50 ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΒΟΣΙΝΙΩΤΗ

Ἀρ. Τηλ. 25.080 Ἀθῆναι Ἀγ. Κων(τίνου) 15

Τὸ καλλίτερον ἑνα ραδιόφωνον Δῶρον

MAGIC VOICE

ΜΕ ΒΡΑΧΥΤΑΤΑ ΒΡΑΧΕΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΚΥΜΑΤΑ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΚΑΙ ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

Κ. Α. ΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΥΛΟΣ καὶ Σία
Θησέως 7 (Στοὰ Ρόμβης 21) Τηλ. 23-338

Διαβητικοί! Δοκιμάσατε τὰ Γερμανικὰ Χάπια ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ Θεραπεία, χωρὶς ἐνέσεις
Φαρμακεῖον: Γ. ΓΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
Ὁδὸς Πειραιῶς 1, Ἀθῆναι

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΜΕΣ' ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Τὸ χιόνι ἐπέφτε σιγαλ. Τὸ πάρκο τῶν Μυέτ τῆ Χριστουγεννιάτικῆς ἐκείνῃ βραδυᾷ ἦταν ἔρημο, βουβό. Κάποτε—κάποτε ἑνα αὐτοκίνητο περνοῦσε.

Στὰ μεγάλα σπιτία τ' ἀριστοκρατικά, τὰ φῶτα δύναν μιά χαρούμενη ὄψη.

Ἐνα γεροντάκι σκυφτό, φορώντας παλὸν πιὰ πανωφόρι, καθισμένο σ' ἑνα μπάγκο στὸ πάρκο δεχόταν τὸ Χριστουγεννιάτικο βάφτισμα τοῦ χιονιοῦ. Τουρτούριαζε: εἶχε τὰ χέρια χλωμένα στὶς τσέπες καὶ τὸ καπέλλο κατεβασμένο στὰ μάτια. Γύρω του εἶχαν στήσει χορὸ οἱ νιφάδες ἀνάμεσα ἀπ' τὰ γυμνὰ δένδρα.

Κι' ἐκεῖ μπροστὰ τοῦ μιά γκρίλια με χιονισμένα δένδρα γύρω ἀπὸ μιά ὁμορφὴ πλούσια βίλλα.

Κι' ἐκεῖ μπροστὰ τοῦ μιά γκρίλια με χιονισμένα δένδρα γύρω ἀπὸ μιά ὁμορφὴ πλούσια βίλλα.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἀνδρέα Ρούμφορδ μόλις εἶχαν τελειώσει τὸ δείπνο τους. Πλούσιος νεοϋρκέζος ἐκεῖνος εἶχε ἀγοράσει γιὰ λίγες ἑκατοντάδες δολλάρια τὸ ὁμορφότερο αὐτὸ σπῆτι τοῦ πάρκου τῆς Μυέτ. Νεόπλουτος στοὺς τρόπους ἦταν κατὰ τὰ ἄλλα συμπαθητικὸς, καλόκαρδος ἀνθρώπος.

Ἡ κ. Ρούμφορδ, καθισμένη στὸ σαλόνι ἀκουμποῦσε τὸ μέτωπό της στὸ τζάμι.

—Ὡ! πῶς χιονίζει νητάρ! Τὶ ἐλεεινὸς καιρὸς!

Ἐκεῖνος ἔσκυψε μετὰ τὴ σειρὰ του κι' ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι.

—Κύττα, Νταίτzu, εἶπε, αὐτὸν τὸν γέρο ἐκεῖ στὸ πάρκο..

Εἶνε λυπημένος!

—Μὲ τέτοιο κρῦο!..

Σωπάσανε κι' οἱ δύο γιὰ λίγο.

—Θὰ πῶ στὸν μαῖτρ ντ' ὀτέλ νὰ τοῦ σερβίρουνε ἑνα ζεστό.

Ἡ διαταγὴ δόθηκε ἀμέσως. Σὲ λίγο ὁ μαῖτρ ντ' ὀτέλ ξαναφάνηκε ἀπρόσκλητος.

—Σέρ, κάτ' ὑποπτο, εἶπε, ποὺ κάθεται ἔξω ἀπ' τὸ πάρκο ὁ γέρος... Ἦπτε τὸ ζεστό του, με κύτταξε παράξενα καὶ ρώτησε ἂν ὑπάρχει ἀκόμη ἐκεῖνος ὁ περίφημος πίνακας τοῦ ντ' Ὡμπωσόν στὸ διάδρομο; «Ἐκρίνα καλὸ νὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸν κύριο... Τώρα τελευταία πολλές κλεψιὲς ἀκούονται... Ὁ κύριος κι' ἡ κυρία σηκώθηκαν μαζὺ καὶ ξαναπήγαν στὸ παράθυρο. Ὁ γέρος ἦταν ἀκίνητος στὴ θέση του καὶ τὸ χιόνι στροβίλιζε γύρω του πάντα.

—Θέλω νάχω ἡσυχία τὴ συνείδησή μου, Νταίτzu. Ἐδμόνδε, κάλεσέ τον στὸ γραφεῖο μου.

Σὲ λίγο ὁ γεροντάκος βρισκόταν στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου.

—Παράξενος τύπος μοῦ φαίνεται, ἀργοπρόφερεν ὁ κ. Ρούμφορδ. Σοῦ προσφέρουν ἑνα ζεστό κι' ἐσύ ζητᾷς ὑποπτες πληροφορίες.

—Ὡ! κύριε! διαμαρτυρήθηκε εὐκρινῶς ὁ γέρος καί, βυθίζοντας τὸ παγωμένο χερί του στὴν τσέπη τοῦ σακκακιῦ του; «Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ παρουσιασθῶ», εἶπε, δίνοντας στὸν ἀμερικάνο μιά κάρτα. Δὲν ξέρετε βέβαια με ποιὸν ἔχετε νὰ κάμετε;.

Ἐκπληκτος ἐκεῖνος ἔρριξε μιά ματιά καὶ διάβασε:

«Βαρῶνος Ἀδόλφος ντ' Οὐλτρεμόν 144 Λεωφόρος τῆς ἡπείρου. Ξαναδιάβασε ἄλλη μιά φορὰ τὴ διεύθυνση καὶ

ρώτησε: —Συγνώμην... ἔξη? γηθῆτε... στὴν κάρτα σας βλέπω τὴν διεύθυνσή μου... τὸν ἀριθμὸ τῆς βίλλας μου.

—Ὡ! Μάλιστα! Κύριε, αὐτὸ σημαίνει ὅτι κάποτε ἦμουν ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ ποὺ κατοικεῖτε σήμερα. Κι' ἂν θέλετε ἀπόδειξη μπορῶ νὰ σᾶς δηγήσω με κλειστὰ μάτια σ' ὅλη τὴ βίλλα. Κι' ἄρχισε νὰ περιγράφῃ ἑνα—ἑνα τὰ

δωμάτια. Ὑστερα γύρισε καὶ ρώτησε:

—Τολμῶ τότε νὰ σᾶς ζητήσω με ποιὸν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ ὀμιλῶ;

—Ράφ Γκόρδον Ρούμφορδ, ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκη...

—Χαίρω κύριε Ρούμφορδ μ' ὅλο ποῦ εἶμαι κατεστραμμένος

—Στὸ χρηματιστήριό μ' ἤπωσε;

—Ὁχι, ἡ γυναίκα, ὁ μπακαράς, ἡ τρέλλα γιὰ κάθε τι, τὸ ὠραῖο. Πούλησα τὸ σπῆτι αὐτὸ ποὺ μεγάλωσα, στὰ 1912

κι' ἀποτραβήχθηκα σ' ἑνα ἄσυλο, ὅπου οἱ γεροσπάταλοι σάν κι' ἐμένα κρατιοῦνται ἀκόμη στὴ ζωὴ, μ' ἑνα πόδι στὸ λάκκο... Ἀπόψε τὸ βράδυ, Χριστοῦγεννα, μιά νοσταλγία με κατέλαβε. Ἦθελα νὰ ξαναδῶ τὸ σπιτάκι μου. Ὅταν ὁ ὑπηρέτης σας μοῦ πρόσφερε τὸ ζεστό, ἀναπολοῦσα, καθισμένος στὸν πάγκο, τὴν ὑπέροχην γιορτὴ τοῦδωσα τὶς 24 τοῦ Δεκέμβρη στὰ 1892 γιὰ τὴν Μ. Δούκισσα Ἀλεξάνδρα.

—Θὰ θέλετε νὰ ξαναδῆτε τὸ σπῆτι σας, κύριε Βαρῶνε; ρώτησε ὁ κ. Ρούμφορδ καὶ τὸν ὠδήγησε στὴν κ. Ρούμφορδ ποὺ ἔμεινε ἐκπληκτῇ.

—Καταλαβαίνετε, κύριε, τί συγκίνηση δοκιμάζω, Χριστοῦγεννα σήμερα, νὰ βρίσκωμαι στὸ σπῆτι, ὅπου ἄλλοτε...

Προχώρησαν στὸ διάδρομο. Ὁ Βαρῶνος διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὸ πῆλιν καὶ τοῦ Ὡμπωσόν εἶχεν ἀντικατασταθῇ με ἑνα ἄγαλμα χάλκινο. Ἡ κυρία Ρούμφορδ συνεφώνησε.

Στὸ ἐπάνω πάτωμα, ὁ Βαρῶνος, με εὐγένεια πάντα, διώρθωνε τὸ κάθε τι. Κι' ὅταν κατέβηκε καὶ ὁ κύριος ντ' Οὐλτρεμόν ἔπαιρνε τὸ παλτὸ καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ χαιρετίσῃ, ἡ κυρία Ρούμφορδ τὸν προσκάλεσε:

—Βαρῶνε! θὰ σᾶς εὐχαριστοῦσε νὰ μένατε ἀπόψε μαζί μας; Ἀλλῶστε τώρα θὰ βλεπώμεθα. Θὰ μᾶς βοηθήσετε νὰ τακτοποιήσουμε τὸ σπῆτι με καλαισθητικὸ γοῦστο. Ἐλάτε... μένετε ἀπόψε...

—Ὡ κυρία! πόσο με συγκινεῖ ἡ καλωσύνη σας... Ἀλλὰ τὸ ντύσιμο μου!... Δὲν μπορῶ, ἀλήθεια...

Ὁ κύριος Ρούμφορδ ἐπενέβη:

—Μένετε, Βαρῶνε, θὰ σᾶς δανείσω ἑνα μου κροστοῦμι...

Ὁ Βαρῶνος ντ' Οὐλτρεμόν ἀνασηκώθηκε. Σάν γέρικο ἄλογο τῆς μάχης, ποὺ οἱ σάλπιγγες ξαναδίνουν ζωὴ, ὠρῶσε τὸ κεφάλι, κομψεύτηκε στὴ στάση. Παίρνοντας τότε τὸ διαμαντφόρτο κομψὸ χεράκι τῆς κυρίας Ρούμφορδ, ὑπεκλήθη ἱπποτικώτατα κι' εἶπε, φιλώντας τὸ χερί της με μιά εὐγένεια καὶ με μιά ἀρχοντιά ποὺ ἔκανε τὴν νεόπλουτη κυρία Ρούμφορδ νὰ τὰ χάσῃ:

—Ἐπιτρέψατε, κύριε, ν' ἀποσυρθῶ γιὰ λίγο. Ὅταν ξαναπαρουσιασθῶ μπροστὰ σας με φράκο, θὰ σᾶς διηγήθῶ κάτι ποὺ ἔκανε τὴν ὑψηλότητά της τὴ μεγάλη Δούκισσα Ἀλεξάνδρα νὰ γελάσῃ στὴ γιορτὴ ποὺ ἔδωσα τὰ Χριστοῦγεννα τοῦ 1892 πρὸς τιμὴν της...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΕ ΤΟ ΥΣ Σ Π Ι Ν Ο Υ Σ

Ήταν ένα φτωχόπιστο στην άκρη του δάσους. Τό κοντινότερο χωριό απέιχε περίπου μιά λεύγα και για να πάη κανείς στην πόλη

χρειάζοταν τουλάχιστο δυό ώρες με τα πόδια. Ήταν πολύ παλιό. Κι' οί γεροντότεροι το θυμούνται στην ίδια θέση. Οί κάτοικοί του ήταν ξυλοκόποι από πατέρα σε γιού. Ο σημερινός, ήταν νέος και ζούσε ολομόναχος με τη γυναίκα του. Μόλις έβγαζαν το ψωμί τους μέλο που δούλευαν κι' οί δυό σαν σκυλιά. Ο άντρας, με το τσεκούρι στο χέρι, ξεκινούσε απ' τα χάρματα για τη δουλειά του. Η γυναίκα συγύριζε το σπίτι, μαγείρευε και πήγαινε το μεσημεριανό στον άντρα της. Τόν χειμώνα, κουβαλούσε στην πλάτη της ξύλα ξέρα.

Κάποιο πρωί, η Μαρτίνα έπαψε να εργάζεται. Θά νινόταν μητέρα. Εύτυχώς που ο Γιλβέρτος είχε κάτι οικονομίες τώρα τελευταία και μπόρεσαν να τα βγάλουν πέρα με τα έξοδα του τοκετού. Ένα κοριτσάκι ήρθε στο κόσμο. Τώβγαλαν Στεφανίτσα. Οί γονείς του το λάτρευαν. Ήταν γι' αυτούς μια άχτιδα χαράς που έφυγε στο έρημόσπιτό τους.

Μά η Μαρτίνα, απ' τον καιρό που γέννησε, δεν ξαναδρε την υγεία της. Δε μπορούσε να κάνει μακρινούς δρόμους, ούτε να κουβαλή ξύλα. Κι' έτσι η ζωή έγινε πιο σκληρή για το Γιλβέρτο. Από τη μιά μέρα στην άλλη μπορούσε να λείπει το ψωμί από το σπίτι.

Ανάμεσα σ' όλη αυτή την αθλιότητα, η Στεφανίτσα μεγάλωνε. Απ' το πρωί ως το βράδυ ή παιδική φωνούλα της ξύπναγε την ήχώ της έρεμης αυτής γωνιάς του δάσους. Ήταν πιά τεσσάρων χρονών κι' η μητέρα της την άφινε να τρέχει δεξιά και αριστερά χωρίς ν' απομακρύνεται πολύ από το σπίτι.

Μιά ώρα άνοιξιότικη μέρα, που έτρεχε όπως συνήθως μέσα στο δάσος, άκουσε φωνές πουλιν, και προχωρώντας είδε μιά φωλιά ανάποδογυρισμένη, με τα μικρά πουλάκια να σπαρτάρουν στο χώμα. Δεν είχαν ακόμα φτερά και προσπαθούσαν μάταια να σταθούν στα ποδαράκια τους, ενώ οί γονείς των, δυό πρασι-

νή φωλιά σ' ένα παλιό κλουβί και το κρέμασαν στο παράθυρο. Οί δυό σπίνιο πέταξαν μακριά. Μά σε λίγο ξαναγύρισαν κι' άρχισαν να ταΐζουν τα μικρά τους. Όλη την ημέρα ή Στεφανίτσα δεν χόρταινε να παρακολουθή το πήγαινε κι' έλα των δυό πουλιών.

Οί μέρες περνούσαν και τα πουλάκια συνήθισαν την παρουσία της Στεφανίτσας. Δεν πετοούσαν μακριά όταν πλησίαζε. Και τα μικρά μεγάλωσαν. Όταν πιά μεγάλωσαν άρκετά και μπορούσαν να πετάξουν, ή Στεφανίτσα πήρε το κλουβί στο δάσος, το άνοιξε και τ' άφισε να φύγουν.

Από τότε ή Στεφανίτσα αγάπησε μ' όλη την δύναμη της παιδικής ψυχούλας της τα πουλάκια. Θάθελε νάταν δικά της όλα τα πουλιά του δάσους, να τάχη σπίτι της, να τα ταΐζει, να τους μιλάει. Ύστερα από κάθε φαί μάζευε τα ψίχουλα και πήγαινε στο δάσος φωνάζοντας: «Πουλάκια, πουλάκια!». Έπειτα σκορπούσε τα ψίχουλα και περίμενε. Στην αρχή τα πουλιά την φοβόντανε και δεν πλησίαζαν. Σιγά σιγά όμως μερικά σπουργίτια ρίχτηκαν στα ψίχουλα.

Κάθε μέρα, τακτικά, πήγαινε στο δάσος, έρριχνε τα ψίχουλα και φώναζε: «Πουλάκια, πουλάκια!», και τα πουλάκια, που άρχισαν πιά να συνηθίζουν, έτρεχαν κάθε μέρα και περισσότερα. Κι' αυτή τα κύτταζε με μάτια χαρούμενα που τσιμπούσαν με χαριτωμένα σκιρτήματα τα ψίχουλα κι' ή καρδούλα της έφραινόταν από τις χαρωπές τους κοφτές φωνούλες. Σιγά-σιγά τα πουλάκια την συνήθισαν τόσο, που κι' όταν δεν είχε ψίχουλα και τα φώναζε πετολογούσαν γύρω της φωνάζοντας, σαν θυμωμένα που δεν έβρισκαν να τσιμπολογήσουν κανένα ψιχουλάκι.

Περάσανε δυό χρόνια. Η αγάπη της Στεφανίτσας για τα πουλιά όλοένα και μεγάλωνε. Γι' αυτήν, που ζούσε μακριά από τον άλλο κόσμο, σ' αυτή την άγρια γωνιά, τα πουλάκια ήταν αδερφάκια και σύντροφοι. Καθώς περνούσε όλη της την ημέρα στο δά-

σος, μιλούντας με τους φτερωτούς της φίλους, έφθασε ως και να τα καταλαβαίνει άμα! Τα πουλάκια που την γνώριζαν από μικρά και πετοούσαν γύρω της, καθόνταν στα χέρια της, στα μαλλάκια της στους ώμους της.

Εκείνη τη χρονιά χειμώνας ήταν βαρύ. Η γη σκεπάστηκε με χιόνια. Έκανε τρομερό. Ο Γιλβέρτος δεν είχε δουλειά, οί οικονομίες, για να β-

λη το χειμώνα, κι' έτσι άναγκαστηκε να πάη στην πόλη για να βρή καμιά εργασία. Κάθε Κυριακή θά γύριζε στο σπίτι για να φέρνη τα χρειαζόμενα.

Η Μαρτίνα έκλαψε όταν τον είδε να χάνεται στη γωνιά του δρόμου, με τα μάγουλα και το κασκέτο του κάτω-επρά από τα χιόνια. Το ίδιο βράδυ έπεσε άρρωστη στο στρώμα και την άλλη μέρα το πρωί δεν μπορούσε πιά να σηκωθεί. Κάλεσε την κόρη της, της είπε πως είχε λιγάκι πονοκέφαλο, για να μην τρομάξει, και της είπε πως θά κάνει τις δουλειές. Η μικρούλα άναψε φωτιά και σκούπησε κι' ύστερα ξαναπήγε κοντά της. Η Μαρτίνα όλοένα και χειροτέρευε. Ο πυρετός την έψηνε. Έξω το χιόνι έπεφτε όλοένα. Τι θά γινόταν μονάχη, μ' ένα παιδάκι έξη χρονών; Στην έσπελπισία της σφιχταγκάλιασε την κόρη της κλαίοντας. Η Στεφανίτσα φοβήθηκε κι' άρχισε να κλαίει κι' αυτή. Νύχτωσε, Η Μαρτίνα άρχισε να παραμιλάει. Το κοριτσάκι τρομαγμένο κύτταζε τη μητέρα του κι' έκλαιε σιγανά για να μην την λυπήσει.

Πέρασαν έτσι πολλές μαύρες μέρες. Η Μαρτίνα κατάλαβε πως ήρθε το τέλος της και την παραμονή των Χριστουγέννων το βράδυ είπε χαϊδεύοντας το κεφαλάκι της κόρης της: «Στεφανίτσα θά πεθάνω. Η μικρή δεν καταλάβει. Θά πεθάνω, είπε πάλι η Μαρτίνα, δεν θά με ξαναδεις πιά... Όταν γυρίσει ο πατέρας σου πές του... πως τον φιλού...

Τότε ή Στεφανίτσα θυμήθηκε πως βρήκε στο δάσος μιά μέρα ένα πουλάκι που δεν κουνιόταν καθόλου κι' ήταν κατάψυχρο. Η μητέρα της είπε πως: «Είναι πεθαμένο». Έπειτα το πέταξαν κι' ή Στεφανίτσα δεν το ξαναείδε. Έτσι λοιπόν θά γίνει κι' ή μαμά της, σαν το πουλί;

Ενώ ή μικρή αναλογιζόταν όλ' αυτά, ή Μαρτίνα άναστέναζε βαθεία. Το παιδί σήκωσε το κεφάλι του κι' είδε την μητέρα του ακίνητη, με το πρόσωπο κάτωσπρο, με όρθάνοιχτα μάτια. Νομίζοντας πως την έκύτταζε, πλησίασε να τη φιλήσει. Την χάιδεψε με το χεράκι της κι' άποτραβήχτηκε τρομαγμένη. Έτσι κρύο ήταν και το πεθαμένο πουλάκι.

Η Στεφανίτσα τραβήχτηκε σε μιά γωνιά, γονάτισε και θαρράκαλε το Χριστούλη που γενιόταν απόψε να ξαναζεστάνη τη μανούλα της. Σε λίγο πήρε την απόφαση να τρέξει με κάθε τρόπο στο χωριό. Δεν μπορούσε να μείνη πιά. Φοβόταν άνοιξε γρήγορα την πόρτα. Το χιόνι εξακολουθούσε να πέφτει πυκνό. Έσκυψε το κεφάλι και προχώρησε. Περπατούσε με κόπο. Τα ποδαράκια της βυθιζόντουσαν μέσα στο μαλακό πέτο του χιονιού.

Αρχισε να παγώνει. Μά να που μό-

λις προχώρησε μέσα στο δάσος ένα πλήθος πουλιά ξεπετάχτηκαν φτερουγίζοντας γύρω της με φωνές. Ή Στεφανίτσα τ' άνεγνώρισε. Ήταν οί φίλοι της. Χωρίς να σταματήσει τούς φώναξε με κλάμματα:

— Φτωχά μου πουλάκια, ή μαμά πέθανε! Πηγαίνετε να πείτε στο Χριστούλη να την ξαναζωντανέψει!

Κι' αυτά, σαν να καταλάβαιναν, έδυνάμωναν τις παραπονετικές κραυγές τους κι' εξακολουθούσαν να τη συνοδεύουν. Η φτωχούλα όμως όλοένα και πάγωνε περισσότερο. Από στιγμή σε στιγμή σταματούσε και ένοιωθε ένα άβασταχο μούδιασμα σ' όλο της το κορμί. Δεν μπορούσε

πιά να προχωρήσει. Χοντρά δάκρυα κυλούσαν απ' τα μάτια της, και δεν είχε τη δύναμη ούτε να κουνήσει το χέρι της να τα σκουπήσει. Στο τέλος έπεσε μέσα στο κάτωσπρο χιόνι. Τότε δυνατές καυγές έσπελπισίας άντήχησαν στον άέρα: Τα πουλάκια! Ξαφνικά όμως σκορπίστηκαν. Μά σε λίγες στιγμές ξανάρθανε και το καθένα κρατούσε στο ράμφος του ένα άχυρο, ένα φτερό ή ένα κομματάκι ρούχο, που τα μάζεψαν δεξιά και αριστερά απ' το χωριό. Τα άπθεσαν όλα πάνω στο μικρό και ξανάφυγαν να μαζέψουν κι' άλλα. Σε λίγο το παιδί ήταν όλοκληρο σκεπασμένο μ' αυτά τα μικροπραγματάκια που κουβαλούσαν άδιακόπως οί μικροί του φίλοι. Κι' όταν άρχισε να σκοτενιάζει, τα πουλάκια ρίχτηκαν όλα μαζί άπάνω της σ' α νάθελαν να την ζεστάνουν με τα φτερωτά κορμάκια τους.

Το πρωί, ένας χωρικός είδε όχι μακριά απ' το σπίτι του, ένα τεράστιο πλήθος πουλάκια να κοιτώνται πάνω στο χιόνι. Πήρε το τουφέκι του και προχώρησε. Τα πουλιά που τον ένοιωσαν πέταξαν μακριά κι' ο άνθρωπος διέκρινε ένα κοριτσίστικο σωματάκι μέσ' στο χιόνι. Ήταν ή Στεφανίτσα κοκκαλιασμένη, γαλάζια απ' το κρύο. Οί φροντίδες των πουλιών στάθηκαν άνώφελες.

Αναπαύεται τώρα στο νεκροταφείο του χωριού μ' ένα σταυρό στον τάφο της που γράφει: «Εδώ βρίσκεται θαμμένη ή μικρούλα με τούς σπίνιους».

Ο άνθρωπος που μου διηγήθηκε τη θλιβερή αυτή ιστορία έπρόσθεσε:

— Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Μά όποια ώρα πάει κανείς στο νεκροταφείο θά δει άπάνω στον ταπεινό σταυρό ένα σπίνιο.

Και πράγματι, περνώντας απ' το νεκροταφείο, είδα ένα σπίνιο να κάθεται άπάνω σ' ένα ξύλινο σταυρό κατάμαυρο και σκεβρωμένο απ' την πολυκαιρία.

Έλεγε κανείς πως ήταν καρφωμένο στον σταυρό. Όταν πλησίασα το πουλάκι φτερούγισε.

Μ' ένα φοβισμένο ταισίρισμα, μά όταν έφυγα πάλι άνακάθισε στον σταυρό.

να τσιρίγματα. Όταν είδαν τη Στεφανίτσα πέταξαν μακριά, μά ξαναγύρισαν πάλι και ξανάρχισαν να φωνάζουν.

Η Στεφανίτσα πήρε τη φωλιά, έβαλε μέσα τα πουλάκια και τράβηξε για το σπίτι. Οί δυό σπίνιο πετοούσαν γύρω απ' το κεφάλι της τσιτσίρίζοντας. Χαρούμενη έδειξε το εύρημά της στη μητέρα της. Έβαλαν

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΙ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΜΕΤΑΞΥ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΑΔΙΑΠΤΩΤΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

STANISLAS STEEMAN

ΕΞΕΤΗ

ΠΕΘΑΙΝΟΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

— Είπε άπαίσιον, είπε ό Σαντέρ.

— Επειτα έσκυψε τό βλέμμα καί είδε πάνω στό στήθος τήν ένδερμ στιξία τήν κρυπτογραφική πού ό Ζερνικό είχε δείξει σ' αυτόν καί στήν Ένκαρνασιόν, τήν όλέθρια μέρα τής άφιξης των:

1. 112 — 4 Δ Ο + 112 + +

— Είπαι αυτός, δέν είπαι έτσι; ρώτησε ό Βένος.

— Άλλά ύπήρχε άκόμα κάτι πού έπρεπε νά βρεθί, κάτι πού ό Σαντέρ ήξερε καλό πώς ήταν μόνος στόν κόσμο νά γνωρίζη τήν ύπαρξη του. Ξανάβλεπε τό Ζερνικό, άνάμεσα στην άρραβωνιστική

του καί σ' αυτόν, τό πουκάμισο άνοιγμένο στό στήθος. Ό Σαντέρ τότε είχε κοκκινίσει καί άποστρέψει τό βλέμμα άπό τήν Ένκαρνασιόν. Έξ αίτίας μιάς δεύτερης ένδερμστιξίας πού είχε άντιληφθεί, λίγο πιο άριστερά, κάτω άπό τήν πρώτη.

— Έσκυψε πάνω στό πτώμα καί είδε τοποθετη

μένα σά τόξο κύκλου, τά γράμματα πού σχημάτιζαν αυτές τίς λέξεις:

— Στή Φρίντα όλη μου ή ζωή.

— Είπαι αυτός, είπαι ό Ζερνικό, είπε ό Σαντέρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙΙΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

— Άν ύπήρχε ένας ρυθμός άπρόσωπος, όπως ύπάρχει ρυθμός Λουδοβίκου XV, ρυθμός Άναγέννησης, ρυθμός Διευθυντηρίου, τό γραφείο του Βενσεσλάς, Βορομπεϊτσκι, ήταν άναντίρρητα, ό πιο άντιπροσωπευτικός τύπος. Θήκες γράμματα σημειώσεις, μεγάλα παράθυρα, χωρίς κουρτίνες, ένα τραπεζάκι μέ μιά γραφομηχανή, δύο καθίσματα γιά τους έπισκέπτες, ένα γραφείο του έπιθεωρητή, είχε ένα πρσίνο άμπαζούρ.

Ό Βορομπεϊτσκι ήταν βουθισμένος σέ βαθεία συλλογή, όταν ένα άστυνομικό όργανο χτύπησε τήν πόρτα καί του παρουσίασε τήν κάρτα του Γιώργη Σαντέρ.

Τά μυστηριώδη καί τραγικά γεγονότα πού λάβανε χώρα αυτές τίς τελευταίες δεκαπέντε μέρες, είχαν βέβαια γεννήσει στό μυαλό του διάφορες ύποθέσεις, χωρίς νά καταλήξη όμως σέ κανένα συμπέρασμα. Κι' άμφέβαλλε πώς όλα μαζί θά συντρέχαν μιά μέρα στην άνακάλυψη τής αλήθειας, άλλά δέν μπορούσε παρά νά σκέπτεται πώς πολλές ζωές βρισκόταν σέ κίνδυνο καί μιά μεγάλη άπαγοήτευση τόν κυριεύε. Άναγασίε έξη φίλους, Άμφιβολίες, ύποψίες, τί ήταν όλα αυτά; Ό μυστηριώδης δολοφόνος θά χτυπούσε τήν κατάλληλη στιγμή,

καί άν κατόρθωναν νά τόν σύλλάβουν, δέ θά γινόταν άσφαλώς παρά τή στιγμή πού θά έρχόταν νά δρέψη τους καρπούς τών φοβερών έγκλημάτων του θά συκοφαντόταν τότε μόνος του.

Στό άναμεταξύ, ή άστυνομία δίχως στοιχεία, άδρανούσε. Η άναθεώρηση τής άνάκρισης πού έγινε ύστερα άπό τό δρόμα τής Άκίτεν, ήταν έντελώς τυπική καί δέν είχε δώσει άκόμα κανένα άποτέλεσμα. Θάταν άλλωστε παιδιάτικο νά περιμένουν άποτελέσματα άπ'αυτήν. Δέν ύπήρχε καμιά μαρτυρία, ούτε οι σχετικές ένδείξεις πού νά επιτρέπουν σέ κανένα ν' άσχοληθί μέ τήν άρπαγή του σώματος του Μάρκελλου. Αυτό τό σώμα είχε τώρα βρεθεί άλλά σάθηκε άδύνατο νά μάθι κανένας τί είχε συμβί πριν τό ρίξουν στόν ποταμό. Μόνον ό ίατροδικαστής είχε άποφανθί, άφού εξέτασε έπισταμένως τό βαθμό τής σύψης του πτώματος, πώς είχε ριφθί στόν ποταμό λίγες ώρες μετά τήν άπαγωγή.

Όσον άφορά τή δολοφονία του Γκρίμπ, αυτή τήν πρωτακουστή δολοφονία παρέμενε όλοτετα μυστηριώδης. Τό μόνο πού κατόρθωσε ό Βορομπεϊτσκι ήταν νά βρή τό δρόμο πού πήρε ό κακούργος άναχωρώντας. Διηλαδή είχε άνέβει στό κεραμίδια, είχε έξεταίσει τά διπλανά κτίρια, άνασκήκωσε τά παράθυρα, άνοίξει τους φεγγίτες. Είχε γλιστρήσει σέ σοφίτες μέσα καί κάμει διάφορες έρωτήσεις στους γείτονες, Δίχως κανένα θετικό άποτέλεσμα.

— Όδηγήστέ μου, είπε.

— Ένα λεπτό άργότερα ό Σαντέρ εισερχόταν στό γραφείο του έπιθεωρητή. Τό ύφος του έμοιαζε άνθρώπου πούχει νά κάμη σπουδαίες άνακινώσεις. Ό Βορομπεϊτσκι του υπέδειξε ένα καθίσμα καί του πρόσφερε ένα τσιγάρο. Ό Σαντέρ έσκυψε πρός τόν Βενσεσλάς καί τόν ρώτησε μέ χαμηλή φωνή:

— Είμαστε έντελώς μόνον; Δέν μπορεί κανένας νά μάς άκούση;

— Βέβαια όχι! Κανένας, άπάντησε ό Βορομπεϊτσκι πού δέν διασκέδαζε έξαιρετικά μ'όλες αυτές τίς προφυλάξεις. Μπορείτε νά μιλήσετε έλεύθερα, σας βεβαιόνα.

— Καλά, είπε τότε ό Σαντέρ. Έψαξα πρδ όλίγου τίς άποσκευές του Ναμούτ.

— Ά, έκαμε δέπιθεωρητής. Έσκυψε πάνω στό συνομιλητή του μ' έξαιρετικό ένδιαφέρο. Ό Σαντέρ φαινόταν νά είχε άνακαλύψη κάτι μέσα στις άποσκευές του Ναμούτ, πού μπορούσε νά δώση κάποιο προσανατολισμό στην άνάκριση. Άλλά ό Βορομπεϊτσκι ήξερε καλά πώς...

— Καί τί βρήκατε; ρώτησε. Δέ φαντάζομαι νάρχεστε τέτοιαν ώρα έδω, χωρίς νάχετε καμιά σπουδαία άνακάλυψη.

— Βρήκα αυτό είπε ό Σαντέρ. Καί τοποθέτησε πάνω στό γραφείο του έπιθεωρητή ένα φάκελλο φουσκωμένο μέ χαρτιά.

— Καί έξέρετε τί είπαι; ρώτησε άκόμα ό Σαντέρ χωρίς νά τραβήξη τό χέρι του άπό τό φάκελλο.

— Πώς μπορώ νά...

— Ε, λοιπόν... Είπαι μιά καταγγελία.

— Ά!

— Νά διαβάστε αυτό!

Ό Σαντέρ έδειχνε μέ τό δάχτυλο μιά γωνία, στό φάκελλο, όσον μπορούσε κανένας νά διαβάση.

— Γιά νά τό άνοίξη ό Γιώργης Σαντέρ, άν πέθαινα χωρίς νά τόν συναντήσω.

— Περιέργο μωρομύσισε ό Βενσεσλάς.

Μου κάνετε τή χάρη νά μου τό άφήσετε; Θά τό διαβάσω όσο μπορώ πιο γρήγορα.

— Άλλά δέν μπορείτε λοιπόν νά τό κάμετε τώρα; Μου φαίνεται...

Ό έπιθεωρητής είχε άνοίξει τό φάκελλο καί είχε μετρήσει έξη κόλλες πυκνογραμμένες.

— Είπαι άδύνατο, είπε. Δέν έχω τώρα καιρό. Άλλά ήσυχάστε. Θά τώχω διαβάσει δίχως άλλο ως τό βράδυ.

Ό Σαντέρ άγανάκτησε.

Ήταν ό μόνος πού κατόρθωνε νά φέρη ένα στοιχείο

στην άνάκριση, ένα στοιχείο πού νόμιζε έξαιρετικά βαρυσήμαντο. Είχε βαυκαλιστεί μέ τήν έπιθυμία νά τό σχολιάση μέ τόν έπιθεωρητή, καί νά πού αυτός ό άνθρωπος δέν έδειχνε καμιά προθυμία νά έξετάση τό εύρημα του.

Σηκώθηκε.

— Λυπούμαι, είπε. Λυπούμαι πού οι άσכולίες σας είπαι τόσο πολλές, πού δέν μπορείτε ν' άφιερώσετε δέκα λεπτά νά διαβάσετε αυτό τό φύλλο. Λυπούμαι πρδ πάντων γιά τους φίλους μου καί γιά μένα, πού παραμένουμε έκτεθειμένοι χωρίς ύπεράσπιση στό χτυπήματα αυτού του έλεεινού...

Πήρε τό καπέλλο του μέ μιά άπότομη κίνηση καί βγήκε άπό τό γραφείο καταχτυπόντας τήν πόρτα.

— Ό Βορομπεϊτσκι έμειδίασε. Έβρισκε πάντα έξαιρετικά συμπαθητικούς τους άνθρώπους πού τόν εύρισκαν εκείνον άντιπαθητικό.

Η αλήθεια ήταν πώς ήθελε νά διαβάση τήν καταγγελία του Ναμούτ, μέ τήν ήσυχία του, χωρίς τά έχη μάρτυρας. Γι' αυτό είχε διώξει μέ τρόπο τόν Σαντέρ.

Μέσα σ' ένα κυκεώνα άπό φράσεις πομπώδεις, άπό άναφωνήματα καί άποσιωπητικά, πού έκαναν τήν έπιστολή του Ναμούτ νά μοιάζει μέ κακογραμμένο μυθιστόρημα, βρήκε τήν άκόλουθη φράση, πού τόν έκανε νά σταματήση.

— Αυτός ό Σμιθ μέ έχθρεύεται μέχρι θανάτου καί δέ θά παραξενευθί, άν μιά μέρα μέ σκοτώση.

Ό έπιθεωρητής σήκωσε τους ώμους καί ξανάρχισε τήν άνάγνωση. Τό μόνο πού κατάλαβε ήταν πώς ύπήρχε κάποιος Γιάννης Σμιθ κάθαρχα, καί ίκανός γιά όλα.

— Ξέρει πώς είμαι πλούσιος; έγραφε ό Ναμούτ, καί πώς όλοι μου οι φίλοι είπαι πλούσιοι. Δέ φαντάζομαι νά είμαι ό μόνος πού κινδυνεύω.

— Φυσικά, μωρομύσισε ό Βενσεσλάς.

Ό Ναμούτ, πού είχε άποτελειώσει τό γράμμα του πάνω στην Άκυτέν, έγραφε πώς είχε συναντήσει τό Σμιθ στό Πεκίνο δύο φορές. Του φάνηκε μάλιστα μιά μέρα πώς τόν άνεγνώρισε πάνω στό άτμόπλοιο, άνάμεσα στους ταξιδιώτες τής τρίτης θέσης, άλλά τελείωνε μ' αυτές τίς λέξεις:

— "Ίσως νάπαι καί άυτοπάτη.

— Ηλίθιε φώναξε, ό έπιθεωρητής. Αυτό τό γράμμα θά σέ χαντάκωση.

Άνοίξε ένα συρτάρι του γραφείου του, έβγαλε δύο περικοπές έπιστολών μέ άνδρικά γράμματα καί ένα έπισκεπτήριο όπου ήταν χαραγμένες λίγες λέξεις άπό γυναικείο χέρι.

Πολλά ώρα έκανε τή σύγκριση τών τριών γραφικών χαρακτήρων μέ τό γράψιμο του Νομάτ. Επειτα τά έβαλε σ' ένα φάκελλο όλα μαζί καί έμεινε λίγο συλλογισμένος. Πήρε τήν άπόφαση, κόλλησε τό φάκελλο καί χάραξε άπάνω τήν παρακάτω διεύθυνσι:

Κύριον Όμπερ Μαρζό
Γραφολόγον

8 όδός τών Έπτά Πύργων 8
Ένταύθα

Κουδούνισε, παρέδωκε τό γράμμα σ' ένα άστυνομικό τής ύπηρεσίας καί:

— Επείγον, διέταξε. Γιά εξέταση.

— Άμέσως μετά, έζήτησε ένα αριθμό στό τηλέφωνο. Επειτα:

— Κύριε Μαρζό;... Έδω Βένος... Πολύ καλά, άγαπητέ μου... καί σεις;... Σας στέλνω κάτι χαρτιά.

Ναί, μιά μυστική έξομολόγηση καί τρία άλλα γραψίματα. Ίσως κάποιον άπό αυτά τά τρία πρόσωπα νάχη γράψει τήν έξομολόγηση.

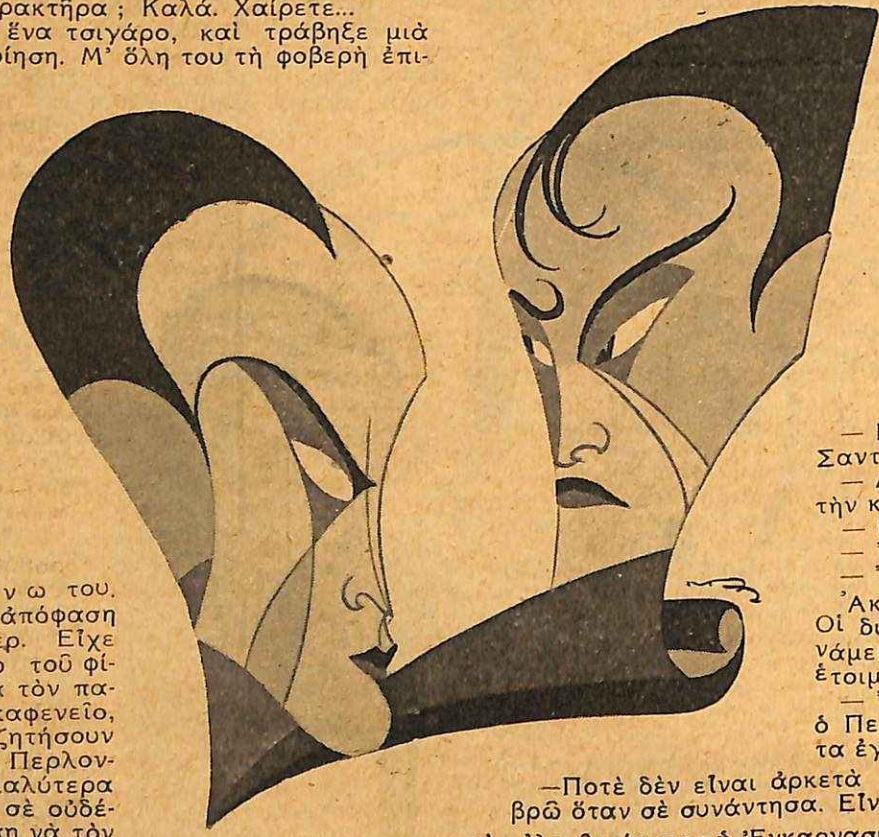
γηση... Ναί... Δεν τὸ πιστεύω μολαταῦτα. Οἱ χαρακτήρες εἶναι τόσο διαφορετικοί. Βέβαια... Φυσικά... Μπορῶ νὰ βασιστῶ σὲ σὰς;... εὐχαριστῶ, χαίρετε.

Μόλις ξανακρέμασε τὸ μηχανάκι ὁ Βορομπέϊτσκι φάνηκε πάλι συλλογισμένος, ὅλο δισταγμός. Μὲ τὸ δάχτυλο χτυποῦσε νευρικά τὸ σημειωματάριο. Τέλος ζήτησε ἄλλο ἓνα ἀριθμὸ στὸ τηλέφωνο καὶ ἀκούσε σὲ λίγο στὴν ἄκρη τοῦ σύρματος τὴ δύστροπη φωνὴ τοῦ Σαντέρ.

— Ναί, τὸ διάβασα, εἶπε. Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον... Πῶς; Αὐτὸς ὁ Σμιθ. «Ὦ! ὑπάρχουν ἀρκετὲς χιλιάδες Γιάννηδων Σμιθ, ἀνὰ τὸν κόσμο. Τὸ ὄνομα εἶναι τόσο κοινό. Φυσικά, φυσικά... Καὶ εἶναι μέσα σὲ μπαούλο ποὺ τὸ βρήκανε, ὅχι; σὲ βαλίτσα; σ' ἓνα ἀπὸ τὰ χαρτοφυλάκια ποὺ ἦταν τοποθετημένα στὸ πλάι; Στὸ ἀριστερό; Ἀλήθεια, θυμᾶστε ποὺ σὰς εἶχα ζητήσει ἓνα δείγμα τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρα ὁλων σὰς. Δὲ μοῦ δώκατε παρά δυὸ μονάχα... Μοῦ ὑποχρεθήκατε τὰ ἄλλα. Θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ τὰ ἔχω...»

— Γιατί;.. Οὔτε τὸ γράψιμο τοῦ Ναμὸτ, οὔτε τοῦ Ζερνικό;... Καὶ τὸ γράψιμο τοῦ Περλονζοῦρ; Νὰ τὸ ζητήσω, μόνος μου;... Εἴμαστε σύμφωνοι... «Α, παρακαλῶ!.. Ἐμπρός, μιὰ ἐρώτηση ἀκόμα... Ἡ καταγγελία εἶναι φυσικά μὲ τὸ χέρι τοῦ Ναμὸτ γραμμένη;... «Ὦ, γιὰ νᾶχω ἡσυχὴ τὴ σθενίδισή μου... Βεβαίως... Πολὺ καλὰ... Γνωρίζετε καλὰ τὸ γραφικὸ τοῦ χαρακτήρα; Καλὰ. Χαίρετε...»

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἄναψε ἓνα τσιγάρο, καὶ τράβηξε μιὰ ρουφιά μὲ φανερὴ ἱκανοποίηση. Μ' ὅλη του τὴ φοβερὴ ἐπιδεξιότητα, ὁ δολοφόνος εἶχε δώσει αὐτὴ τὴ φορὰ ἓνα στοιχεῖο ἐναντίο του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙΥ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

Μόλις βγήκε ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ πάτησε τὸ πόδι του στὸ πεζοδρόμιο, ὁ Σαντέρ ἀντελήφθη τὸν Περλονζοῦρ ποὺ στεκόταν ἀκίνητος ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δρόμου. Προσπάθησε νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητος, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο. Ὁ Περλονζοῦρ διέσχισε τὸ λιθόστρωτο καὶ ἔρχόταν κατ' ἐπ' αὐτὸν τοῦ.

Ὁ Γιάννης εἶχε πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὸ Σαντέρ. Εἶχε καιροφυλακτῆσει τὴν ἔξοδο τοῦ φίλου του, ἀποφασισμένος νὰ τὸν παρασύρῃ σ' ἓνα γειτονικὸ καφενεῖο, ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ συζητήσουν μ' ὅλη τους τὴν ἀνέση. Ὁ Περλονζοῦρ σκεπτόταν ὅτι ἦταν καλύτερα νὰ συναντήσῃ τὸ Σαντέρ σὲ οὐδέτερο ἔδαφος παρά νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ σπίτι του.

Αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες ὁ νέος ἔκανε στὸν ἑαυτὸ του δριμύτατες παρατηρήσεις. Τὶ γύριζε ἀκόμα σ' αὐτὴ τὴν πόλη, ὅπου δὲν εἶχε ἐπιστρέψει παρά γιὰ νὰ δῇ τὸν Σαντέρ καὶ νὰ τὸν σφιχτῇ στὴν ἀγκαλιά του; Καὶ ἡ γρηῃ μάννα του τὸν εἶχε ξαναδῇ κι' αὐτὴ πρὶν ἀποθάνῃ ἡ ζωὴ τῆς εἶχε προσφέρει τὴν τελευταία χαρὰ ποὺ περίμενε. Τὶ ζητοῦσε ἀκόμα ἐδῶ μὲ τὸς πέδες ὁλοένα πιὸ ἀδεις, ὅταν ἀναριθμητὰ πλοῖα ξεκινούσαν κάθε μέρα, ὅταν ὁλος ὁ κόσμος τὸν καλοῦσε πάλι;...

— Τὶ μὲ θέλεις; ρώτησε ὁ Σαντέρ.
— Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω...
— Δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ ποῦμε...
Ὁ Σαντέρ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ, γιατί ὁ Περλονζοῦρ, τοῦ ἔφραττε τὸ δρόμο, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἦταν σκληρὸ, κλεισμένο. Κανένας δὲ θὰ μπορούσε νὰ πιστέψῃ, ὅτι τοὺς ἐβλεπε τὸν ἓνα ἀπέναντί στον ἄλλον, πῶς μιά φιλα ἔστω καὶ παλιὰ, εἶχε ἐνώσει κάποτε αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἐνθρόπων.

— Εἶμαι βιαστικός, εἶπε ὁ Σαντέρ, χαίρετέ.
— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Περλονζοῦρ. Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ ἀρνηθῇς λίγα λεπτά. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

— Γιατί ὅχι;... σοῦ τὸ ἐπαναλαβαίνω: εἶμαι βιαστικός.
— Μὰ τί σοῦ ἔκαμα;
Αὐτὴ ἡ ἐρώτηση ἀφώπλισε τὸ Σαντέρ. Ρώτησε τὸν ἑαυτὸ του τί τοῦ εἶχε κάμει ὁ φίλος του. Ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ, πῶς δὲν τοῦ εἶχε κάμει τίποτα ἀπολύτως.
— Βρίσκεις πῶς εἶναι ἀνάγκη νὰ... ἄρχισε.
— Εἶναι ἀναπόφευκτο.
Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ θέληση τὴν πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴ δική του, ὁ Σαντέρ ὑπεχώρησε, καὶ κάπου δέκα λεπτά ἀργότερα οἱ δυὸ φίλοι βρισκόνταν καθισμένοι σ' ἓνα τραπέζι, ὁ ἓνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον μέσα σ' ἓνα καφενεδάκι ἡσυχῶ.
— Λοιπὸν, εἶπε ὁ Σαντέρ.
— Λοιπὸν...
Ἀλλὰ ὁ Περλονζοῦρ σταμάτησε.

Διάβολε! ποτέ δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ πῶς ἦταν τόσο δύσκολο νὰ ἐκστομίσει ἐκεῖνα τὰ λόγια ποὺ ἀνοίγαν τὸ δρόμο σ' ὅλα τὰ ἄλλα.
«Λοιπὸν πρόκειται γιὰ τὴν Ἐνκαρνασίον;...»
Μόνο μὲ τὴν ἰδέα πῶς θὰ πρόφερε αὐτὸ τὸ ὄνομα μιὰ ταραχὴ βαθεῖα τὸν κυρίευε, καὶ σκεπτόταν μὲ λύπη πῶς θὰ τάραιττε καὶ τὸν Σαντέρ.

Μάντεψε πῶς ὁ φίλος του ἀγαποῦσε μὲ τὸ δικό του πάθος τὴν νέα γυναῖκα, πῶς ἦταν ἔτοιμος νὰ σκοτωθῇ γιὰ ἓνα της χαμόγελο.

Ὁ Περλονζοῦρ ἀποτέλειωσε...
— Πρόκειται γιὰ τὸ Ζερνικό.
— «Α! ἔκαμα ὁ Σαντέρ σηκώνοντας τοὺς ὤμους»
— Ναί, εἶσαι βέβαιος, δὲν εἶναι ἔτσι πῶς ἀναγνώρισες τὸ πτώμα;
— Φυσικά.

— Καὶ φυσικά λογαριάζεις νὰ πληροφορήσῃς τὴν Ἐν... τὴν ἀρβωνιαστικιά του.
— Ναί, ἀπάντησε ὑπόκωφα ὁ Σαντέρ.
— Δὲ... δὲ... φοβάσαι μὴν τὴν κάνεις νὰ ὑποφέρῃ;
— Ποιόν.
— Ἐλα δά, τὴν Ἐνκαρνασίον.
— Ὅχι.

Ἀκολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπὴ. Οἱ δυὸ ἄντρες μάζευαν τὶς δυνάμεις των γιὰ τὴν πάλῃ ποὺ ἔτοιμαζόταν.
— Ἐχεις ἄδικο... εἶπε σιγὰ ὁ Περλονζοῦρ. Θὰ τὸ μάθῃ πάντα ἐγκαίρως.

— Ποτέ δὲν εἶναι ἀρκετὰ γρήγορα. Πήγαινα νὰ τὴ βρῶ ὅταν σὲ συνάντησα. Εἶναι καιρὸς ν' ἀποκτήσῃ πιά τὴν ἐλευθερίαν πῃς ἡ Ἐνκαρνασίον.
— Ὦ ἂν ἀγαπᾷ τὸν Μάρκελλο, δὲ θὰ εἶναι ἐλεύθερη γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμα.
— Δὲν ἀγαπᾷ κανένας ἓνα νεκρό.
— Ἀπατάσαι. Μπορεῖ κανένας ν' ἀγαπᾷ ἓνα νεκρὸ περισσότερο ἀπὸ οἰοιοδήποτε ζωντανό.
Τὰ μάγουλα τοῦ Σαντέρ κατακοκκίνησαν.
— Γιὰ μένα τὸ λές αὐτό; ρώτησε μὲ τραχεῖα φωνή.
— Δὲ βλέπω γιατί νὰ τὸ πῶ γιὰ σένα!..
— Ὦ, μὴν κάνῃς τὸν ἡλίθιο! Ἄν εἴμαστε μαζί αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶναι γιὰ νὰ μιλήσωμε γιὰ τὴν Ἐνκαρνασίον. Ἀλλὰ σοῦ λείπει τὸ θάρρος; ἢ ἡ εὐλικρίνεια. «Ε, λοιπὸν θὰ μιλήσω ἐγώ, γιὰ σένα. Δὲ φοβάμαι τὰ λόγια ἐγώ. Ἀγαπᾷς τὴν Ἐνκαρνασίον;»

— Ναί, εἶπε ὁ Περλονζοῦρ, μὴν ἀντέχοντας πιά.
— Μά... καὶ γὰ τὴν ἀγαπᾷ, ἀπάντησε ὁ Σαντέρ. Τὴν ἀγαπᾷ, εἶναι ἀνάγκη νὰ στὸ πῶ, περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωὴ μου.
— Φυσικά... ἢ δὲ θὰ τὴν ἀγαποῦσε.
— Τὴν ἀγαπᾷ ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποῦ μοῦ ἔκαμε τὴν πρῶτὴ ἐπισκέψη, γιὰ νὰ λάβῃ εἰδήσεις γιὰ τὸν Μάρκελλο.

— Ἐγώ, εἶπε ὁ Περλονζοῦρ, τὴν ἀγάπησα ἀπὸ τὸ βράδυ ποὺ ἐξαφανίστηκε ὁ Ζερνικό.
— Γιατί ὅχι;... σοῦ τὸ ἐπαναλαβαίνω: εἶμαι βιαστικός.
— Μὰ τί σοῦ ἔκαμα;
Αὐτὴ ἡ ἐρώτηση ἀφώπλισε τὸ Σαντέρ. Ρώτησε τὸν ἑαυτὸ του τί τοῦ εἶχε κάμει ὁ φίλος του. Ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ, πῶς δὲν τοῦ εἶχε κάμει τίποτα ἀπολύτως.
— Βρίσκεις πῶς εἶναι ἀνάγκη νὰ... ἄρχισε.
— Εἶναι ἀναπόφευκτο.
Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ θέληση τὴν πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴ δική του, ὁ Σαντέρ ὑπεχώρησε, καὶ κάπου δέκα λεπτά ἀργότερα οἱ δυὸ φίλοι βρισκόνταν καθισμένοι σ' ἓνα τραπέζι, ὁ ἓνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον μέσα σ' ἓνα καφενεδάκι ἡσυχῶ.
— Λοιπὸν, εἶπε ὁ Σαντέρ.
— Λοιπὸν...
Ἀλλὰ ὁ Περλονζοῦρ σταμάτησε.

Διάβολε! ποτέ δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ πῶς ἦταν τόσο δύσκολο νὰ ἐκστομίσει ἐκεῖνα τὰ λόγια ποὺ ἀνοίγαν τὸ δρόμο σ' ὅλα τὰ ἄλλα.
«Λοιπὸν πρόκειται γιὰ τὴν Ἐνκαρνασίον;...»
Μόνο μὲ τὴν ἰδέα πῶς θὰ πρόφερε αὐτὸ τὸ ὄνομα μιὰ ταραχὴ βαθεῖα τὸν κυρίευε, καὶ σκεπτόταν μὲ λύπη πῶς θὰ τάραιττε καὶ τὸν Σαντέρ.

Μάντεψε πῶς ὁ φίλος του ἀγαποῦσε μὲ τὸ δικό του πάθος τὴν νέα γυναῖκα, πῶς ἦταν ἔτοιμος νὰ σκοτωθῇ γιὰ ἓνα της χαμόγελο.

Ὁ Περλονζοῦρ ἀποτέλειωσε...
— Πρόκειται γιὰ τὸ Ζερνικό.
— «Α! ἔκαμα ὁ Σαντέρ σηκώνοντας τοὺς ὤμους»
— Ναί, εἶσαι βέβαιος, δὲν εἶναι ἔτσι πῶς ἀναγνώρισες τὸ πτώμα;
— Φυσικά.

— Καὶ φυσικά λογαριάζεις νὰ πληροφορήσῃς τὴν Ἐν... τὴν ἀρβωνιαστικιά του.
— Ναί, ἀπάντησε ὑπόκωφα ὁ Σαντέρ.
— Δὲ... δὲ... φοβάσαι μὴν τὴν κάνεις νὰ ὑποφέρῃ;
— Ποιόν.
— Ἐλα δά, τὴν Ἐνκαρνασίον.
— Ὅχι.

Ἀκολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπὴ. Οἱ δυὸ ἄντρες μάζευαν τὶς δυνάμεις των γιὰ τὴν πάλῃ ποὺ ἔτοιμαζόταν.

— Ἐχεις ἄδικο... εἶπε σιγὰ ὁ Περλονζοῦρ. Θὰ τὸ μάθῃ πάντα ἐγκαίρως.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ

Μόνοι καὶ ἔξανοι ἐγώ κι' ὁ Πέτερ Τζάμσι, στὸ Ἰνδονήσο, κατὰ τὴν ἀμε παραμονὴ Χριστουγέννων στὸ Ἄουτο—Κλάμπ. Οἱ αἰθουσες ἦσαν ἀδειες καὶ μόνον δυὸ ἄλλα γεροντοπαλῆκα, πνίγαν τὴν ἀνία τους στὸ οὔσκου. Ἐνώσαμε τὶς τέσσερες μοναξίες μας γύρω ἀπὸνα τραπέζι κι' ἀρχίσαμε τὶς εὐθυμες ἱστορίες. Στὴν τρίτη μουκὰ—λα οὔσκου, ὁ σιωπηλὸς Πήτερ Τζάμσι, ἔλυσε τὴ γλώσσα του:

— Κάθε τέτοια βραδυά, δὲ μπορῶ νὰ μὴ θυηθῶ μιὰ κομικοτραγικὴ περιπέτεια ποὺ ἔζησα ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια στὸ Παρίσι. Στὸ Ρίτς—Ὅτελ, ποὺ καθόμουν, ἦρθε κι' ἐγκαταστάθηκε μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα, μιὰ κοντέσσα καθὼς ἔλεγε. Ὅλοι οἱ ἔνοικοι εἶχανε ξετρελλαθῇ μαζί της, ὅταν ἐδήλωσε πῶς τὸ Παρίσι τῆς ἄρεσε τόσο ποὺ ἀπεφάσισε ν' ἀγοράσῃ μιὰ βίλλα γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ. Καὶ πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα πήρε τὰ μπαγάζια της κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Ἦμουν ἀπαρηγόρητος, ὅταν τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, πέρνω ἓνα παρφουμαρισμένο μυλλιετάκι πούλεγε: «Φίλατε, κατοικὶά μου ὁδὸν τῆς ἀριστερῆς τῆς καὶ σὰς περιμένω ἀπόψε στὶς 11 νὰ ρεβεγιονάρωμε. Θὰ παίξωμε καὶ κανένα μπακαράτζικο, ὥστε ἐφοδιασθῇτε μὲ πολεμοφόδια». Πήγα φυσικά καὶ βρήκα κι' ἄλλους ἔξη γλεντζέδες σάν τὴν ἀφεντιά μου. Ἡ οἰκοδόμοισα, ὄνειρο μέσα σὲ μιὰ κάτασπρη τουαλέττα, μᾶς γέμισε ὅλους κοπλιμέντα. Σαμπάνια καὶ τὰ λοιπὰ, κέφι καὶ μπακαράτζικο.

Δὲν εἶχε προφτάσῃ ὁ μπαγκος νὰ μαζέψῃ τὰ πρῶτα ζετόνια ὅταν ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ βλέπομε ἓνα ἀγριόμουτρο μὲ μαῦρα γένεια καὶ μ' ἓνα πιστόλι.
— Πάνω τὰ χέρια γιὰ τὴν τραβῶ...
Σηκώσαμε τὰ χέρια, θέλοντας καὶ μὴ καὶ ἡ καλὴ μας ἡ κοντέσσα, ἐνῶ ὁ ἀγριάνθρωπος μᾶς κρατοῦσε σ' αὐτὴ τὴ γελοία στάση, μᾶς ἔφαξε τὶς τσέπες καὶ μᾶς ἐλάφρωσε ἀπὸ ὅτι ἦταν κατὰ τὴ γνώμη της χρήσιμο γιὰ κίνηλ καὶ περιττὸ γιὰ μᾶς. Ἀφοῦ τελείωσε τὴ δουλιτσα της, μᾶς εἶπε μ' ἓνα χαριτωμένο—τ' ὁμολογῶ—εἰρωνικὸ χαμόγελο:

— Τί τὰ θέτε, ἀγαπητοί μου κύριοι, κάθε φλέττ εἶναι μιὰ ἐπιχείρηση. Καὶ τὸ δικό μου εἶναι πιὸ πρακτικὸ στὸ εἶδος του, πιὸ σίγουρο.
Μᾶς ἔκανε μιὰ βαθειὰ υπόκλιση, μᾶς ἔστειλε ἀπὸ ἓνα πεταχτὸ φιλὶ καὶ σιγὰ—σιγὰ πλησίασε τὴν πόρτα κι' ἐξαφανίστηκε μαζί μὲ τὸν ἀλήτη ἐκεῖνο σύντροφό της.

— Ἐπειτα; ἔπειτα; ρωτήσανε μὲ περιέργεια τὰ δυὸ γεροντοπαλῆκα.
— Ἐπειτα, ἐξακολούθησε ὁ φίλος μου, ἔτσι ὅπως βρεθήκαμε ἀστισμένοι ἀπὸ μιὰ τέτοια Χριστουγεννιάτικη ἐκπληξή, ἀφοῦ κυττάξαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, γυρέψαμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἡ κοντέσσα μᾶς μαζί μὲ τὸν γενειοφόρο σύντροφό της. Ἡ πόρτα ὅμως ἦταν καλὰ κλεισμένη ἀπ' ἔξω μὲ τὸν σὺρτη. Ἐνα παράθυρο, τὸ μοναδικὸ τοῦ δωματίου, ἦταν κλεισμένο κι' ἐκεῖνο μὲ σιδερένια κάγκελλα. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα συνήρθαμε, κάναμε ἓνα πρόχειρο συμπῆλοιο. Ὁ καθένας εἶπε τὴ γνώμη του καὶ στὸ τέλος καταλάβαμε ὅτι καμὶ μιὰ γνώμη ἀπόσες ἐλέχθησαν δὲν ἦταν πρακτικὴ.

— Ἐπειτα, ἔπειτα; ρωτήσανε μὲ περιέργεια τὰ δυὸ γεροντοπαλῆκα.
— Ἐπειτα, ἐξακολούθησε ὁ φίλος μου, ἔτσι ὅπως βρεθήκαμε ἀστισμένοι ἀπὸ μιὰ τέτοια Χριστουγεννιάτικη ἐκπληξή, ἀφοῦ κυττάξαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, γυρέψαμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἡ κοντέσσα μᾶς μαζί μὲ τὸν γενειοφόρο σύντροφό της. Ἡ πόρτα ὅμως ἦταν καλὰ κλεισμένη ἀπ' ἔξω μὲ τὸν σὺρτη. Ἐνα παράθυρο, τὸ μοναδικὸ τοῦ δωματίου, ἦταν κλεισμένο κι' ἐκεῖνο μὲ σιδερένια κάγκελλα. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα συνήρθαμε, κάναμε ἓνα πρόχειρο συμπῆλοιο. Ὁ καθένας εἶπε τὴ γνώμη του καὶ στὸ τέλος καταλάβαμε ὅτι καμὶ μιὰ γνώμη ἀπόσες ἐλέχθησαν δὲν ἦταν πρακτικὴ.

— Ἐπειτα, ἔπειτα; ρωτήσανε μὲ περιέργεια τὰ δυὸ γεροντοπαλῆκα.
— Ἐπειτα, ἐξακολούθησε ὁ φίλος μου, ἔτσι ὅπως βρεθήκαμε ἀστισμένοι ἀπὸ μιὰ τέτοια Χριστουγεννιάτικη ἐκπληξή, ἀφοῦ κυττάξαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, γυρέψαμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἡ κοντέσσα μᾶς μαζί μὲ τὸν γενειοφόρο σύντροφό της. Ἡ πόρτα ὅμως ἦταν καλὰ κλεισμένη ἀπ' ἔξω μὲ τὸν σὺρτη. Ἐνα παράθυρο, τὸ μοναδικὸ τοῦ δωματίου, ἦταν κλεισμένο κι' ἐκεῖνο μὲ σιδερένια κάγκελλα. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα συνήρθαμε, κάναμε ἓνα πρόχειρο συμπῆλοιο. Ὁ καθένας εἶπε τὴ γνώμη του καὶ στὸ τέλος καταλάβαμε ὅτι καμὶ μιὰ γνώμη ἀπόσες ἐλέχθησαν δὲν ἦταν πρακτικὴ.

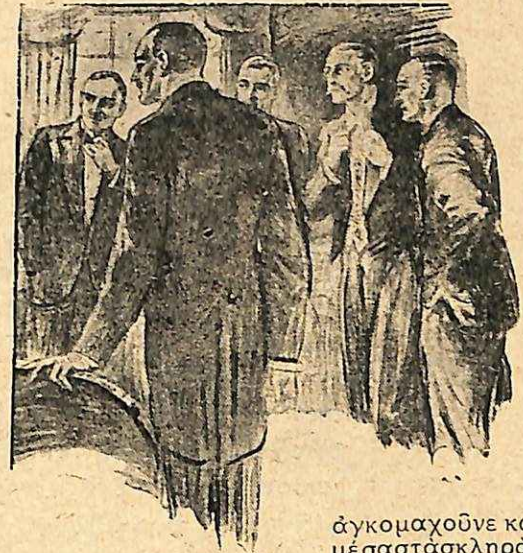
— Ἐπειτα, ἔπειτα; ρωτήσανε μὲ περιέργεια τὰ δυὸ γεροντοπαλῆκα.
— Ἐπειτα, ἐξακολούθησε ὁ φίλος μου, ἔτσι ὅπως βρεθήκαμε ἀστισμένοι ἀπὸ μιὰ τέτοια Χριστουγεννιάτικη ἐκπληξή, ἀφοῦ κυττάξαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, γυρέψαμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἡ κοντέσσα μᾶς μαζί μὲ τὸν γενειοφόρο σύντροφό της. Ἡ πόρτα ὅμως ἦταν καλὰ κλεισμένη ἀπ' ἔξω μὲ τὸν σὺρτη. Ἐνα παράθυρο, τὸ μοναδικὸ τοῦ δωματίου, ἦταν κλεισμένο κι' ἐκεῖνο μὲ σιδερένια κάγκελλα. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα συνήρθαμε, κάναμε ἓνα πρόχειρο συμπῆλοιο. Ὁ καθένας εἶπε τὴ γνώμη του καὶ στὸ τέλος καταλάβαμε ὅτι καμὶ μιὰ γνώμη ἀπόσες ἐλέχθησαν δὲν ἦταν πρακτικὴ.

— Ἐπειτα, ἔπειτα; ρωτήσανε μὲ περιέργεια τὰ δυὸ γεροντοπαλῆκα.
— Ἐπειτα, ἐξακολούθησε ὁ φίλος μου, ἔτσι ὅπως βρεθήκαμε ἀστισμένοι ἀπὸ μιὰ τέτοια Χριστουγεννιάτικη ἐκπληξή, ἀφοῦ κυττάξαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, γυρέψαμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἡ κοντέσσα μᾶς μαζί μὲ τὸν γενειοφόρο σύντροφό της. Ἡ πόρτα ὅμως ἦταν καλὰ κλεισμένη ἀπ' ἔξω μὲ τὸν σὺρτη. Ἐνα παράθυρο, τὸ μοναδικὸ τοῦ δωματίου, ἦταν κλεισμένο κι' ἐκεῖνο μὲ σιδερένια κάγκελλα. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα συνήρθαμε, κάναμε ἓνα πρόχειρο συμπῆλοιο. Ὁ καθένας εἶπε τὴ γνώμη του καὶ στὸ τέλος καταλάβαμε ὅτι καμὶ μιὰ γνώμη ἀπόσες ἐλέχθησαν δὲν ἦταν πρακτικὴ.

— Ἐπειτα, ἔπειτα; ρωτήσανε μὲ περιέργεια τὰ δυὸ γεροντοπαλῆκα.
— Ἐπειτα, ἐξακολούθησε ὁ φίλος μου, ἔτσι ὅπως βρεθήκαμε ἀστισμένοι ἀπὸ μιὰ τέτοια Χριστουγεννιάτικη ἐκπληξή, ἀφοῦ κυττάξαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, γυρέψαμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἡ κοντέσσα μᾶς μαζί μὲ τὸν γενειοφόρο σύντροφό της. Ἡ πόρτα ὅμως ἦταν καλὰ κλεισμένη ἀπ' ἔξω μὲ τὸν σὺρτη. Ἐνα παράθυρο, τὸ μοναδικὸ τοῦ δωματίου, ἦταν κλεισμένο κι' ἐκεῖνο μὲ σιδερένια κάγκελλα. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα συνήρθαμε, κάναμε ἓνα πρόχειρο συμπῆλοιο. Ὁ καθένας εἶπε τὴ γνώμη του καὶ στὸ τέλος καταλάβαμε ὅτι καμὶ μιὰ γνώμη ἀπόσες ἐλέχθησαν δὲν ἦταν πρακτικὴ.

— Ἐπειτα, ἔπειτα; ρωτήσανε μὲ περιέργεια τὰ δυὸ γεροντοπαλῆκα.
— Ἐπειτα, ἐξακολούθησε ὁ φίλος μου, ἔτσι ὅπως βρεθήκαμε ἀστισμένοι ἀπὸ μιὰ τέτοια Χριστουγεννιάτικη ἐκπληξή, ἀφοῦ κυττάξαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, γυρέψαμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἡ κοντέσσα μᾶς μαζί μὲ τὸν γενειοφόρο σύντροφό της. Ἡ πόρτα ὅμως ἦταν καλὰ κλεισμένη ἀπ' ἔξω μὲ τὸν σὺρτη. Ἐνα παράθυρο, τὸ μοναδικὸ τοῦ δωματίου, ἦταν κλεισμένο κι' ἐκεῖνο μὲ σιδερένια κάγκελλα. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα συνήρθαμε, κάναμε ἓνα πρόχειρο συμπῆλοιο. Ὁ καθένας εἶπε τὴ γνώμη του καὶ στὸ τέλος καταλάβαμε ὅτι καμὶ μιὰ γνώμη ἀπόσες ἐλέχθησαν δὲν ἦταν πρακτικὴ.

ΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Κάποιος ἀπὸ μᾶς, ἄρχισε τότε νὰ φωνάζῃ, μὰ ἐπειδὴ ἡ φωνὴ του πηγαινε στὰ χαμένα, ἀποφασίσαμε νὰ συγκεντρώσουμε τὴ δύναμή μας καὶ οἰεπτά καὶ νὰ σπάσωμε τὴν πόρτα.
Φαντάζεστε τώρα, ἐπὶ τὰ κυρίους, νὰ σπρώχνουν μὲ τὶς πλάτες μιὰ πόρτα ἀμπαρωμένη, νὰ ἀγκομαχοῦνε καὶ νὰ ἰδρώνουνε μέσαστὰ σκληρὰ κολλάρια τους. Εἴμαστε ὅλοι μας γιὰ γέλια καὶ γιὰ κλάμματα. Ἐπειτα ἀπὸ προσπάθειες ἀρκετὴς ὥρα, ἀφοῦ τρεῖς ἀπὸ μᾶς παραιτήθηκαν ἀπ' τὴν προσπάθεια, οἱ ὑπόλοιποι κατορθώσαμε νὰ παραβιάσωμε τὴν κλειδαμπαρωμένη πόρτα.

Μόλις βγήκαμε ἔξω, βρεθήκαμε μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη καρτέλλα, ποὺ ἔγραφε μὲ μεγάλα κόκκινα καλλιγραφημένα γράμματα σπουδαῖατα πράγματα.
Βάλαμε τὰ μονόκλ μας καὶ διαβάσαμε:

«Προσέξτε μὴ κάνετε ζημία στὸ ξένο σπίτι. Σᾶς συμβουλεύομε νὰ φύγετε τὸ γρηγορότερο, γιατί ὅπου νᾶναι θὰ ἐπιστρέψουν οἱ νοικαράιοι, ποὺ εἶναι προσκαλεσμένοι μέχρι τὴ 1 μ. μεσονύκτιο σὲ κάποιο συγγενικό τους σπίτι.»

Δηλαδή ἂν δὲν βιαζόμαστε νὰ φύγομε, ἀσφαλῶς μπορούσε νὰ μᾶς κουβαλοῦσαν στὸ τμήμα Χριστουγεννιάτικα γιὰ λωποδύτες.

Κυτταχθήκαμε πάλι, ξεροβήξαμε καὶ τὸ πήραμε ἀπόφαση. Ἐπρεπε νὰ φύγομε σάν λωποδύτες, ὅχι τόσο γιατί ἄλλοιως θὰ πληρώναμε τὰ... σπασμένα, ὅσο γιατί δὲν εἶχε κανένας μᾶς ὁρεξὴ νὰ διανυκτερεύσῃ στὸ τμήμα, νὰ γελοιοποιηθῇ καὶ νὰ γίνῃ τριστηλὸ σὲ κανένα δυὸ σκανδαλοθηρικὸς ἐφημερίδες.

Πήραμε λοιπὸν τὴ σκάλα, σιγὰ—σιγὰ μὲ κατεβασμένα κεφάλια καὶ μὲ τ' αὐτιά τετωμένα ἀπ' τὴν τρομάρα, μήπως ἀκούσωμε τοὺς νοικοκυραίους νὰ γυρίζουν.

Τ' αὐτοκίνητά μας κάτω, τᾶχαν διώξει, δῆθεν κατ' ἐντολήν μας κι' ἔτσι ἀνγκιστρήκαμε νὰ πάμε μέχρι τὸ ξενοδοχεῖο μὲ τὰ πόδια.

Ἐκεῖ χαιρετιστήκαμε, εὐχρηθήκαμε σοβαρότατοι ὁ ἓνας στὸν ἄλλο «Καλὰ Χριστουγεννα» καὶ πήγαμε στὰ κρεββάτια μᾶς σάν βρεμένες γάτες.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία ποὺ θυμᾶμαι πάντα τέτοια μέρα, εἶπε πιάνοντας τὸ ποτήρι τοῦ ὁ φίλος μου. Καὶ ὑποθέτω ὅτι δὲν ἔχω ἄδικο.

Τί λέτε καὶ σεις;

Τὸ ρολόγι τῆς λέσχης χτύπησε ἐπιβλητικὰ ἓνα χτύπο.
— Στὴν ὑγεία τῆς ὥρας κοντέσσας, τόλμησα νὰ πῶ σηκώνοντας ψηλὰ τὸ ποτήρι μου!

— Στὴν ὑγεία τῆς εἶπε χαμογελώντας ὁ φίλος μου. Ἀλήθεια ἔχοντας νὰ σᾶς πῶ πόσα εἰσπράξε κείνο τὸ βράδυ: τρεῖς χιλιάδες λίρες!..

Τὰ γεροντοπαλῆκα χαμογελᾶσαν στωϊκὰ, ἐτσούγκρισαν τὰ ποτήρια τους ἀπ' ἀνατολίτικη συνήθεια. Γύρισαν κύτταξαν τὸ φίλο μου, ἔμένα, κυττάχτηκαν κι' ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ψιθύρισε:

— Χαλὰλὴ τῆς τὰ λεφτά, ἂν ἦταν ὡραία, δὲν πήρε καὶ πολλὰ. Ἰσα—ἴσα ὅσα τῆς χρειαζόντουσαν γιὰ ἓνα Χριστουγεννιάτικο δῶρο

Μόλις πάρει το άγριο ξεροβόρι τὰ βλέπεις νὰ φεύγουν σάν τὰ παγωμένα πουλιά καὶ νὰ ζητοῦν καταφύγιο στὰς εισόδους τῶν μεγάλων οἰκοδομῶν, πού ἔχουν πάντα τίς πόρτες ἀνοικτές, στὸ προαύλιο καμμιᾶς ἐκκλησίας, ἢ πίσω ἀπὸ κανένα ὑψηλὸ μαντρότοιχο. Τὸ ξεροβόρι τῆς Ἀθήνας, πού γδέρνει τοὺς δρόμους, εἶναι σπαθὶ ξεγυμνωμένο γιὰ τὰ ἀδύνατα φτερά καὶ τὰ γυμνά πόδια. Ἐτσι πάλι χθές τὸ βράδυ οἱ δύο μικροὶ ξυπόλυτοι ἐτρύπωσαν στὴν εἴσοδο ἐνὸς ὑπογείου. Δὲν εὗρηκαν ἄλλο περισσότερο προφυλαγμένο μέρος. Ἦταν, βλέπεις, καὶ κεντρικὸ καὶ εἶχε καὶ ὅλα τὰ κομφορ. Τὸ ἤλεκτρικὸ ἤρχετο κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ μεγάλο ἤλεκτρικὸ λαμπτήρα τοῦ δρόμου. Τὸ καλοριφέρ ἔγινε κι' ὅλας ἀπὸ χαρτιά, ἀπὸ κάτι κουτιά τσιγάρων καὶ ἀπὸ ἄλλα σκουπίδια. Ὁ πόλισμαν δὲν ἔβλεπε· εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ ἐνδιαφέρετο μόνον γιὰ ὅσα συνέβαιναν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Αὐτὸ τώρα ἔλειπε νὰ ἐρευνοῦσε καὶ τὰ ἔγκατα ὁ ἄνθρωπος. Ὅταν ἡ φωτιὰ ἀναψε γιὰ καλὰ, δύο ἀπλυτα καὶ ἀχτένιστα κεφάλια, μὲ κάτι κατσαρὰ μαλλιά, πού ἔμοιαζαν μὲ μπερδεμένους σπάγγους, ἔσκυψαν ὅσο μποροῦσαν πειὸ πολὺ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀδύνατη φλόγα τῶν σκουπιδιῶν, γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Ἡ φλόγα ὅμως, ἀνέβηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐκανε γιὰ λίγα λεπτά τὴν πυρκαϊά, ἐπέταξε καὶ μερικοὺς ἀπειλητικοὺς σπινθήρας γύρω τῆς, ἐπροκάλεσε καὶ ἓνα τεμάχιον ἐφημερίδος καὶ ἀμέσως πάλι ἄρχισε νὰ μαζεῦεται.

— Ρε Σωτήρη, βάλε ἀκόμα λίγο κόκ στή σόμπα γιατί θὰ σβύση, εἶπε ὁ Βρασίδης.

Ὁ Σωτήρης ἔσχισε στὰ τέσσερα ἓνα κομμάτι χαρτόνι ἀπὸ κάποια καπελλιέρα καὶ τὸ ἔρριξε στὴ φωτιὰ μὲ δισταγμό.

- Τὸ λυπᾶσαι, ρέ ;
- Μὲ ξέρεις γιὰ φιλοχρήματο ;...
- Τότες λοιπὸν γιατί συλλογιζόσουν ;
- Τώθελα γιὰ τὸ καπέλλο μου...
- Ἄν εἶναι ἔτσι καλὰ. Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, δὲν κάνεις λίγο τσάϊ ;
- Νὰ κάνω ρέ, θὰ τὸ πihς ὅμως χωρὶς φλυτζάνι καὶ τσάϊ, γιατί δὲν ἔχουμε νερό....

Ἡ φωτιὰ ἄρχισε πάλι νὰ χαμηλώνῃ ὁ Σωτήρης ἔρριξε καὶ τὸ τελευταῖο κομμάτι τῆς ἐφημερίδος. Μια φλόγα τότε ξετυλίχθηκε σὰ φεῖδι καὶ πήδησε ὡς τὸ ἀπάνω σκαλοπάτι τοῦ ὑπογείου. Θὰ ἦταν κάποιον κύριο ἄρθρο ἀντιπολιτευομένης ἐφημερίδος ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως. Αὐτὸ ἐφάνηκε καὶ ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα γιατί ἀμέσως ἔσβυσε.

Ἡ συντροφιά ἄρχισε πάλι νὰ παγώνῃ. Ὁ Βρασίδης ἐζήτησε τσιγάρο. Ὁ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Σωτήρης ἔβγαλε μιὰ γόπα καὶ τοῦ τὴν προσέφερε. Ὁ Βρασίδης ἔπηρε τὸ ἀποτσιγάρο καὶ, ἀφοῦ τὸ ἐκύτταξε προσεκτικὰ, ἐρώτησε :

- Αἰγυπτιακὰ εἶναι, ρέ ;
- Δὲν ἔχω τὸ ὑπόλοιπο καὶ δὲν ξέρω. Φουμάρησε τὴ συνέχεια καὶ θὰ καταλάβης.
- Ἀπὸ ποιοι πεζοδρόμιο ἀγοράζεις ;
- Δὲν πέρνω πειὰ ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο, ἄλλαξα καπνοπωλεῖο. Αὐτὰ τὰ πήρα ἀπὸ ἓνα πάτωμα καφενεῖου.

Τὸ κέφι τοὺς δὲν σταμάτησε οὔτε στιγμή. Οἱ νυκτερινοὶ διαβάτες πού ἐπερνοῦσαν ἀπὸ πάνω ἔτρεχαν ὅσο μποροῦσαν. Τοὺς ἐκυνηγοῦσε ὁ παγωμένος ἀέρας, ἢ γρίππη, ὁ θάνατος, ὁ φόβος.

— Ρε σύ, γιατί τρέχουν ἔτσι ὅλοι τοὺς ; ἐρώτησε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Βρασίδης.

— Ἀπὸ ἀδιακρισία. Γιὰ ν' ἀνησυχοῦν τὸν κόσμον. Ἐμεῖς, τοῦλάχιστον, ὅταν περπατοῦμε δὲν ἀκουγόμαστε... Τὶ διαγωγή, ρέ σύ, περιμένεις ἀπὸ ἀνθρώπους πού φορᾶνε παπούτσια;..

Ὁ Βρασίδης ἔβγαλε μιὰ φωνὴ πρὸς τοὺς διερχομένους :

- Σιγὰ, ρέ, κοιμοῦνται ἄνθρωποι ἔξω...
- Στάς 10 τὸ βράδυ τοὺς πήρε ὁ ὕπνος. Τὸ πρῶτ' ἓνας ἀστυφύλαξ τοὺς τράβηξε ἀπ' τὰ πόδια.
- Βρὲ μόντες, ἀπάνω γρήγορα !
- Ὁ Σωτήρης χασμουρήθηκε καὶ εἶπε :
- Νωρίς ἦρθες, κύρ ἀστυφύλακα. Δὲν εἶναι ἀκόμη οὔτε δέκα ἡ ὥρα.
- Θὰ ψοφήσετε ἀπὸ τὸ κρύο, μωρὲ, μὲς' στὸ χῶμα, εἶπεν ὁ ἀστυφύλαξ.

- Τώρα κι' ἄλλη μιὰ φορά. Δὲν βλέπεις, πού μᾶς ἔθαψαν κι' ὅλας ;
- Δημοσία δαπάνη... Ἐπρόσθεσε ὁ Βρασίδης.

Ἐβγήκαν τέλος ἀπὸ τὸ ὑπόγειο καὶ ἄρχισαν νὰ χοροπηδοῦν. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή στὸν ἴδιον δρόμον ἐσημειώθησαν δέκα κρούσματα γρίππης.

— Ποιὸς τοὺς λείν νὰ φορᾶνε παπούτσια; εἶπε μὲ φιλοσοφικὸν ὕφος ὁ Σωτήρης.

Ἄμα φορῆς παπούτσια πεθαίνεις. Ξυπόλυτο δὲν σὲ δέχονται πουθενά, οὔτε στὸν ἄλλο κόσμον...

Ἦρχισαν καὶ οἱ δύο νὰ σφυρίζουν. Ἐπειτα πηδῆσαν ἀπάνω σ' ἓνα σπασμένο καροτσάκι πού ἦταν ἀπ' ἔξω ἀπὸ ἓνα μπακάλικο κι' ἐφώναξαν δυνατὰ:

— Σωφέρ, στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος !

Τ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο μάιτρ βρισκόταν απ' το πρωί στο κέντρο. Είχε μαζέψει γύρω του το μάγερα και τούς βοηθούς του και τούς εξηγούσε:

— Τό αποψινό μενού πρέπει να είναι έντελως εξαιρετικό... Χριστουγεννιάτικο... Βάλτε τα δυνατά σας για να ευχαριστήσουμε τόν κόσμο...

Κι' όλοι πιά «βάσαν τα δυνατά τους». Απ' την κουζίνα άρχισαν να σκορπίζονται ευωδιές όλων των ειδών, ενώ ο μάγερας μέσα στο έπιτελείο των βοηθών του, φωτοστεφανωμένος απ' τις λάμπες των φούρνων, έμοιαζε σαν περίεργος θεός καθώς πρόβαλλε μέσ' απ' τούς καπνούς του...

Κατά τις έφτά τό βράδυ ήρθε η όρχήστρα, Έπρεπε να κάνουνε πρόβα στα καινούργια κομμάτια που θα παίζανε απόψε. Ήτανε σκοτάδι τέλειο-τό κέντρο βλέπετε υπόγειο—κι' από μια μοναδική λαμπίτσα των έξηνητα κεριών προσπαθούσαν όλοι οι μουσικοί να διακρίνουν τις νότες που βρισκόντουσαν απλωμένες στ' αναλόγια. Ο μάεστρος έπαιξε τό πρώτο άκκόρντο, δοκιμαστικά.

— Πάμε παιδιά... τό βάλε. Φόρτε στην άρχή, ύστερα μέτζο—πιάνο.

Άρχισε η όρχήστρα τά πρώτα μέτρα του κομματιού. Ξαφνικά όμως ο μάεστρος τόκοψε στη μέση σηκώνοντας τό χέρι του.

— Φάλτσο τό σαξόφωνο... Φώναξε. Καύμενε Όμυρε, δέν προσέχεις! Σέ φυσικό είναι γραμμένο, κι' όχι σέ μπεμόλ...

— Δέ βλέπω... διαμαρτυρήθηκε ο σαξοφωνίστας. Πέφτει σκιά πάνω στην πάρτα μου...

Είσαι και λιγάκι θεόστραβος...τόνκορόιδεψε τό πρώτοβιολί.

— Άμ' άν δέν ήτανε θεόστραβος, δέ θα έβλεπε τόσα πράματα πού γίνονται μέσ' στη μύτη του; χασκογέλασε σκληρά ο βιολονταελλίστας.

— Έγώ σάς λέω πώς ο Όμυρος έχει πολύ δυνατά μάτια... Έκανε σοβαρά ο τζαζμπαντίστας. Κάνει μόνο πώς δέ βλέπει, όταν έχει συμφέρον να μη βλέπη...

— Φτάνει η συζήτησις... φώναξε ο πιανίστας. Πάμε πάλι απ' την άρχή...

Ο όρχήστρα ξανάρχισε απ' την άρχή. Τό σαξόφωνο άκουγότανε πάνω απ' όλα τά όργανα. Ο παίχτης φυσούσε μέ λύσσα, σά νάθελε να ξεσπάση έτσι τό θυμό του ή τόν πόνο του. Τά λόγια των μουσικών τά καταλάβαινε καλά... «Δέ βλέπει τόσα πράματα που γίνονται μέσ' τη μύτη του...» «Κάνει πώς δέ βλέπει, όταν έχει

Ο ΣΑΞΟΦΩΝΙΣΤΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΥ ΡΕΒΕΓΙΟΝ

συμφέρον να μη βλέπη...» Πόσο τάνοιωθε τά λόγια αυτά να καρφώνονται σά πυρωμένα μαχαίρια στην καρδιά του... Μά μήπως είχαν άδικο οι άνθρωποι να μιλάνε έτσι; Μήπως είχαν άδικο;

... Τήν είχε γνωρίσει τυχαία, μέ τό κορμί της σφιγμένο μέσα σέ μια άλμπαγαδένια ποδίτσα, παρθενικά μαθητική, όπως γνωρίζει κανείς πάντα μια γυναίκα που είναι γραφτό να παίξη στη ζωή του ένα ρόλο. Πήγαινε στο ίδιο Ωδείο μέ κείνη. Είχε μανία τότε να γίνει μεγάλος εκτελεστής μέσα στα ντάνσιγκ, να νανουρίζη τά όνειρα των ζευγαριών με τό παίξιμό του, να φεύγη απ' την όρχήστρα και να τριγυρίζη την πίστα, φυσώντας μέσ' στ' όργανό του νοσταλγίες, πόθους, μελαγχολίες... Έκείνη σπούδαζε φωνητική μουσική. Ήταν κόρη ενός γυμνασιάρχη συνταξιούχου, και ζούσε μοναχά με τόν πατέρα της σε δύο καλοσιγυρισμένα μικροαστικά δωμάτια. Άμέσως απ' τις πρώτες τους κουβέντες άρχισε η οικειότητα.

— Ένα μόνο δέν μπορώ να καταλάβω... τούλεγε κείνη. Τί σάς ήρθε να μάθετε σαξόφωνο;... Δέ μαθαίνετε τίποτ άλλο; βιολί, πιάνο...

— Δέν έχετε δικιο... Τής έλεγε αυτός. Τό σαξόφωνο είναι τό πιό γλυκό, τό πιό νοσταλγικό όργανο της όρχήστρας... Οι τόνοι του βγαίνουν απ' την ψυχή βαθειά...

Κι' ο Όμυρος έμαθε σαξόφωνο, η Φλώρα φωνητική μουσική, και οι δύο τους έμαθαν ακόμα πώς άρεσαν ο ένας στον άλλον. Δυό τρία ραντεβού στα Πατήσια τούς έδεσαν ακόμα περισσότερο. Έν τώ μεταξύ, μια μέρα—ξαφνικά—ο πατέρας της Φλώρας έπαθε μια κεραυνοβόλο προσβολή αποπληξίας. Λίγο πριν πεθάνη, είδε την κόρη του στο προσκέφαλό του δακρυσμένης τό συστήνη τόν «άνδρα» της. Ο γερω—γυμνασιάρχης εδλόγησε την ένωση, και συγκινημένος πέ'ανε. Για τόν Όμυρο αυτό ήταν κάτι εξαιρετικά έπίσημο. Είχε υποσχεθεί να κάνει γυναίκα του τη Φλώρα μπροστά σ' έναν έτοιμοθάνατο. Και την υπόσχεσή του την κράτησε: Ένα απόγευμα καλοκαιρινό, σε κάποιο ήρεμο εκκλησάκι της Άθήνας, ένωσε παντοτεινά τη ζωή του με τη ζωή της Φλώρας. Οι προσκαλεσμένοι ήταν λίγιοι, ένας άσπρομάλλης παπās, ένας κοιμισμένος ψάλτης, δυό μανουάλια, μερικές βλοερές εικόνες άγιών... η τελετή όμως ήταν έπιβλητική και άξέχαστη και για τούς δυό. Ο Όμυρος έννοιωσε τό χεράκι της Φλώρας να τρεμουλιάζει σά φυλακισμένο πουλι μέσ' στο δικό του. Και κεί, μπροστά στον άσπρομάλλη παπα και μέσα στο ύποβλητικό τρεμουλιασμα των καντηλιών όρκίστηκε να την κάνει ευτυχισμένη...

... Τόν πρώτο χρόνο τά πράγματα πήγαιναν κάπως καλά. Ο Όμυρος έπαιζε σε κάποια σάλα χορού, Έπειδή η δουλειά του τόν άπασχολούσε όλη τη νύχτα, η Φλώρα τόν άκολουθούσε, καθόταν σ' ένα παράμερο τραπεζάκι και περίμενε να τελειώση ο χορός και να φύγη μέ τόν άντρα της. Ω, μέ πόση χαρά έκείνος φυσούσε μέσα στο σαξόφωνο, βλέποντας τη γυναίκα του να χτυπάη μέ τό πόδι της τό ρυθμό της μουσικής... Περνούσαν οι νύχτες γρήγορα, και ημερώναν οι μέρες, η μια πίσω από την άλλη με μια τόσο γοητευτική όμορφιά... Η Φλώρα, μέσα στην πολύ ντεκολιζε τουαλέττα της—δωρο γαμήλιο τού άντρα της—ποζάριζε σάν κυρία. Και για λίγες ώρες κάθε νύχτα είχε την ατάπη πώς ήταν κι' αυτή μια απ' τις πλούσιες γυναίκες τού κόσμου ή τού ήμικόσμου που στροβιλιζόντουσαν στις άγκαλιές των βαβαλιέρων τους κάτω απ' τά πολύχρωμα φώτα των προβολέων... Κι' ύστερα—μια μέρα—ήρθε κάτι άλλο να τονώσει ακόμη περισσότερο τόν έρωτα τού ζευγαριού: Η Φλώρα έγινε μητέρα. Τό άγοράκι τού—έν' άγγελούδι κατάξανθο μέ κατάμαυρα ματάκια—ο Όμυρος τό λάτρεψε άμέσως απ' την πρώτη μέρα.

Έξ αιτίας του όμως—πώς να τ' άφήνη μοναχό του;—η Φλώρα έπαψε να πηγαίνει τη νύχτα στο ντάνσιγκ. Ο σαξοφωνίστας πήγαινε μόνος του. Μά πιά, δέ φυσούσε μέ την

ίδια ζωή μέσ' στο σαξόφωνο. Τό παίξιμό του ήταν κάπως κουρασμένο, γιατί ο άνθρωπος παρακαλούσε πότε να περάσουν οι ώρες, για να τρέξη στο σπίτι του και ν' άγκαλιάση τη γυναίκα του και τό παιδάκι του.

Μια νύχτα, ημερώναν Χριστούγεννα, ο ευτυχισμένος πατέρας πλήρωσε έναν άντικαταστάτη και μπόρεσε να ζήσει για λίγο δίπλα στη γυναίκα του και δίπλα στο παιδί του, που άπλωνε τά χεράκια του ευτυχισμένο προς τά πολύχρωμα παιχνίδια ενός χιλιοφωτισμένου Χριστουγεννιάτικου δέντρου... Μά ναί, υπήρχε και δέντρο: Ένα έλατο μικρό, καταπράσινο, φρέσκο, στολισμένο με κεράκια και με παιχνίδια, μέσα σ' ένα δωματιάκι που τό ζέσταινε μια μικρή σομπίτσα τού πετρελαίου και! μια μεγάλη άπέραντη ευτυχία... Και πέρασε η νύχτα σάν όνειρο, με τόν μικρόν που χτυπούσε τά χεράκια του, μέ τη μαμά, πού πηγαίνονε—χόταν κουβαλώντας κουραμπιέδες και μελομακάρονα, μέ τόν μπαμπά που γελούσε και, στο τέλος, για να ευχαριστήση τό γυίο του, πήρε τό σαξόφωνο κι' έβγαλε κάτι ήχους τόσο άστείους, πού ο Μπέμης λιγώθηκε στα γέλια κι' άποκοιμήθηκε, γελώντας ακόμα και στον ύπνο του.

Ύστερα, μια μέρα, η δυστυχία χτύπησε άπότομα την πόρτα τού σπιτιού: Ο Μπέμης άρρώσθηκε βαρεια και σε λίγες μέρες πέθανε. Τού Όμυρου τού φάνηκε πώς κάτι έσπασε άπότομα μέσα του. Ήταν τόσο συνηθισμένος να τόν φωτίζουν οι μπουκλές τού ξανθοδύ άγγέλου του πού σάν τις έχασε, νόμισε πώς έσβυσε ο ήλιος απ' τά μάτια του. Η Φλώρα πόνεσε και κείνη, πόνεσε πολύ, μά στο τέλος σκέφτηκε κάπως πιό πρακτικά:

— Άκουσε... είπε στον άντρα της. Η άρρώστεια τού Μπέμης μάς κόστισε πολλά. Χρωστάμε σ' όλο τόν κόσμο... Πρέπει λοιπόν να δουλέψω κι' εγώ...

Ο Όμυρος την κύτταξε σάν άποβλακωμένος. Δέν χωρούσε στο κεφάλι του τί δουλειά μπορούσαν να κάνουν τά δυό αυτά κάτασπρα χεράκια...

— Την άλλη φορά ο διευθυντής τού ντάνσιγκ μούπε πώς χρειάζοτανε μια «ντιζέζ»... Θα πάω εγώ...

Πήγε πραγματικά, τά τραγούδια της άρεσαν πολύ. Ο διευθυντής σε λίγο της αύξησε τό μισθό. Σύγχρονα όμως έμειωσε τό μισθό τού άντρα της. Ο Όμυρος μέρα με τη μέρα γινόταν πιό άδιάφορος για όλα, τό σαξόφωνο στα χέρια του δέν ήτανε πιά όργανο μελαγχολικό, νοσταλγικό, ή χαρούμενο: Ήτανε βάρος. Ο μουσικός δέν έπρόσεχε πιά ούτε στους χρωματισμούς των κομματιών, ούτε καλά καλά στις νότες. Βαριότανε πιά να γυρίζη στην πίστα, δίνοντας κέφι στα ζευγάρια. Καθότανε στη θέσι του κι' έπαιζε χωρίς ζωή, σάν άνθρωπος πού δέν μπορεί να καταλάβη γιατί ύπάρχει...

Μια νύχτα η Φλώρα έφυγε πιό νωρίς απ' τό σπίτι, χωρίς να πιάθως στο ντάνσιγκ. Αυτό πληροφορήθηκε φτάνοντας ο Όμυρος απ' τά γκαρσόνια. Πέρασαν μια—δυό ώρες, έφταξε η ώρα τού τραγουδιού της Φλώρας, ο κόσμος άρχισε να τη γυρεύη, ο διευθυντής κυττούσε και ξανακυττούσε τό ρολόι του. Στο τέλος η Φλώρα φάνηκε στις δυό ύστερα από τά μεσάνυχτα ξαναμμένη, ευθυμη, γεμάτη μπρλό. Μόλις μπήκε στο κέντρο, έστειλ' ένα φιλή στον κόσμο, ύστερ' άνέβηκε σ' ένα τραπέζι κι' άρχίνησε να τραγουδάη μ' ένα κέφι διαβολέμενο. Η φωνή της μονάχα ήτανε λίγιο βραχνή και τά μάτια παίζανε με μια έξαιρετική χάρη, τριγυρισμένα από δυό μαύρους κύκλους...

Όταν γυρίζανε σπίτι, ο Όμυρος τη ρώτησε για όλ' αυτά. Έκείνη όμως ήτανε τόσο μεθυσμένη, πού δέ μπόρεσε να συναμμολογήση μιάν άπάντηση όπωσδήποτε λογική. Ο άντρας δέν έπέμεινε. Την άλλη νύχτα η Φλώρα ξανάργησε να φανή στο κέντρο. Την τρίτη έφανίστηκε μ' ένα περίφημο παλτό πτι—γκρί. Ο Όμυρος τη ρώτησε πάλι, καθώς πηγαίνανε στο σπίτι. Πάλι όμως η Φλώρα ήτανε μεθυσμένη και πάλι δέν μπόρεσε να πη τίποτε συγκεκριμένο. Στο τέλος ο άνθρωπος πήρε τό πράγμα μοιρολατρικά. Ήταν αίγουρος πώς η γυναίκα του είχε έραστή, ίσως μάλιστα κι' έραστής... Πόνεσε λίγο, μια νύχτα μάλιστα έννοιωσε και τά μάτια δακρυσμένα, εκεί ποδυαίσε στο κέντρο. Γρήγορα όμως συνήθισε στη νέα κατάσταση. Γιατί; Δέν θάξερε κι' ο ίδιος να τό έξηγήση... Δέν άγαπούσε πιά τη γυναίκα του; Ίσως ναί, ίσως όχι... Κι' όταν έκείνη, ένα βράδυ, τούδωσε μερικές έξηγήσεις, έκείνος τις βρήκε πολύ λογικές:

— Άκουσε... Πέρασ' ο καιρός πού μπορούσαμε να ζούμε με όρκους και να χορταίνουμε με φιλία... Ο άνθρωπος είναι στιγμές πού τυφλώνεται απ' την άγάπη... Σήμερα τά πράγματα άλλαξαν... Γνώρισα τόν κόσμο, έννοιωσα τη γοητεία, κατάλαβα τί αξίζω και τί έχω δικαίωμα να ζητή-

σω απ' τη ζωή... Αυτό είναι φυσικά άδύνατο να μου τό δώσης έσύ...

Και βέβαια... Ένας φτωχός σαξοφωνίστας πού τού είχαν μάλιστα κόψει τό μεροκάματο τελευταία.

— Λοιπόν, θές να χωρίσουμε; συνέχισε η γυναίκα.

Θεός φυλάξη... Άς μνη την έβλεπε συχνά, άς μοιραζότανε τά χόδια της και τό κορμί της με άλλους... Τόν τρόμαξε όμως να μη νοιώθη τη σκιά της μεσ' στο σπίτι... τόν τρώμαζε η ιδέα της μοναξιάς.

...Κι' έτσι, άθελα, χωρίς πολλά λόγια, συνομολογήθηκε μεταξύ τους μια αίσχρη συμφωνία. Με τη διαφορά, ότι στην περίπτωση αυτή, τη συμφωνία δέ την ύπογράφουν ο ύπολογισμός τού άντρα, την επέβαλλε μια άτέλειωτη, μια άπέραντη μοιρολατρεία του...

Κι' απόψε, ήταν πάλι Χριστουγεννιάτικη παραμονή. Χριστούγεννα... Η μαγεμένη λέξη άνοιγε όλων τά χείλη σ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο ή σε μια χαρούμενη λέξη... Άκόμα και κεί κάτω, στο υπόγειο κέντρο, είχε ανάψει η γιορταστική προετοιμασία: τά γκαρσόνια σιγύριζαν βιαστικά τά τραπέζια—τοποθετούσαν μάλιστα και λίγα λουλούδια μπροστά σε κάθε σερβίτσιο. Και η όρχήστρα συνέχιζε την πρόβα της στα κομμάτια πού σε λίγο θα σκόρπιζαν μες στην ύπόγεια σάλα τις νοσταλγίες τους.

Κι' άρχίνισαν, εκεί κατά τις δεκάμισι να φτάνουν οι πελάτες. Η όρχήστρα έπαιξε τό πρώτο φόν. Σιγά—σιγά τά τραπέζια όλα γέμισαν. Στη μέση της πίστας, ένας τεράστιος κλώνος έλάτου με πολύχρωμες γιρλάντες από ήλεκτρικά γλουπάκια και φορτωμένος με άπειρα από όλα κείνα τά τίποτα πού άρκούν για να κάνουν συχνά ευτυχισμένους τους ανθρώπους, δημιουργούσε τη Χριστουγεννιάτικη άτμόσφαιρα.

Η Φλώρα δέν είχε φανή ακόμα στο κέντρο. Έκείνη τη στιγμή ήρθε στο νού τού Όμυρου πώς είχε να φανή σπίτι τους μια βδομάδα. Κάθε αύγή γύριζε στην καμαρούλα του με την έλπίδα πώς θα τη βρή στο κρεβάτι τους. Και κάθε νύχτα πηγαίνε στο Κέντρο με την έλπίδα πώς θα τη δη να καπνίζει σε κανένα άπόμερο τραπεζάκι. Θαρρόταν άραγε απόψε; Πού νάταν τόσες μέρες; Μ' άς είναι, κι' άν έρχόταν, δέ θα τη ρωτούσε. Έτσι δέν ήταν ή συμφωνία τους; Όμως και χωρίς τη δέσμευση αυτή, δέν εύρισκε πιά την ανάγκη να τη ρωτήσει. Μήπως δέν καταλάβαινε;...

Θάτανε περασμένες τρεις και τό κέντρο ήταν παραδομένο στο παραλήρημα της πιό τρελλής ευθυμίας όταν κατέβηκε τά σκαλάκια τού βάθους η Φλώρα άκουμπώντας στο μπράτσο ενός γερασμένου κυρίου κι' ένοντας άριστερά της δυό άλλους βαβαλιέρους, πιό νέους. Βρισκότανε σε κακά χάλια. Ήτανε μεθυσμένη—άπό κρασί; άπό σαμπάνια; άπό κοκαΐνη;—και προχωρούσε τρικλίζοντας. Τά μάτια της είχαν μίαν έκφραση άτονη. Κάθισε, η καλύτερα έπεσε σε μια καρέκλα, ενώ οι συνοδοί της έδιναν τά παλτά τους στον μικρόν της γκαρνταρόμπα. Ένας απ' αυτούς παράγγειλε κάτι. Ένας άλλος ψιθύρισε μια λέξη στ' αὐτή της Φλώρας. Και κείνη γέλασε βραχνά, μ' ένα γέλιο πρόστυχο...

Απ' την όρχήστρα ο σαξοφωνίστας έπαιζε όσο πιό δυνατά μπορούσε. Τά μάγουλά του, κατακόκκινα απ' την προσπάθεια, φούσκωναν και ξεφούσκωναν, τά μάτια του ήτανε καρφωμένα άπάνω στο μικρό τυπωμένο χαρτί με τις νότες, μά η ψυχή του βρισκότανε τόσο μακριά... Πετούσε σε μια μακρυσμένη Χριστουγεννιάτικη παραμονή, σ' ένα δωματιάκι πού τό ζέσταινε μια μικρή σομπίτσα τού πετρελαίου και μια μεγάλη ευτυχία, σε μια γλυκειά γυναίκα πού πηγαίνονε—χόταν κουβαλώντας κουραμπιέδες και μελομακάρονα και σ' ένα κατάξανθο άγγελοδύ, πού χαμογελούσε χαρούμενο, πλάι σ' ένα μικρό κλώνο από έλατο, φορτωμένο παιχνίδια και κεράκια... Ναί, κι' απόψε ήτανε Χριστουγεννιάτικη παραμονή... Μέσα στην ύπόγεια αυτή σάλα, υπήρχε μάλιστα η ίδια γυναίκα, ο ίδιος άντρας, υπήρχε ακόμα κι' ένα Χριστουγεννιάτικο δέντρο... Όμως έλειπαν οι μπουκλές ενός ξανθοδύ άγγελοδουδιού, κι' έλειπε μαζί τους ή ήρεμη άτμόσφαιρα της μικρής ευτυχισμένης καμαρούλας... Η γυναίκα βρισκόταν κάπου εκεί, μεθυσμένη... Κι' ο άντρας, ανάμεσα στην όρχήστρα, φαινόταν όλοκληρωτικά άπασχολημένος απ' τό παίξιμό του... κι' όμως, πραγματικά βρισκόταν πολύ μακριά, πολύ πίσω: Στην άνάμνηση μιας πολύ παλιάς Χριστουγεννιάτικης παραμονής, χωρίς πολυθρόνο ρεβεγιόν, χωρίς πολλόν κόσμο, χωρίς σαμπάνιες, χωρίς όρχήστρα, χωρίς καπνούς τσιγάρων και χωρίς βραχνιασμένα γυναικεία γέλια...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν ἐσπέραν τῆς παραμονῆς τῶν Χριστου-
γέννων τοῦ ἔτους . . . ἡ δεκαοκταέτις
κόρη, τὸ Οὐρανιώ, μελαχροινή, νοστι-
μόμυλα ἐκλείσθη ἑνωρίς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, διότι
ἦτο μόνη.

Ὁ πατήρ τῆς, ὁ ἀτυχῆς μπάρμπα—Διόμας,
εἶχε πιά πρὸ πολλοῦ πτωχεύσει καὶ ζοῦσε μὲ
τὴ βαρκοῦλα, ἡ ὁποία, ἔκανε διάφορα θελή-
ματα ἀπὸ τὴν μίαν γλῶσσαν τῆς νήσου εἰς τὴν
ἄλλην, ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἤρχετο ἑνωρίς καὶ
ἀκόμη δὲν ἐφάνη.

Τὰ ἄσματα τῆς ὁδοῦ ἠκούοντο φαιδρά, ἡ
ᾧρα ἐπερνοῦσε, ἔφθασαν καὶ τὰ μεσάνυχτα
καὶ ἄρχισαν νὰ κτυποῦν οἱ κώδωνες τῶν ἐκ-
κλησιῶν διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν Χριστου-
γέννων.

Καὶ ὁ πατήρ τῆς δὲν ἔφθανεν.

Οἱ ἄνθρωποι ὅλοι ἔτρεχαν εἰς τὸν ναὸν καὶ
ἐκεῖνοι ἀκόμη οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπήγαιναν ἄλλοτε.

Ἐνας εἶπε: Δὲν ξέρουμε νὰ ἦλθε τάχα ὁ
γείτονας, καὶ μὲ ὑψωμένην τὴν χεῖρα του, ἡ
ὁποία ἐκράτει τὸν φανόν, ἔδειξε τὴν οἰκίαν τοῦ
μπάρμπα—Διόμα.

Τὸ Οὐρανιώ εἶχε ἀνοίξει τὸ παράθυρο καὶ
παρεμόνευε, μήπως ἀκούσει τοῦ πατρός τῆς τὸ
βῆμα. Αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἐτέντωσε τὸ οὖς τῆς.

— Σωπάτε, εἶπεν ὁ ἄλλος, φέρων τὸν δάκτυ-
λον εἰς τὸ στόμα· εἶπαν πῶς ἐβούλιαξε.

— Τί; ἐρώτησεν ἔντρομος μία φωνή.

Ὁ δεῦτερος ὁμιλήσας, ἡτοιμάζετο νὰ δώσῃ
τὴν ἀπάντησιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἠκού-
σθη γοερὰ καὶ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀπὸ τῆς
σιγηλῆς οἰκίας τοῦ ἀτυχοῦς Διόμα καὶ ἔτρεξαν
γρήγορα καὶ οἱ τρεῖς διὰ νὰ δώσουν χεῖρα
βοηθείας εἰς τὴν κινδυνεύουσαν Οὐρανιώ, ποὺ
εἶχεν ἀκούσει τὸν φοβερὸν λόγον.

Ἀπὸ τὸ μεσημέρι εἶχεν ἀναχωρήσει ὁ μπά-
ρμπα—Διόμας διὰ τὴν ἀπέναντι νήσον, τὴν
Τσουγκριάν καὶ ἐφόρτωσε πέντε ἢ ἕξ ζεύγη
ὀρνίθων, ὡά, τυρόν καὶ τρεῖς διάνους· ἀλλ' ὅτε
ἡτοιμάζετο ν' ἀποπλεύσῃ, παρουσιάσθη ὁ φίλος
του ὁ κουμπάρος του Σταθαρός, τσοπάνος σ'
ἐκεῖνα τὰ μέρη, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ
κάμῃ τὴν χάρῃ νὰ πάρῃ μαζὺ του ἕνα νεαρὸν
«υἱὸν ὑποζυγίου», ὥριμον πρὸς ἐπίσασιν, διὰ νὰ
τὸν δώσῃ εἰς ἄλλον τινα χωρικόν, ὅστις τὸν
εἶχε προαγοράσει.

Ὁ μπάρμπα—Διόμας ἀνελογίσθη τὸ βάρος
καὶ ἔρριψε θλιβερόν βλέμμα ἐπὶ τῆς σαθρᾶς
λέμβου του, τῆς «Υπηρέτρας», ἔτσι τὴν ἐκάλει,
καὶ ἐδίστασε, ἀλλὰ συγχρόνως ἐσυλλογίσθη
καὶ τὰ μεταφορικά, ἕνα φράγκο! Καὶ ἐδέχθη.
Ἐκάμε πανιά, ἀπεμακρύνθη, διήνυσεν ἐν

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ "ΥΠΕΡΕΤΡΑ,"

μίλιον καὶ ἐπρόχωρει καλῶς. Ἄλλ' ὁ πῶλος, ὅστις ἔτρωγε
ἡσύχως τὸ χόρτον του, αἶφνης ἐσήκωσε τὸν πόδα, ἔδω-
κεν ἕνα ἰσχυρὸν λάκτισμα εἰς τὴν σανίδα καὶ τὸ μα-
δέρι τῆς εὐθραύστου «Υπηρέτρας» διερράγη.

Τὸ ὕδωρ ὥρμησεν εἰς τὸ κῆτος καὶ ἡ λέμβος ἤρχισε
νὰ βυθίζεται.

Ταχὺς ὡς ἀστραπὴ ὁ γέρον ἐβγαλε τὴν πατατοῦκα
του καὶ προσπαθοῦσε νὰ βουλῶσῃ τὴν τρύπαν. Ἀλλὰ
ματαίως.

Μέγας ἔγεινεν ὁ θρῆνος τότε. Ὅρνιθες, διάνοι, κο-
φίνια, καὶ ὁ αἵτιος τῆς συμφορᾶς, ὁ πῶλος, κατήλ-
θον εἰς τὸν πυθμένα.

Περὶ τὰς δύο ᾠρας ὁ μπάρμπα—Διόμας ὅστις ὡς
τόσο ἐκολύμβη ὡς ἔγχελος, ἐπάλαψε μὲ τὰ κύματα· τέλος
διέκρινεν, μέσα εἰς τὸ δειλινόν, ἕν ἴσκιον· ἐφώνασε, ἐφώ-
ναξε στεντορεῶς καὶ ἰδοὺ, μετὰ πολλὴν ᾠραν ἀγωνίας,
πλησιάζει ἕνα τριχαντήρι· τὸν ἀνέσυραν παγωμένον, τοῦ
ἥλλαξαν ἐνδύματα καὶ μὲ κόπον τοῦ ἔδωσαν πάλιν τὴν
ζωὴν του τὴν ἐξαντλημένην...

Ὑπέφωσκεν ἤδη ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων καὶ οἱ
γείτονες προσεπάθουν νὰ παρηγορήσουν τὴν σφαδάζου-
σαν ὑπὸ τοῦ ἄλγους Οὐρανιώ.

Ἀλλὰ μία ἄλλη γειτόνισσα, ἡ σύζυγος τοῦ Νταραδή-
μου, τοῦ πεταλωτοῦ, ἐλθοῦσα τότε ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ
μπάρμπα—Διόμας, ἐναυάγησε μὲν, ἀλλ' ἐσώθη καὶ ὅτι
ἔφθασεν ὑγιής.

Ἡ χαρὰ τῆς δυστυχισμένης Οὐρανίως δὲν ἦτο ὅση
θὰ ἐπερίμενε κανένας ἀπότομος. Ἐν ἀρχῇ ἐνόμισεν ὅτι
ἡ καλὴ εἵδησις ἦτο εἶδος ἀκαίρου καὶ ἀτόπου ἀστείου.
Ὅταν ὅμως ἡ καλόβολη Νταραδήμαινα τῆς ὠρκίζετο καὶ
εἰς ἐπίμετρον ἐγέλα, τότε ἡ κόρη τοῦ μπάρμπα—Διόμα
ἐφάνη πεισθεῖσα, ἔρρηξε φωνὴν χαρᾶς μεγάλην καὶ
ἐλιποθύμισε.

Ὅταν τὴν συνέφερον προστρέξασαι γειτόνισσαι, ἡ χαρὰ
τῆς ἐξεδηλώθη μὲ προσωρινὴν ἀδυναμία νὰ κραυγάσῃ καὶ
νὰ ἐκδηλωθῇ. Ἐνηγκαλιζέτο μόνον τὶς παρευρισκόμενες.

Εὐτυχῶς αἱ ὑποψαί των εἶχον διαψευσθῇ. Οἱ γείτονες,
ιδόντες μακρόθεν τὴν ἀνατροπὴν τῆς λέμβου, ἐφαντά-
σθησαν ὅτι καὶ πραγματικῶς ἐπνίγη...

Ὁ μπάρμπα—Διόμας, ἐλθὼν μετ' ὀλίγον καὶ ὁ ἴδιος
ἐνηγκαλίσθη τὴν κόρην του.

Ὡ, πενιχρά, ἀλλ' ὑπερτάτη χαρὰ τοῦ πτωχοῦ!

Τὸ Οὐρανιώ ἔχυνεν ἀκόμη δάκρυα χαρᾶς. Ὁ πατήρ
τῆς δὲν τῆς εἶχε φέρεي, οὔτε αὐγά, οὔτε μυζήθραις, οὔτε
ὀρνιθες, ἀλλὰ τῆς ἔφερε τὸ σκληραγωγημένον καὶ θα-
λασσόδαρτον ἄτομόν του καὶ τὰς δύο στιβαρὰς χελωνο-
δέρμους χεῖράς του, δι' ὧν αὐτὸς ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἐρ-
γάζεται δι' αὐτὸν καὶ δι' αὐτήν.

Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΝΔ. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ ΘΕΙΟΝ ΟΡΑΜΑ

— Δὲ λέτε, ρὲ παιδιὰ, τίποτα νὰ ζεσταθοῦμε;

Καὶ μὲ τὸ λόγο φάνηκε μαῦρο κορμὶ στὴν
ἀνοιχτὴ θυρίδα, κύλισε ἀπὸ τὴ σκάλα κάτω ὁ
Κώστας ὁ θερμαστής, βαρυτυλιγμένος στὴν πατατοῦ-
κα του. Ἐκανε κρῖο δυνατό. Βοριᾶς ἐξύριζε τὰ
πέλαγα, πάγωνε τ' ἀκρογιαλίας, κρουστάλιαζε τὰ
στοιβαγμένα χιόνια στὰ βουνά. Καὶ τὸ πλήρωμα
καὶ θερμαστές, συναγμένοι ὁλόγυρα στὴ θερμά-
στρα, φρόντιζαν νὰ ζεσταθοῦν μὲ τὴ φασκομηλιά καὶ
τὸ ψωμοτύρι...

— Τί νὰ ποῦμε; ρώτησε, μελαγχολικός, ὁ Νῆκος ὁ Ἀξιῶ-
της. Παραμύθια νὰ ποῦμε; ἰ. Λένε παραμύθια ἐδῶ, ποὺ
εἴμαστε κλεισμένοι μέσα στὴ Μαύρην θάλασσα; ἄκου τὴν
πῶς μουγκρίζει... κύττα τὸν οὐρανὸ τί θυμωμένος!... Στὰ
παλιὰ τὰ χρόνια τέτοιες χρονιάρες-μέρες οἱ παλιοὶ τὶς
περνοῦσαν μαζὺ μὲ τὴ φανίλια τους!... Χριστοῦγεννα,
σοῦ λείει ὁ ἄλλος!... Ὅμως ἄς ποῦμε κάτι τι θεϊκὸ καὶ
παρήγορο...

— Τί; φώναξαν ὅλοι.

— Δὲ μοῦ λές, ρώτησε τὸν ἀδερφό μου, ποὺ ἀγκάλιαζε
τὴ θερμάστρα σὰν ἐρωμένη, τί ὄραμα εἶδε ἡ Παναγία τὴ
νύχτα ποὺ γέννησε τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό;

Κόκαλο ἐκεῖνος. Ρωτᾷ ἐμένα, τὸ ἴδιο.

— Ἀ, δὲν τὸ ξέρετε! πρόσθεσε μὲ ἡρεμὴ φωνή, μὰ δὲ
φταῖτε σεῖς· φταῖω ἐγὼ ποὺ δὲν σᾶς τὸ ἔμαθ' ἀκόμα:

«Ἐγινε στὴν Ἀνατολή· στὸν τόπο τὸν παράδοξο. Ποιὸ
χρόνο δὲ σᾶς λέω. Φτάνει νὰ μετρήσετε τὸ φετεινὸ καὶ τὸ
βρίσκεται ἀμέσως...»

...Ἐκεῖνη τὴ νύχτα μιὰ γυναίκα συντροφιασμένη ἀπὸ
τὸν τέκωνα τὸν ἄντρα τῆς, στάθηκε μισοστρατὶς, σὲ μιὰ
σπηλιὰ καὶ γέννησε ἕνα παιδί. Φτωχὰ ἦταν τὰ ροῦχα τῆς,
ἡ ὄψη τῆς πικραμένη· μὰ εἶχε κάτι τι τόσο λαμπρὸ στὴ
ματιὰ, ποὺ ἔλεγες θ' ἀναστήσῃ τὴ πέτρα...

Γέννησε τὸ παιδί, τὸ βύζαξε, τὸ τύλιξε μὲ τὸ σάλι τῆς
καὶ τ' ἀπὶθωσε στὴ φάτνη, ἀπάνω στ' ἄχυρα νὰ κοιμηθῇ.
Σὲ λίγο ὁ ἀνασασμὸς ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ στηθάκι του ἡσυχ-
χος... Γύρω σκοτάδι... Κάτω στὸ χῶμα πλαγιασμένα τὰ
ζωντανά, βώδια καὶ πρόβατα, σὰν κάτι νὰ νοιώθανε,
μένανε ἄγρυπνα... Παγωνιά μέσα στὴ σπηλιὰ μὲ τὰ
πλευρά τῆς τ' αὐλακωμένα ἀπὸ τὶς νεροσυρμές...

Ὁ Ἰωσήφ, μόλις εἶδε κοιμισμένο τὸ παιδί, κατέβηκε στὸ
χωριὸ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ λεχῶνα. Καὶ κείνη ὁλομόναχη,
ἀδυνατισμένη, μὲ τὴ μητρικὴ λαχτάρᾳ στὰ στήθη, σταύ-
ρωσε τὰ χέρια, ἀκούμπησε τὸ κορμὶ σ' ἕνα στήλο κι'
ἔκλεισε τὰ ματόφυλλα. Μὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ κοιμηθῇ.
Ἡ τύχη τοῦ θεόσταλτου ἦρθε νὰ τῆς τυραννήσῃ τὴν ψυχὴ.
Τί θ' ἀπογίνῃ μέσα στὴν ἀντάρᾳ τοῦ κόσμου ὁ τρυφερός
τῆς Κρίνος; Ποιὰ θὰ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ποιὸ τὸ τέλος του;...
Πῶς θὰ ζήσῃ σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἐποχὴ ποὺ γεννήθηκε;...

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀξάφνα, σὰν ἕνα φῶς ἔλαμψε, μιὰ νεφέλη
ἀνάνερα στὴ σπηλιὰ... Καὶ εἶδε!... Καὶ εἶδε τὸ
γυιὸ τῆς, λεβεντονιὸ τριάντα χρόνων, νὰ
μαγνητίζει τὶς ψυχὰς τοῦ λαοῦ... Ψηλός, λυγε-
ρός, μὲ σεβαστὴ θλίψη στὸ πρόσωπό του, μὲ τὰ
καστανὰ του μαλλιά χυμένα στοὺς ὤμους, μὲ
τὸ στόμα του τὸ γλυκὸ καὶ μὲ τὰ γαλανὰ του
μάτια μιλοῦσε στὸ λαὸ καὶ τὸν ἐπειθε... Ἐκῆ-
ρυττε στὶς συναγωγὰς καὶ χίλιοι τὸν ἄκουγαν,
ἀνέβαινε στὸ βουνὸ καὶ μύριοι τὸν ἀκολουθοῦ-
σαν... Τὰ Ἱεροσόλυμα στρώνουν τοὺς δρόμους
μὲ τὰ βάγια νὰ τὸν δεχθοῦν... Ἀλλὰ τὴν ἴδια
ᾠρὰ στήνουν καὶ τὸν σταυρό... Ὁ φθονερὸς
μαθητὴς τὸν παραδίνει μὲ φίλημα... Ἄλλος
τὸν ἀρνιέται... Μὰ ἐκεῖνος συγχωρεῖ τὴν ἄρνη-
ση καὶ τὴν προδοσίαν, διαβαίνει πρῶτος μέσ' ἀπ'
τὶς κοροΐδεις καὶ ἀπὸ τὰ φτυσήματα... Κρατεῖ τὸ
καλαμένιο σκῆπτρο καὶ ἀνεβαίνει στὸ σταυρό...
Καὶ ἀποχαιρετᾷ...

Ἡ μάνα ἦταν ἐκεῖ καὶ τὰ ἐβλεπε ὅλα. Ἡ-
θελε νὰ φωνάξῃ, νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ
ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακούργων· ἀλλὰ δὲν μπο-
ροῦσε νὰ βγάλῃ φωνή, μὰ, ὅταν εἶδε ἕνα στρα-
τιώτη μὲ ἄγριο πρόσωπο ἑτοιμὸ νὰ λογχίσῃ τὰ
πλευρά του.

— Μὴ!... ἐφώνασε μὲ ὀλη τῆς τὴ δύναμη.

Καὶ μὲ τὸ «μὴ!» ξύπνησε... Τὸ βρέφος κοιμό-
τανε ἀκόμη πλάι τῆς, μέσα στὴ φάτνη, ἀπάνω
στ' ἄχυρα. Μὰ δὲ βασίλευε ἡ σιγὴ καὶ τὸ σκο-
τάδι ὅπως πρὶν. Ἀγγελικὴ ἀρμονία κατέβαινε
ἀπὸ ψηλὰ κι' ἐν ἀστέρι πλημμύριζε τὴ σπηλιὰ
μ' ἕνα θαυμάσιο θεϊκὸ φῶς... Καὶ μπρὸς στὰ
πόδια τῆς, οἱ Μάγοι γονατισμένοι μὲ τὰ δῶρα
τούς, τὴ σμύρνα καὶ τὸ μόσχο καὶ τὸ λιβάνι,
ὠνόμαζαν τὸ γυιὸ τῆς βασιλιὰ καὶ Θεό.

Ἐκεῖνη τὴν ᾠρὰ φάνηκε χλωμὸς ὁ Ἰωσήφ.

— Νὰ φύγουμε, λείει τρέμοντας στὴ γυναίκα
του. Ὁ Ἡρώδης θέλει τὸ παιδί... Ἐκεῖνη ἄρ-
παξε τὸ βρέφος, τὸ ἔσφιξε στοὺς κόρφους τῆς
καὶ πῆραν δρόμο γιὰ τὴν Αἴγυπτον.

Μερικοὶ σταυροκοπήθηκαν· ἄλλοι στέναξαν
μὲ ἀνακούφιση, σὰ νὰ τοὺς κυρίεψε μιὰ παρη-
γοριά... Μὰ ὁ Κώστας ὁ θερμαστής, ἴδιος στ'
ἀστεῖα καὶ στὰ σοβαρά, ρώτησε πονηρὰ:

— Δὲ μοῦ λές, βλάμη, εἶδε ἡ Παναγία στ'
ὄνειρό της καὶ τὸ πατριώτη σου τὸ Βαραβᾶ;...

Ἐκεῖνος ἀνάψε. Μιὰ φορεβὴ βλαστήμια ἦρθε
στὰ χεῖλη του· μὰ τὴν κατάπιε· δὲν ἦταν ᾠρὰ
νὰ κολασθῇ κανεὶς... Χαμογέλασε, ἔκανε κι'
αὐτὸς τὸ σταυρὸ του κι' εὐχήθηκε:

— Καὶ τοῦ χρόνου παιδιὰ, στὰ σπίτια μας!

— Στὰ σπίτια μας, ἀλλὰ θὰ μᾶς θερίζῃ ἡ
πεῖνα, εἶπε ὁ Κώστας... Καὶ γέλασε δυνατὰ...

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΟΙ ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

Κανείς δὲν τὰ εἶδε τὰ παράξενα τοῦτα πλάσματα τῆς φαντασίας τοῦ λαοῦ μας. Μόνο τὰ αἰσθάνονται αὐτὲς τὲς μέρες καὶ πιστεύουν οἱ ἀπλοὶ χωρικοὶ μας ὅτι βρίσκονται ἀναμεταξύ μας.

Κατοικοῦν κάπου μακριὰ, βαθειά, σ' ἓναν ἄγνωστο τόπο, ἐκεῖ πού τῇ Γῇ τῇ στηρίζει μιὰ κολώνα δουλεύουν λοιπὸν οἱ Καλλικάντζαροι ὅλο τὸ χρόνο καὶ πασχίζουν νὰ τὴν κόψουν αὐτὴ τὴν κολώνα γιὰ νὰ πέσῃ ἡ γῆ καὶ νὰ καταστραφῇ. Γιὰ πριόνια μεταχειρίζονται κάτι σύρματα ψιλὰ—ψιλὰ καὶ τρίχες ἀπὸ οὐρὲς ἀλόγων. Ὅλη τῇ χρονιά βασανίζονται ὥς πού νὰ τὴν κόψουν αὐτὴ τὴν κολώνα, ἀπὸ τῶν φώτων ὥς τὰ Χριστούγεννα καὶ λίγο λείπει γιὰ νὰ τὴν κόψουν. Ἄλλ' ἅμα ἔρθουν τὰ Χριστούγεννα ἀφίνουμεν πιά τὴ δουλειά τους, γιατί ἡ ἅγια αὐτὴ ἡμέρα, πού γεννήθηκε ὁ Χριστὸς μας, τοὺς παραλύνει τὰ χέρια καὶ δὲν μποροῦν νὰ συνεχίσουν τὸ πριόνισμα. Τοὺς πιάνει τότε ἓνας ἀλλοιώτικος τρόμος καὶ ξεχύνονται ἀπάνω στὴ γῆ, σκαρφαλώνοντας μὲ τὰ μακριὰ τους τὰ νύχια στὰ πλάγια τῆς. Μόλις ὅμως φύγουν, ἡ κολώνα θρέφει κι' ὅταν πάλι ξαναγυρίσουν τῶν φώτων, πού τοὺς διώχνει ἡ ἁγιαστοῦρα τοῦ παπᾶ, πιάνουν καὶ πάλι τὴ δουλειά του, μὰ ξανάρχονται τὰ Χριστούγεννα καὶ πάλι ξαναφεύγουν κι' ἔτσι ἡ Γῇ δὲν ἔχει φόβο ποτὲ νὰ πέσῃ.

Ἡ μορφή τους εἶναι σχεδὸν ὅσην τοῦ ἀνθρώπου, πολὺ ἄσκημη ὅμως. Εἶναι γυμνοί, χωρὶς γένεια καὶ χωρὶς μουστάκια καὶ ἔχουν ἀνάστημα ὥς δέκα χρονῶν παιδί, ἄλλοι ψηλότεροι, ἄλλοι κοντότεροι τὸ χρώμα τους εἶναι μαυρειδερό, ἔχουν κόκκινα μάτια καὶ πόδια ὅσην τοῦ τράγου (γι' αὐτὸ τοὺς λένε καὶ Καλλικαντζάρους, ἐπειδὴ καλὶνι λέγανε στὸν πολὺ παλὸ καιρὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ ποδιοῦ τοῦ τράγου καὶ τοῦ ἄρνιου). Τὰ χέρια τους εἶναι τριχωτὰ ὅσην τῆς μαῖμους· ἄλλοι τους εἶναι μονόμαστοι, στραβοπόδαροι, στραβόστομοι, ξεπλάτισμένοι, τσακισμένοι καὶ ἀπάνω τους βρίσκεις, ὅλα τὰ κουσούρια τοῦ κόσμου. Σάν κι' αὐτοὺς εἶναι καὶ τὰ ροῦχα τους, ὅταν καμμιὰ φορὰ τύχῃ καὶ ντυθοῦνε, φτιαγμένα ἀπὸ κουρέλια λογῆς—λογῆς· μὰ τὰ φερσίματά τους καὶ ἡ περπατησιά τους εἶναι γιὰ γέλοια.

Ἐνα, νὰ ποῦμε, τὸν βλέπεις ψηλὸ ὥς ἐκεῖ πάνω μὲ κάτι μακριὰ πόδια καὶ πᾶει καβάλα σ' ἓνα πετεινὸ καὶ τὰ πόδια του σέρνονται στὸ χῶμα· ἄλλος πάλι εἶναι κοντορεβύθης καὶ κάθεσαι ἀπάνω σ' ἓνα γαϊδοῦρι τόσο ψηλὸ, πού ὅταν πέφτει δὲν μπορεῖ ν' ἀνέβῃ καὶ φωνάζει νὰ τοῦ δώσουν βοήθεια, τὸ γαϊδοῦρι του πατεῖ τὰ σκέλια τοῦ μακροπόδαρου, πού πᾶει πίσω καὶ ἀρχίζει ὁ κακομοῖρης νὰ κλαίῃ καὶ νὰ βρίζῃ καὶ γίνεται τοῦ Κουτρούλη τὸ πανηγύρι ἀπὸ τὲς φωνές. Ἄ—πάνω στὴν ὥρα ἓνας ἄλλος Καλλικάντζαρος κυνηγᾷ τὸ κουτσὸ τὸ σκυλὶ τοῦ γιὰ νὰ τὸ καβαλλίῃ, αὐτὸ γαυγίζει ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ καὶ δόσ' του φωνές καὶ κακὸ.

Τοὺς ἀρέσουν πολὺ οἱ τηγανίτες καὶ γι' αὐτὸ κατεβαίνουν ἀπὸ τὴν καμινάδα κρυφά—κρυφά γιὰ νὰ κλέψουν μὲ προσοχή, ἐπειδὴ φοβοῦνται μὴ φᾶν καμμιὰ μὲ τὸ κουτάλι στὸ χέρι, ὅπως τῶκανε σ' ἓναν ἀπὸ δαύτους μιὰ πονηρὴ γρηὰ Ἀθηναίισσα καὶ ὕστερα μάλιστα τὸν ἔπιασε καὶ τὸν

τὸ «τρία» τὸ ἔχει σὲ κακὸ, καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ ἓνα δύο ἔσκασε στὸ τέλος ἀπὸ τὴ φοῦρκα του, ψόφησε καὶ ἔτσι—πού λέτε—τὸν πῆραν οἱ χειρότεροι διὰ βόλοι στὴν κόλαση.

Ὅταν δὲν τρῶνε τηγανίτες οἱ καλλικάντζαροι—δὲν εἶναι βλέπετε κάθε μέρα Χριστούγεννα—τρῶνε σκουληκία, βαθράκια καὶ ἄλλα τέτοια συχαμερὰ ζούδια.

Τὰ ζούδια ὅμως αὐτὰ φαίνεται τοὺς χαλᾶνε τὸ στομάχι καὶ ἀπὸ τὸ ἄχι τοὺς ποῦχουν τοὺς ἀνθρώπους, μαγαρίζουν, ὅταν μπορέσουν, ὅτι βροῦν. Γι' αὐτὸ τὲς μέρες τοῦτες οἱ καλὲς νοικοκυρὲς βουλώνουν τὲς στάμνες καὶ τὲς βαρέλλες καλὰ.

Οἱ Καλλικάντζαροι δὲν πλησιάζουν ποτὲ τοὺς ἀνθρώπους πού φορᾶνε καινούργια ροῦχα· γι' αὐτὸ σὸς τὸ λέω καὶ νὰ μὴν τὸ ξεχνᾶτε πὼς πρέπει δίχως ἄλλο νὰ βάζετε κάτι καινούργιο ἀπάνω σας τὴν ἁγία μέρα τῶν Χριστουγέννων.

Ἀλλ' καὶ τρισαλὶ ὅμως σ' ἐκείνον πού θὰ τὸν πετύχουν νὰ φοράῃ ὅλο παλῆα: Τὸν καβαλᾶνε πού

λέτε στὸ σβέρκο, τοῦ σκίζουν τὸ πρόσωπο καὶ τοῦ λένε κάτι μαγικά λόγια καὶ τὸν πιλατεύουν, ὥς πού νὰ τὸν δοῦνε νὰ πέσῃ χάρω λιγοθυμισμένος.

Γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων ὅμως οἱ Καλλικάντζαροι πού

δὲν ἔχουν ἄλλη ἔγνοια παρὰ πὼς νὰ μᾶς βλάψουν, δὲν τὰ κατὰφέρνουν, γιατί εἶναι φιλόνικοι, δίνωμοι καὶ δίδωλοι, ὁ ἓνας λέει «ναὶ» καὶ ὁ ἄλλος «ὄχι». Ὅταν ξεκινοῦν νὰ πᾶνε πουθενά, ὁ ἓνας στέκει, ὁ ἄλλος τρέχει, μαλλώνουν στὸ δρόμο καὶ στὸ τέλος φτάνουν τὰ φῶτα καὶ γκερμολακίζονται νὰ φύγουν, γεμάτοι ροῦρκα καὶ φοβερίζουν πὼς τοῦ χρόνου τὰ Χριστούγεννα θὰ ξαναγυρίσουν νὰ κάνουν καὶ νὰ δείξουν.

Ἀλλὰ μὴν τοὺς φοβόσαστε. Ἄς λένε...

Αὐτοὶ λοιπὸν εἶναι οἱ φιλοξενούμενοι μας ἀπὸ τὴν παρομονὴ τῶν Χριστουγέννων... Δώδεκα μέρες γραμμῇ.

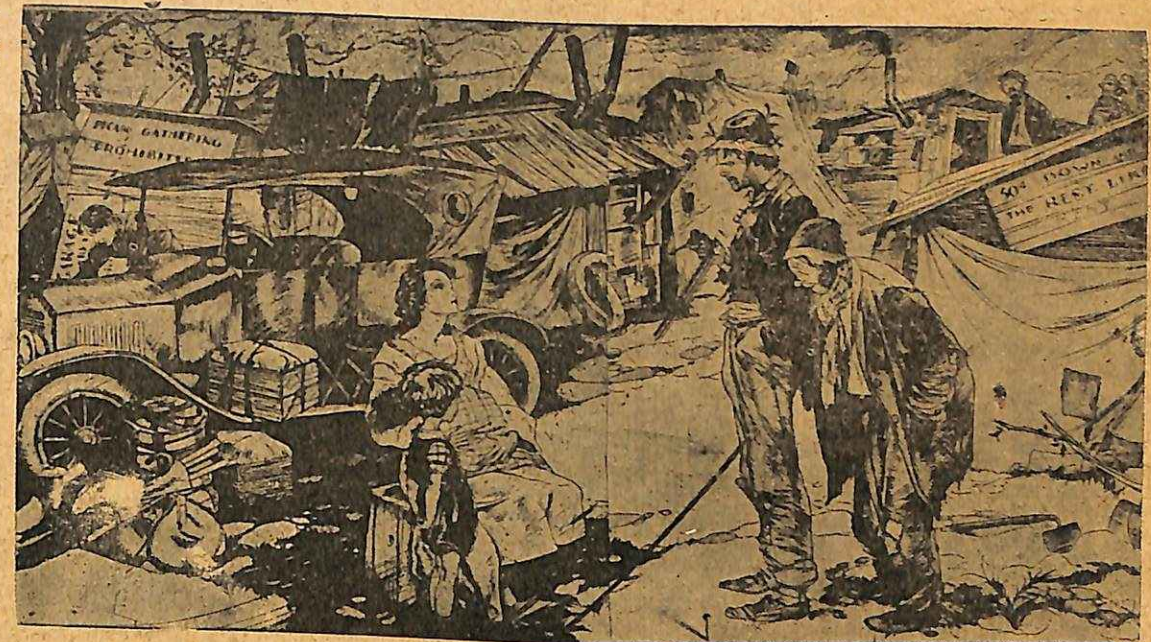
Ἄλλοι κουτσοί, ἄλλοι στραβοί, ἄλλοι ἀλλοίθωροι, καὶ ὅλοι τοὺς γκρινιάρηδες, κακομοίρηδες, τζαναμπέτηδες, στριμμένοι καὶ ὑπουλοί,

ἀξιοδάκρυτοι, τέλος πάντων, δὲν ἔχουν ἄλλη συλλογὴ παρὰ πὼς νὰ μᾶς βλάψουν ἢ νὰ μᾶς μαγαρίσουν.

Κι' ἂν τὴν πάθῃ ὅμως κανεὶς καὶ τὸν μαγαρίσουν, πάλι νὰ μὴ τὸν νοιάζει... Καθάρισμα τὸ σπῆτι καὶ ἡ ἁγιαστοῦρα τοῦ παπᾶ τὴν παραμονὴ τῶν φώτων θὰ τὸν ξορκίσῃ... καὶ θὰ πάθῃ τὸ κακὸ «στὰ βουνὰ καὶ λαγκάδια» καὶ «πίσω ἀπὸ τὸν ἥλιο, στὸ ἀγύριστο καὶ στὸν ξορκισμένο».

ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ

Η ΚΟΥΡΕΛΟΥΠΟΛΙΣ

Ὁ Μπράντς Χάττον ἦταν ὁ ἰδρυτὴς καὶ πρῶτος ἀμενός τοῦ Συνδικατοῦ τῆς Δυστυχίας τῆς Κουρελῶ πού εἶχε ὄργανωσει ὁ μόνος του κοντὰ στὸ μέρος ὅπου ἔφερναν καὶ ἀδειάζαν τὰ σκουπίδια τῆς ἀπέναντι μεγαλοῦ πύλης μὲ τοὺς οὐρανὸς ὕστες. Παλὰ σίδερα, σκουριασμένοι νεκροὶ, τρύπες λαμαρίνες, κομματιασμένοι σωλήνες, παλιομοῦλβια, παλὸ κουρέλα, κτῶς καὶ τὰ ἄπορματα πού τὰ ἡ ζωὴ μὲ

αὐτὴ πόλεως, σχηματίζαν τὸ πάρκο, ὅπου ἔφερνε τὸν ἀέρα τοῦ ὁ πληθυσμὸς τῆς Κουρελούπολης, ψάχνοντας νὰ βρῇ

τὴν ἐλπίδα νὰ χρησιμοποίησῃ γιὰ τὴν δική του τὴ φτωχολοχὴ.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕλικο τῶν ἀχρήστων εἶχε οἰκοδομηθεῖ ἡ πολιτεία τῶν δεσποχισμένων.

Ὁ καθένας πού δὲν νύχτε ἡλιομοῖρα μποροῦσε νὰ βρῇ προσωρινὸ καταφύγιο σὲ καμμιὰ ἀδεῖα μπαράγκα, γιατί ὁ πληθυσμὸς τῆς Κουρελούπολης ἦταν κινητὸς. Οἱ δυσφοριασμένοι, ἐρχόντουσαν ὅταν τοὺς χτυποῦσε πολὺ ἡ Μοῖρα, ξεπεσμένοι, νικημένοι, προδομένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ ἢ ἀπὸ τὸν ἴδιο τοὺς τὸν ἑαυτοῦ. Περνόντας τὸν μεγάλο δρόμο ἔμπαιναν στὴν ἀσύδοτη πολιτεία τοῦ Μπράντς Χάττον. Ποτὲ κανεὶς δὲν τοὺς ρωτοῦσε ἀπὸ πού ἐρχόντουσαν, ἂν ἦταν κακοῦργοι πού τοὺς κυνηγοῦσε ἡ ἀστυνομία, ἂν ἦταν δειλοὶ πού εἶχαν ἀφίσει τὲς οἰκογένειές τους, ἀνάξιοι νὰ τὲς ζήσουν... Γιατί ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Κουρελούπολης ἦταν ἄντρες ἢ ἀγόρια πού ἀλήτευαν...

Μιὰ μέρα ὅμως ἦρθε μιὰ γυναίκα μ' ἓνα μωρό. Ὁ Μπράντς Χάττον τὴν καλωσόρισε μόνος του.

— Καλῶς τὴν Γυναίκα. ἔχουμε μιὰ μπαράγκα ἀδεῖα. Θὰ κυττάζωμε νὰ σοῦ βροῦμε καὶ κανένα σκαμνί.

Πῆγε τὴν Γυναίκα ὡς τὴν μπαράγκα καὶ βγήκε γιὰ κυνηγῆ μεσ' στὰ σκουπίδια. Οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῆς Κουρελούπολης μόλις μάθανε πὼς ἦρθε μιὰ γυναίκα, ἀδειάζαν τὲς μπαράγκες τους γιὰ νὰ στολίσουν τὴ δική της.

Ἔτσι πέρασαν πολλὲς βδομάδες. Ὅλοι τῆς κουβαλοῦσαν ὅτι καλὺτερο βρίσκαν μέσα στὰ σκουπίδια. Ἡ Γυναίκα δὲ μίλουσε καθόλου. Θάταν ἀπὸ ξένο μέρος, γιατί ὅταν νανοῦριζε τὸ καϊδάκι της, τραγουδοῦσε σὲ μιὰ ξένη γλῶσσα, πού ἦταν πολὺ ἀρμονική...

— Ἐνα βραδάκι, πού μ' ὅλο τὸ φοβερὸ κρῶ καὶ χιόνι, ἦταν ὅλοι μαζεμένοι ἔξω ἀπὸ τὴν μπαράγκα τῆς Γυναίκας κι' ἀκούγανε μὲ προσοχὴ τὸ γλυκὸ τραγούδι της, πού ἔλεγε γιὰ νὰ νανοῦριση τὸ μικρὸ της, ὁ Μπράντς Χάττον σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Ξέρετε τί εἶναι ἀπόψε, εἶπε, σὰ νὰ μούγκριζε.

Ὅλοι κυτταχτήκαν.

— Τί;

δίνοντας μιὰ κλωτσιὰ σ' ἓναν ἄδειο ντενεκὲ κονσέρβας... — Για ὅλους, εἶπε μιὰ γλυκεῖα φωνὴ στὴν πόρτα.

Ἦταν ἡ Γυναίκα. Εἶχε στὴ χούφτα τῆς λίγα ξυλαράκια. Τ' ἀκούμπισε κατὰ γῆς καὶ τ' ἀναψε. Ὅλοι κατὰλαβαν. Τρέξαν καὶ φέραν ὅτι παληόβια βρισκόντουσαν κι' ὅτι ἐκλεκτὰ ἀποφαγούδια εἶχαν κρύψει.

Σὲ λίγο μέσα στὸ δρόμο λαμπάδιαζε μιὰ μεγάλη κοκκινοκίτρινη φωτιά. Γύρω της ὅλοι οἱ ἀπόκληροι ποῦχαν βρῇ καταφύγιο στὴν Κουρελούπολη, ζεσταῖναν τὰ βασανισμένα τους κορμιά καὶ τρώγαν σιωπηλοί. Τὰ πρόσωπά τους φωτισμένα ἀπὸ τὲς φλόγες πού χοροπηδοῦσαν χαρούμενα, εἶχαν πάρει μιὰ εὐτυχισμένη ἔκφραση.

Τ' ἀλητάκια εἶχαν κάνει ἓνα μεγάλο κύκλο καὶ κύτταζαν τὴ φωτιά. Κάποιο εἶπε μὲ μπουκομένο στόμα πὼς κανένα «Χριστουγενιάτικο δέντρο» τῆς μεγάλης πολιτείας μὲ τοὺς οὐρανοξύστες δὲν θὰ ἦταν τόσο φεγγερό, οὔτε τόσο χαρούμενο, πὼς κανένα ἔλατο δὲ θάταν τόσο πλούσιο σὲ παιχνίδια, χρυσά, κοραλένια πορτοκαλλιά, πού μετασχηματίζοντουσαν κάθε λίγο.

— Μόνο πού τὰ παιχνίδια ποῦχει δὲν πιάνουναι, γιατί κίτρινε...

— Μήπως μπορεῖς νὰ πιάσῃς τὰ παιχνίδια πού βρίσκονται στὲς βιτρίνες τῆς μεγάλης πολιτείας; εἶπε ἓνα ἄλλο.

Οἱ μεγαλύτεροι κύτταζαν τὴ φωτιά μὲ κατάνυξη. Κι' ὅπως τὰ παιδιά βλέπαν μέσα στὲς φλόγες τὰ παιχνίδια πού δνειρευόντουσαν, ἔτσι κι' αὐτοὶ βλέπαν τὲς περασμένες τους εὐτυχισμένες στιγμὲς μεσ' στὰ παιχνιδίσματα τῆς φλόγας.

Ὅλοι ἦσαν σοβαροί, σὰ νὰ παρακολουθοῦσαν μιὰ λειτουργία.

Τότε ἡ γυναίκα γονάτισε κι' ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ στὴν ἄγνωστη γλῶσσά της ἓνα τραγούδι μὲ νοσταλγικὸ γλυκὸ σκοπὸ... Σιγά, σιγά ἄρχισαν ὅλοι νὰ τὴν κρατᾶνε τὸ ἴσιο... Εἶχαν ξεχάσῃ νὰ προσεύχονται στὴ γλῶσσά τους, μὰ καταλάβαιναν πὼς αὐτὸ τὸ τραγούδι ἦταν προσευχή κι' ἔβαζαν τὰ δυνάτα τους νὰ μὴ κάνουν καμμιὰ παραφροσύνη...

Κι' ὁ μολυβένιος οὐρανὸς καθάρισε ἑαφνικὰ καὶ γέμισε ἄστρα.

— Χριστοῦ γεννα!

Σ' ὅλων τὰ πρόσωπα ζωγράφιστηκε μιὰ μεγάλη θλίψη: Χριστούγεννα. Πόσες ἀναμνήσεις: Τζάκια πού εἶναι γεμάτα κοκκινόκιτρινες φλόγες, τραγούδια, καλοστρωμένα τραπέζια, οἰκογένεια...

— Τὰ Χριστούγεννα εἶναι γιὰ τοὺς εὐτυχισμένους, εἶπε ἓνας γεροντάκος γυρίζοντας ἄλλοι τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ κρύψῃ ἓνα δάκρυ...

— Για τὰ πλουσιόπαιδα, εἶπε ἓνα ἄλλο παιδί

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΜΗΛΑ

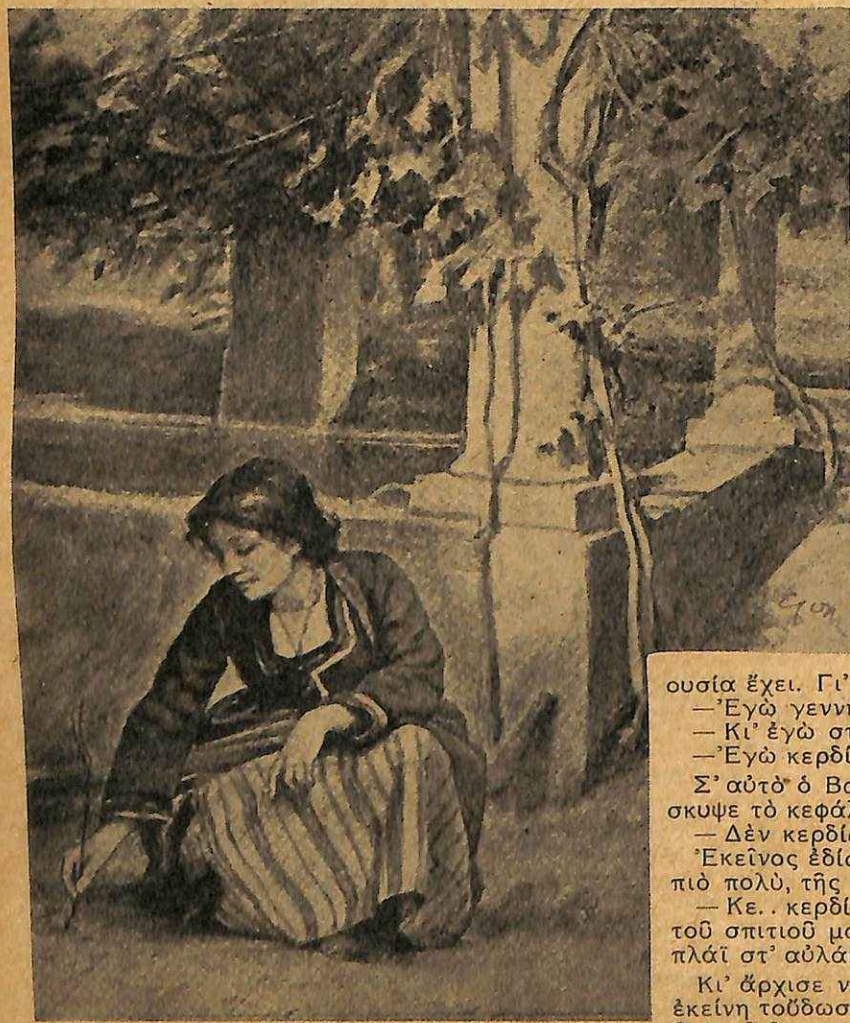
Η Έμμελίνα ήταν από κείνα τὰ ἄδολα κορίτσια, πού χαμογελοῦν ἀπὸ ἐνστικτο μὲν τὰ κούτταζε κανεῖς. Ἦταν ὡς δώδεκα χρονῶν. Μὰ κεῖ πέρα στὴ Βεάρνη, ὁ ἥλιος ὠριμάζει γρήγορα τὰ φρούτα καὶ τὰ κορίτσια. Ἐργαζόταν σ' ἕνα ὑφαντάδικο. Τὰ χέρια τῆς ἦταν πολὺ ἐπιδέξια νὰ ρίχνουν τὴ σαῖτα. Ὑφαине τρία πόδια τὴν ἡμέρα, σὰν τὶς μεγάλες. Στὴ δουλειά τῆς δὲν χαμογελοῦσε ποτέ. Μὰ ὅταν ἔβγαине στὸ δρόμο, σκόρπιζε παντοῦ τὸ ὠραῖο τῆς χαμόγελο: σὲ νέους, γέρους, γυναικὲς καὶ παιδιά.

Ἕνα ἀπόγευμα, πού εἶχε πᾶει στὰ χωράφια καὶ γύριζε στὴ δουλειά τῆς, εἶδε ἕνα ξανθὸ παιδί, πού ἔκοβε μὲ τὸ ξινάρι ἕνα μεγάλο δέντρο. Πλησίασε καὶ τὸ καλημέρισε μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελό τῆς. Τὸ παιδί ἄφισε τὸ ξινάρι, τὴν κύτταξε κι' αὐτὸ χαμογελῶντας καὶ τὴν καλημέρισε. Ἡ Έμμελίνα ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ξαναπέρασε. Τὸ ἀγόρι βρισκόταν στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὸ ξινάρι τοῦ κι' ἡ Έμμελίνα ἄρχισε νὰ χαμογελά ἀπ' ὅσο πιὸ μακρύτερα μποροῦσε. Σταμάτησε μπροστὰ τοῦ, κύτταξε τὸ ἀγόρι στὰ μάτια καὶ τοῦπε μ' ἀφέλεια.

— Ἐμένα μὲ λένε Έμμελίνα!
— Καὶ μένα Βαλεντίνο, ἀπήντησε αὐτό.
Μίλησαν κατόπι γιὰ τὴ βροχή, γιὰ τὸν ὠραῖο καιρὸ, ὅπως οἱ μεγάλοι. Χαμογέλασαν ὁ ἕνας τ' ἄλλουνοῦ καὶ χωριστῆκαν. Σὲ λίγες μέρες ἡ Έμμελίνα ξαναβρῆκε τ' ἀγόρι καὶ τοῦπε, χαμογελῶντας πάντα:

— Ἐγὼ εἶμαι ὑφάντρια. Μ' αὐτὸ τὸ νῆμα πού κρατῶ θὰ φάνω πανί.
— Κι' ἐγὼ εἶμαι ξυλοπαπουτῆς. Μ' αὐτὰ τὰ ξύλα πού κόβω θὰ φτιάξω ξυλοπάπουτσα.
— Ἐγὼ εἶμαι δώδεκα χρονῶν.

— Κι' ἐγὼ δεκατριῶν.
— Ἐγὼ μένω στοῦ ὑφαντῆ τοῦ Σαὶν-Λεονάρ, πίσω ἀπ' ἐκεῖνο τὸ βουναλάκι.
— Κι' ἐγὼ στοῦ ξυλοπαπουτῆ, ἐκεῖ κάτω στὴν ἄκρη τοῦ λειβαδιοῦ.
— Ἐγὼ θὰ παντρευτῶ μ' ἕνα ξανθό! εἶπε ξαφνικά ἡ Έμμελίνα καὶ τῶβαλε στὰ πόδια γελῶντας. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, διάβασε στὸ χῶμα, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς: «Ἐγὼ θὰ παντρευτῶ μὲ μιά μελαχροινή». Ὑπογραφή: «Βαλεντίνος».
Τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ γίνωνται σοβαρά. Ἡ Έμμελίνα ἤξερε πὼς δὲν παντρεύεται ἕνα κορίτσι μ' ὅποιον τύχη, χωρὶς νὰ ξέρη ἀπὸ πού κρατᾷ ἡ σκούφια τοῦ, ποιοὶ εἶν' οἱ γονεῖς τοῦ καὶ τί περιουσία ἔχει. Γι' αὐτὸ στὴν ἐρχόμενη συνάντησή τοῦ εἶπε:
— Ἐγὼ γεννήθηκα στὸ Σαὶν-Λεσαίρ.
— Κι' ἐγὼ στὸ Μπορντώ.
— Ἐγὼ κερδίζω εἰκοσιπέντε φράγκα τὸ χρόνο.
Σ' αὐτὸ ὁ Βαλεντίνος δὲν ἀπήντησε. Κοκκίνησε ὡς τ' αὐτιά κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι.
— Δὲν κερδίζεις τίποτε ἐσύ; τὸν ἐρώτησε αὐτὴ κοροϊδευτικά.
Ἐκεῖνος ἐδίστασε ἀκόμη κάμποση ὥρα, κι' ὕστερα, κοκκινίζοντας πιὸ πολὺ, τῆς ψιθύρισε:
— Κε... κερδίζω... κερδίζω κάθε χρόνο τὰ... τὰ μῆλα μιάς μηλιάς τοῦ σπιτιοῦ μας, πού εἶναι στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, ἡ τρίτη ἀριστερά, πλάϊ στ' αὐλάκι.
Κι' ἄρχισε νὰ κλαίη, ἐνῶ ἡ Έμμελίνα ἔσκασε στὰ γέλια. Ὡστόσο ἐκεῖνη τοῦδωσε λίγο θάρρος κι' αὐτὸς τῆς ἐξήγησε ὅτι ὁ παπουτῆς ἦταν θεῖος τοῦ καί, ἐκτός ἀπὸ τὸ φαί καὶ τ' ἄλλα τοῦ ἔξοδα, τοῦδινε

γιὰ χαρτζιλίκι τὰ μῆλα μιάς μηλιάς. Κάτι ἔβγαζε ὡς τόσο ἀπ' αὐτὰ τὰ μῆλα, γιατί ἦταν ἀπὸ κείνα πού τὰ λένε Χριστουγεννιάτικα, τὰ σπάνια καὶ περιζήτητα γιατί ὠριμάζουν τὰ Χριστούγεννα. Ἀναγκάστηκε ὥστόσο νὰ ὁμολογήσῃ πὼς αὐτὴ τὴ χρονιά μονάχα πενήντατέσσερα μῆλα εἶχε ἡ μηλιά καὶ κέρδισε ἐνενήντα λεπτά δλα-δλα. Ἡ Έμμελίνα χαμογέλασε περιφρονητικά. Ὁ Βαλεντίνος πειράχτηκε καὶ τῆς εἶπε μὲ πείσμα:
— Ναί, μὰ ἐγὼ ξέρω τόσα πράγματα πού δὲν τὰ ξέρεις ἐσύ. Ξέρεις ποιὸς εἶναι ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν;
— Αὐτὰ τὰ ξέρουν στὸ Μπορντώ. Ἐμεῖς ἐδῶ ξέρουμε ἄλλα πράγματα. Ξέρεις τί νὰ κάνης γιὰ νὰ μὴ σὲ πιάνουν τὰ μάγια; Καὶ γιὰ νὰ μὴ βρυσκοκιάσῃς;
Ὁ Βαλεντίνος ἄρχισε τὰ γέλια. Ἡ Έμμελίνα συνέχισε πεισμαμένη:
— Ξέρω κι' ἕνα τρόπο νὰ κάνη πολλά, μὰ πάρα πολλά μῆλα ἢ μηλιά σου. Ἐπειδὴ μὲ κοροϊδεύεις ὁμως δὲν θὰ στὸν πῶ!
Ὁ Βαλεντίνος κρατοῦσε τὴ μύτη τοῦ ἀπὸ τὸ γέλιο. Ἐπειτα ὁμως πῆρε ὕφος σοβρὸ καὶ τῆς εἶπε:
— Δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ μὲ μιά χωριάτισσα πού πιστεύει σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνοησίες. Χαίρετε, Δεσποινίς!
— Κι' ἐγὼ δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ μ' ἕναν πού κερδίζει μονάχα μῆλα! Χαίρετε, Κύριε!
Πέρασαν χρόνια. Ἡ Έμμελίνα μεγάλωσε. Ἐγίνε ἡ ὠραιότερη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ, ἡ πιὸ περιζήτητη ντάμα στοὺς χοροὺς. Ἐξακολουθοῦσε τὰ χαμόγελα σ' ὅλο τὸν κόσμον χωρὶς νὰ σκέφτεται τὸ κακό. Μονάχα ὅταν περνοῦσε μπροστὰ στὸ ξανθὸ Βαλεντίνο δὲν χαμογελοῦσε, οὔτε τὸν χαιρετοῦσε, τοῦ κρατοῦσε ἀκόμα κακία.
Ἐκεῖνος ὁμως τὴν ἀγαποῦσε, κι' ἡ ἀγάπη τοῦ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μεγάλωνε. Πολλὲς φορές τῆς ἔστηνε καρτέρι στοὺς δρόμους πού θὰ περνοῦσε μὰ ἐκεῖνη τὸν ἔβλεπε ἀπὸ μακριὰ κι' ἔστριβε ἀπὸ ἄλλο δρόμο. Ἡ, γιὰ νὰ τὸν πεισμῶσῃ, περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ τοῦ μὲ τὴν συντροφιά κάποιου νέου, πού τοῦ ἔδειχνε προσωπὴ τρυφερότητα.
Ὅσο πῆγαινε ἡ Έμμελίνα, κέρδιζε περισσότερα. Ὁ ὕφαντῆς τῆς αὖξαινε τὸ μισθὸ πέντε φράγκα κάθε χρόνο. Φοροῦσε ὠραῖα φουστάνια κι' ἀκριβὲς μαντήλες. Εἶχε δλα τὰ προικιά τῆς κι' ἕκατὸ σκούδα μετρητά. Ὁ Βαλεντίνος πάλι ὅσο πῆγαινε καὶ φτώχαινε. Οἱ δουλειὲς τοῦ θελοῦ τοῦ δὲν πῆγαιναν καλά κι' ἡ μηλιά ἔκανε κάθε χρόνο καὶ λιγότερα μῆλα γιατί γερνοῦσε.
Μιά χειμωνιάτικη μέρα ἡ Έμμελίνα πῆγε στὸν Βαλεντίνο. Παραξενεύτηκε πού τὴν εἶδε, χλωμιασε, κατέβασε τὰ μάτια. Ἐκεῖνη μὲ χαμόγελο καὶ κοκκινίζοντας τοῦ εἶπε:
— Καλημέρα Βαλεντίνε! Μοῦ πέρνεις μέτρα γιὰ ἕνα ζευγάρι ξυλοπάπουτσα;
Καὶ γύμνωσε ἀμέσως τὸ ὠραῖο, ἄσπρο ποδαράκι τῆς. Ὁ Βαλεντίνος ῥαλιόστηκε. Τὰ χέρια τοῦ ἄρχισαν νὰ τρέμουν.
— Ἐ! θὰ μὸς πῆρῃς τὰ μέτρα; Τί στέκεσαι;
Ὁ Βαλεντίνος γόντισε μπροστὰ τῆς, πῆρε στὰ χέρια τοῦ, τρέμοντας ὁλόκληρος, τὸ ὠραῖο ἐκεῖνο ποδαράκι κι'

ἄρχισε νὰ τὸ μετράη. Δυὸ θερμὰ δάκρυα κόμισαν ἐπάνω στὸ γυμνὸ ποδάρι.
— Νὰ μὲ συμπαθᾷς, Έμμελίνα, τῆς εἶπε ὅταν σηκώθηκε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό. Ἐχεις τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ πῆς τώρα τί πρέπει νὰ κάνω, γιὰ νὰ κάνῃ ἡ μηλιά μου πολλὰ μῆλα;
Ἡ Έμμελίνα μὴήζοντας τὰ γέλια, ἔφυγε τρέχοντας καὶ τοῦ φώναξε ἀπὸ μακριὰ:
— Χά! χά! χά! ὥστε πιστεύεις σ' αὐτὲς τὶς ἀνοησίες, κύριε πρωτευουσιάνε; Ἐ! λοιπόν, ἐγὼ δὲν πιστεύω πιά!
Ὡστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀνήμερα Χριστοῦγεννα, ὁ Βαλεντίνος ξύπνησε τὴ νύχτα ἀπὸ κάποιο θόρυβο πού ἔκουσε στὸν κήπο.
— Νὰ πάρῃ ἡ ὄργη, εἶπε, θὰ μοῦ κλέψουν τὰ μῆλα!
Βγῆκε στὸν κήπο μὲ προφύλαξι καὶ εἶδε στὸ σκοτάδι κάποιον ν' ἀνεβαίνει στὴ μηλιά τοῦ. Γύρισε στὸ δωμάτιό τοῦ, πῆρε τὸ τουφέκι τοῦ θελοῦ τοῦ, ξαναγύρισε στὸν κήπο καὶ ἐπυροβόλησε. Μιά κραυγὴ ἀντήχησε μέσα στὴ νύχτα κι' ὁ «κλέφτης» κατακύλισε κάτω.
Ὁ Βαλεντίνος ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, μὰ τί νὰ δῇ! Ὁ κλέφτης τῆς μηλιάς τοῦ ἦταν ἡ Έμμελίνα.
Ξεφώνισε ἀπὸ τὸν φόβο τῆς μὰ δὲν εἶχε πάθει τίποτα.
— Ὡστε ἦρθες νὰ μοῦ κλέψῃς τὰ μῆλα; τῆς εἶπε μὲ θυμὸ ὁ Βαλεντίνος, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς ἡ τουφεκιά τοῦ πῆγε στὸν ἀέρα. Τὰ ψέμματα κατὰ μέρος: Σ' ἔπιασα στὰ πράσσα. Πόσα μῆλα ἔκοψες; Τάχω μετρημένα. Ποῦ τὰ κρυψες;
Καὶ στὸ φῶς τῆς αὐγῆς, π' ἄρχισε νὰ θαμποφέγγῃ, μέτρησε τὰ μῆλα τοῦ. Ἦταν σωστά. Δὲν ἔλειπε κανένα!
Ἡ Έμμελίνα, κατακόκκινη, ἄρχισε νὰ κλαίη δυνατά. Ξαφνικά, παίρνοντας φιλικὰ τὸν Βαλεντίνο ἀπ' τὸν ὦμον, τοῦπε σιγὰ, σὰ νὰ φοβόταν μὴ τὴν ἀκούσουν.
— Μοῦ ὀρκίζεσαι πὼς δὲν θὰ μὲ κοροϊδέψῃς πάλι, σὰν τότε πούμουνα μικρή;
— Ναί, τῆς εἶπε ἐκεῖνος.
— Ἄκου: Σήμερα εἶνε Χριστούγεννα καὶ γιὰ νὰ κάνῃ ἡ μηλιά πολλὰ μῆλα, πρέπει προτοῦ νάβγῃ ὁ ἥλιος νὰ βάλῃ κανεῖς στὴν κορφή τοῦ δέντρον μιά μεγάλη πέτρα ζυγισμένη ἀνάμεσα σὲ δυὸ κλαδιά. Γιὰ κύτταξε!
Ὁ Βαλεντίνος εἶδε πράγματι μιά μεγάλη κοτρῶνα νὰ στέκεται ἀνάμεσα σὲ δυὸ κλαδιά τῆς μηλιάς τοῦ.
Ἡ Έμμελίνα τὸν κύτταξε στὰ μάτια μὲ κείνο τὸ ὠραῖο τῆς χαμόγελο, πού τόσο καιρὸ εἶχε ν' ἀνθίσῃ γιὰ χάρη τοῦ. Ἐπειτα, μ' ἕνα κομμάτι ξύλο, χάραξε στὸ χῶμα, ὅπως εἶχε κάνει ἄλλοτε ὁ Βαλεντίνος: «Ἐγὼ, θὰ παντρευθῶ μ' ἕνα ξανθό!» Καὶ ὁ Βαλεντίνος ἦταν ὁ μόνος ξανθὸς στὸ χωριό!
Ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα καὶ πέρα, ὡς πού νάρθουν τ' ἄλλα Χριστούγεννα ὁ καιρὸς ἐπέρασε μὲ χαμόγελα, μὲ μισοψυθρισμένα λόγια καὶ μ' ἐλπίδες.
Ἡ Έμμελίνα παράγγελλε κάθε δυὸ μέρες κι' ἀπόνα ζευγάρι ξυλοπάπουτσα καὶ ὁ Βαλεντίνος δὲν πρόφτανε νὰ παίρνῃ μέτρα, νὰ πελεκᾷ τὸ ξύλο καὶ νὰ καρφώνει τὰ πετσί.
Ὅταν πλησίαζαν τ' ἄλλα Χριστούγεννα ὁ Βαλεντίνος θυμήθηκε τὴν μηλιά τοῦ καὶ πῆγε μὲ λαχτάρα νὰ δῇ τὴ καρπὸ τοῦκανε.
Ἐμείνε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.
Οἱ Βεαρνέζοι βεβαιώνουν, πὼς ἐκεῖνη τὴ χρονιά ἡ γέρικη Χριστουγεννιάτικη μηλιά, ἔκανε τόσα μῆλα, πού πλήρωσε δλα τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου τους.
JEAN RAMEAU

ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ 4 ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ν. Σ.: Θα προσπαθήσω να σας ευχαριστήσω. Πάντως πρέπει να ξέρετε ότι η κατάσταση είναι πολύ σοβαρή. Σώ τ ο υ: 'Ο Σκλάβος της 'Αγάπης είναι της Ντελύ: έχει εκδοθή για δεύτερα φορά από τον Οίκο Πριστούρη, Πανεπιστημίου 34 β'.

Κ α σ α ν δ ρ α: "Οχι, δεν ξέρω από γραφολογία.

'Α λ ί κ η ν: Πολύ σωστά, στείλτε στον κ. Διευθυντή τα τραγούδια σας κ' εκείνος θα κρίνη αν είναι δημοσιεύσιμα.

Σ ο ύ ζ η: Ποτέ σας μην παραπονείστε για τον άντρα σας, ο άντρας είναι πάντα ένα μικρό παιδί που όταν η γυναίκα ξέρει, μπορεί να κανονίση μαζί του την πιο ευτυχισμένη ζωή.

Π. Κ.: Διαβάστε τη σημερινή

σελίδα των καλλυντικών της δερματολόγου.

Λιλή: "Όταν έλθετε στην 'Αθήνα ζητήστε με στα Γραφεία.

Τ. Τ. Τ.: Σας ευχαριστώ για την πρόσκληση περάστε να σας γνωρίσω και προσωπικώς. "Όσο για την υπόθεση είναι νομικής φύσεως και ρωτήστε καλλίτερα ένα δικηγόρο.

Κ α ρ.: Βιβλία με δόσεις πωλούν όλα σχεδόν τα βιβλιοπωλεία. Σας αποστέλλω ένα κατάλογο του 'Εκδ. Οίκου "Όμηρος". Το βιβλίο, που λέτε, έχει εξαντληθή.

Σ α κ α λ η: Για συμβουλές μόδας και μοντέλα, απευθύνετε την επιστολή σας: Mme Lily «Πάνθεον».

Θ λ ί ψ η ν: "Όταν είναι κανείς εικοσιπέντε χρόνων δεν συλλογίζεται με τόση άρρωστημένη προσήλωση το θάνατο.

'Αλλάζετε κέφι. "Ετσι θα μαραθίτε πρόωρα και θα έκνευρισθήτε σε σημείο που να γίνεται αφορητή στους δικούς σας.

Α ί γ ι α λ ί δ α: Καλά

είναι αυτά που λέτε, αλλά οι άντρες δεν τ' ακούνε. 'Η εποχή μας, αγαπητή μου φίλη, έχει μεγάλες απαιτήσεις σταχύτητος. Τό «άψε-σβύσε», που είρων ε υ ό ν-τουςαν οι πρόγονοί μας έχει γίνει κανόνας της σημερινής ζωής. "Όστε καλό είναι το χουζούρι, αλλά δεν είναι μο-τέρνο.

Ρ. Ν.: Σας γράφω ιδιαιτέρως για πολυ χατήρι.

Λ.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ

'Ο χειμώνας, καθώς φαίνεται, είναι ο δυσκολότερος και ο πιο απαιτητικός καβαλιέρος του γυναικόκοσμου. Θέλει τη γυναίκα κάθε ώρα και με καινούργια μορφή.

Τό πρωί της επιβάλλει να φορή σπόρ. Τό απόγευμα τη θέλει με φόρεμα λίγο μακρύτερο από το πρωινό, να ναι μάλ-λινο με μανίκι και για-κά πολύ έξεζητημένα.

"Επειτα, την ώρα του τσαγιού, με φόρεμα από βελούδο σκέτο, ότομάν φάιγ.

Νά είναι πολύ έργασμένα με διάφορες ντεκούπ και με φλόγκο σε χρώμα πολύ χτυπητό. 'Ο φλόγκος μπορεί να είναι από σιρέ, από λαμέ από βελούρ σιφόν, από έλαφρο κέντημα με χάντρα.

Κάθε κοκέτα κυρία να κρατά για το δείπνο μια μικρή κάπ γαρνιρισμένη με γούνα ρενάρ.

Τό ίδιο φόρεμα και την κάπ κρατά και για το θέατρο.

Και για το βράδυ, για το χορό όλα τ' απαλά σε χρωματισμούς και σε ποιότητα ύφασματα που διπλώνουν με τόση χάρη έλκυστική τό γυναικείο κορμί.

"Εκείνο όμως, που ξεχωρίζει σε χάρη και που μεταμορφώνει κάθε γυναίκα είναι όταν τη βλέπουμε ντυμένη μέσα στη νεραϊδιστική της άμφιση.

Είναι ή μουσουλίνα σ' όλα τ' απαλά χρώματα.

Μά πρέπει και να όμολογήσωμε πως κανένα ύφασμα δεν είναι τόσο πολύ γυναικείο όσο ή μουζίν σιφόν και ή δαντέλλα.

"Αν ήμουνα φουρτουρίστρια, θα έλεγα:

"Ενα λεπτό άρωματάκι
"Ενα έλαφρό χτένισμα
"Ενα άχνό μακιγιάζ
Μιά μουσουλίνα με βολάν
= γυναίκα.

"Όλη ή ψυχροσύνηση της γυναίκας βρίσκεται μέσα στη μουσουλίνα.

Τό άέρινο, τό χαϊδευτικό, τό απαλό, τό εύκολοφορμάριστο, ή διαφάνεια είναι καθαυτό γυναικείες άρετές κι είναι και τό γνωρίσματα της μουσελίνας.

Πολλά μ'θά σας έλεγα, αγαπητές μου άναγνώστριες για τη μουσουλίνα και τη δαντέλλα τά δυό πραγματικά γυναικεία πραματάκια, που με μεγάλη μου ευχαρίστηση βλέπω να έχουν την πρώτη θέση στις μεγάλες σελίδες της μόδας...

Θ' άσχοληθώ όμως γι' αυτό στο έρχόμενο με όλες τις λεπτομέρειες και τις περιγραφές..

Φόρεμα από άσπρη μουσελίνα με έπωμίδες βολάν. 'Η ζώνη είναι ρυμπάν. 'Η κάπ ντραπαρισμένη από βελούδο γκρι πέρλ.

4 ΣΕΛΙΔΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Χριστούγεννα! Δέν πρόφτασε να τελειώση τό καλοκαίρι, και να πέσουν τά φθινοπωρινά φυλλαράκια από τά δέντρα

και νά, αγαπητές μου άναγνώστριες, που μπή-κε ό χειμώνας και μαζί μ' αυτόν μια λαμπερή, ώμορφη γιορτή: τ'ά Χριστούγεννα.

Ξεχνούμε κάθε τι αυτή την ήμέρα. Κι' αν ακόμα χιονίζει έξω και κάνει κρύο, μέσα

στο σπίτι μια λαμπερή, ζεστή φωτιά θά φεγγαβολά πάνω σε όλων τά πρόσωπα, καθώς θά μ'ας βρή ή νύχτα καθισμένους γύρω, τριγύρω στο γιορτάσιμο τραπέζι να τρώμε λιχουδιάρικα τά γλυκά, που έφτιασε ή χρυσοχέρα ή νοικοκυρά.

"Ισως, αγαπητές μου άναγνώστριες,

να μη βρεθ ή σε κάθε σπίτι εκείνο που βρίσκεται άλλοι, κι' ακόμα να μην είναι σολισμένο τό τραπέζι όπως έτυχε να ναι πέρυ τέτοιοι καιρό.

Οί καιροί αλλάζουν, οί δουλειές των νοικοκυραίων λιγοστεύουν, οί άνάγκες μεγαλώνουν, όλα μπορεί να είναι τρομερά δύσκολα στην εποχή μας.

Τίποτα—όμως, τίποτα δεν θά μ'ας κάμη να λησμονήσωμε συνήθειες που οί αιώνες μ'ας έφυλαξαν από παπού σε έγγονο, κι' από μητέρα σε παιδί.

Λίγο, πολύ κάθε μητέρα μέσα στο σπιτικό της, όσο φτωχό κι' αν είναι, θά προσπαθήση με μιά λαχτάρα στην καρδιά να δώση τη χαρά στον άντρα της, στα παιδιά της, με τά φαγιά, γέ, τά γλυκά και με τά γλυκά λόγια.

"Όσο κι' αν αλλάζουν οί καιροί, όσο κι' αν ή γυναίκα θέλησε να πάρη συνήθειες ξένες πρὸς την ψυχροσύνηση της, όσο κι' αν τη βαστά ό μοντερνισμός ό φεμινισμός, και όλα τά καινούρια αυτά εις «σμός», τά Χριστούγεννα μ'ας γυρίζουν στον παλιό έαυτό μας, στη θερμή του τζακιού, στη λαχτάρα της σπιτικής εύτυχίας, της καλής συντροφιάς, του παραμυθιού.

Στά φτωχά σπίτια, που φτάνει ή αγαπηγιά να τά κάνη όλα γιορτάσιμα, ένα—δυό μελομακάρονα, δυό—τρεις κουραμπιέδες κι' ή καλή καρδιά δημιουργούν τόσο εύκολα μιά γιορτάσιμη ατμόσφαιρα. Κι' αν ύπάρχη παπποδ ή γιαγιά να πουν τις ιστορίες των καλλικατζάρων, τότε όλα πέρνουν παραμυθένια όψη.

Στά πλούσια σπίτια πάλι, κεί που είναι εύκολο να προσφέρη ό ένας στον άλλον τη χαρά με λίγη δαπάνη, φεγγαβολάει τό δέντρο με πολύχρωμα κεράκια, που σκιάζει την όρεκτική πουτίγκα με τη χρυσαφένια κρούστα.

"Ενα γλυκό και ένα γέλιο πόσο τρανεύουν τη ζωή, πόσο της δίνουν αίγλη μιά τέτοια λαμπερή νύχτα. Μιά Χριστουγεννιάτικη νύχτα.

ΠΡΙΟ

Βραδυνό ανσάμπλ. Τό τουλι περιτυλίγει τό μπούστο κι' έχει ένα πλά κέντημα στο ντεκολτέ. Τό μαντώ από βελούδο γαρνιρισμένο με βιζόν.

Σ. Κ α ρ.: Μη τ' άφίνετε να έπεκτα-θ ή, κάνετε την κάτωθι πομάδα, και ν' αλείφεστε.

Oxyde jaune de mercure 1 gr.
Huile de cade 4 »
Vaseline 20 »

Π ό π η Α θ.: Μολονότι είχα δώσει στο περασμένο μιά συνταγή, μεταχειρισθήτε και τόν κάτωθι πολύ πρακτικό και άποτελεσματικό τρόπο.

Πέρνετε μιά μικρή βουτίτσα και την περνάτε πολλές φορές από πάνω, έπειτα έχετε έτοιμάσει σ' ένα μπουκαλάκι ρετσίνολαδο με κονιάκ.

Τ' άνακατώνετε καλά και βρέχετε τις ρίζες έλαφρά.

Αυτό να γίνεται κάθε βράδυ επί 10—15 μέρες.

'Α λ κ μ ή ν η: Τίποτα άλλο από κομπρέσες ζεστές.

Κ α ν Χ ή ρ α: Να πλένεσθε με κρύο νερό

κ' έπειτα με χλιαρό. Σ α ρ ό γ λ ο υ: Μεταχειρισθήτε την κάτωθι πομάδα:

Sulfate de quinine 1 gr.
Beurre de cacao 15 —

Essence violette μερικές σταγόνες. Κ α ρ ό δ η: Μολονότι δεν είναι της δικαιοδοσίας μου μπορώ να σας δώσω την κάτωθι άποτελεσματική συνταγή:

Extrait de hamamelis 1 gr.
Extrait de ratanhia 4 »
» de jusquiame 0.50
Lanoline 10.—
Onguent populeum 20.—

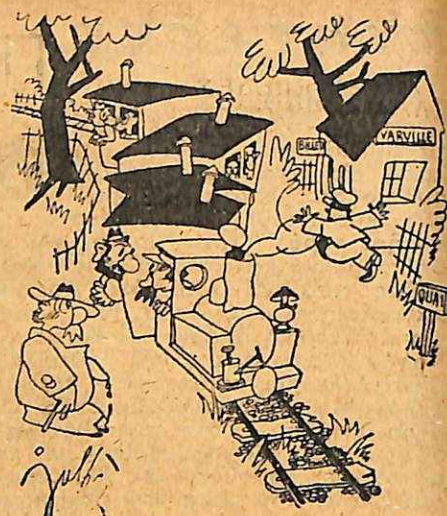
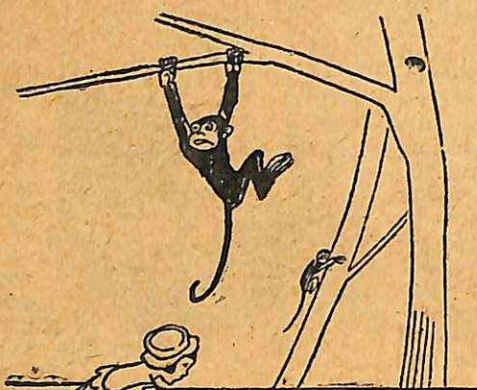
Ν. Ν. Ν.: 'Αποφεύγετε τις σάλτσες, και τ' άλμυρά. Πίνετε κάθε βραδάκι ένα φλυτζάνι Thé des Alpes.

Σ ά μ.: Μάλιστα 'Η πομάδα αυτή είναι καταλληλο-τάτη. Θά σας ώφε-λήσει.

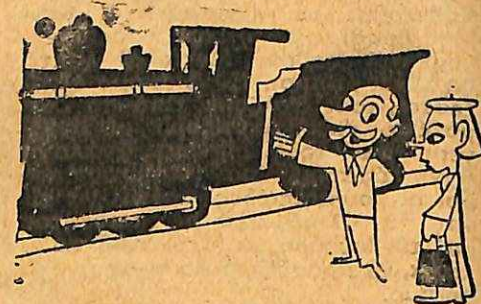

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΥΡ ΑΤΤΙΚΟΝ ΑΛΛΑ Σ

— Άνωτέρα βία :
— Ο μηχανοδηγός :
— Άδύνατο νά ξεκινήσουμε, κυρίες
καί κύριοι. Ο σταθμάς (15) έχασε τή
σφυρίκτρα του.

— Όμοιότητες :
— Μαμά κύτταξε κείνο τὸ μαϊμου-
δάκι πὼς μοιάζει με τὸ θεῖο !
— Ντροπή, μὴ λές τέτοια πράματα
παιδί μου.
— Τὸ ξέρω, μὰ ὡς τόσο ἡ μαϊμού
δὲν μπορεῖ νά καταλάβῃ.

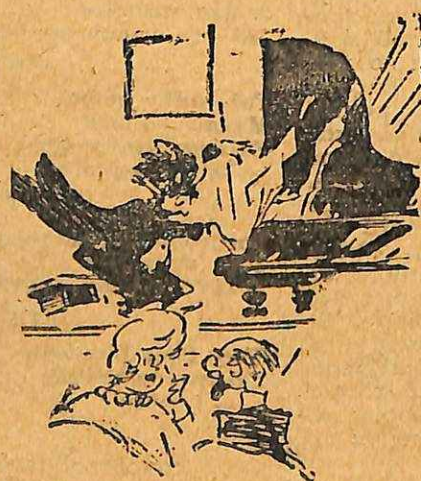
— Λιανικὴ πώληση :
— Τίς μηχανές μας τίς πουλᾶμε με
τὸ βάρος : 100 δραχμές τὴν ὀκά.
— Δώστέ μου καμμιά τριακοσαριά
δράμια γιὰ δείγμα.

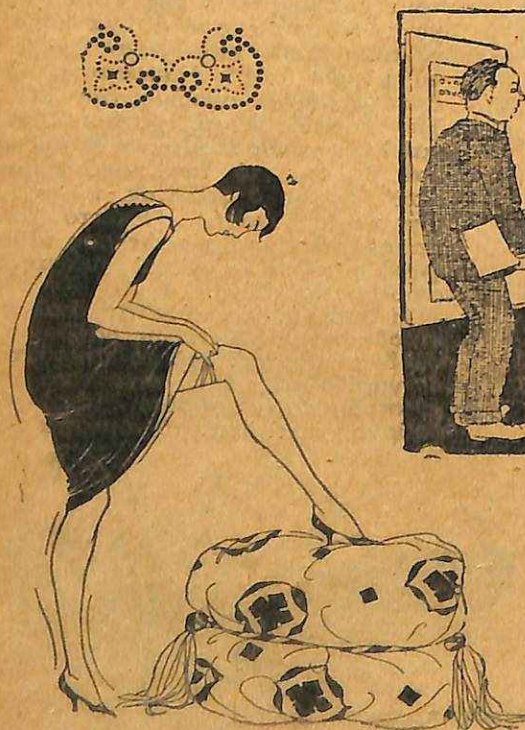
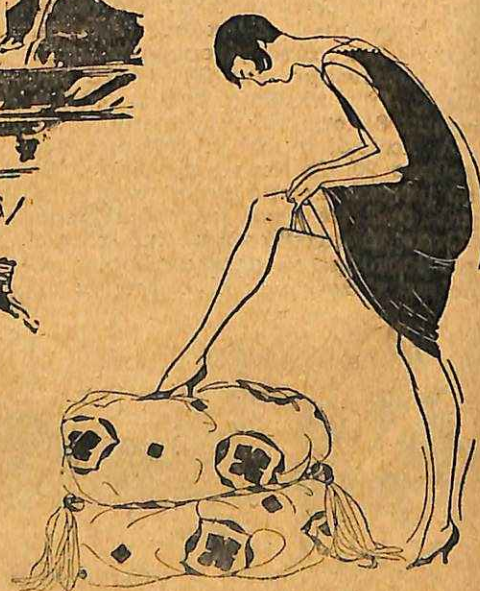
— Διαφορὰ ἀπόψεων...
— Ο ποιητής : Τὰ φύλλα πέφτουν...
Τί ποίηση !
— Ο σκουπιδιαρής : Δὲν πρόκειται
βέβαια νά τὰ μαζέψῃς ἐσύ.

— "Αν ὁ προΐ-
στάμενος δὲν ἀπο-
σύρῃ τὰ λόγια πού
μοῦ εἶπε τὸ πρωῒ,
θὰ παραιτηθῶ χω-
ρίς ἄλλο.
— Καί τί σοῦ
εἶπε ;
— Μοῦ εἶπε ὅτι
μὲ διώχνει !

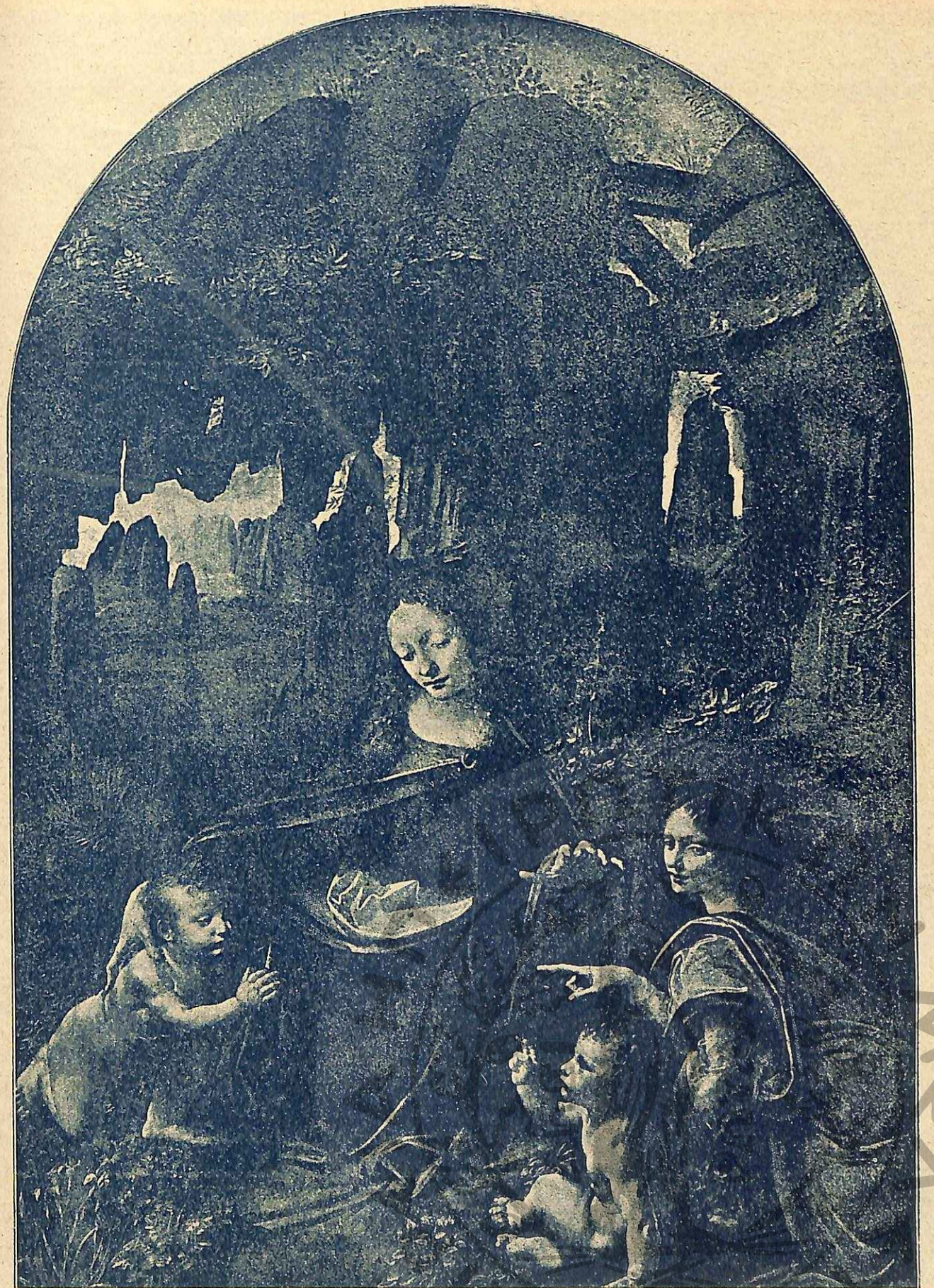
— Ἐκείνη : Λένε ὅτι
ὁ μαέστρος ἔγρα-
ψε αὐτὸ τὸ κομμά-
τι ἐφέτος τὸ καλο-
καίρι πούχε πάει
ψηλά σ' ἓνα βουνό.
— Ἐκεῖνος : Τὸ δυ-
στύχημα εἶναι ὅτι
θὰ κάνῃ ἐμᾶς νά
πάρωμε τὰ βουνά.

Ο ΑΜΝΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΤΙΝΑΞ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΑ ΝΤΕ ΣΑΡΤΟ
1487 - 1531
(ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΗ ΣΧΟΛΗ)

Η ΜΑΝΤΟΝΑ
ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟ ΑΛΛΕΓΚΡΙ ΚΟΡΡΕΤΖΙΟ
(1494 - 1534)
(ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΠΑΡΜΑΣ)

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΗΣ ΦΑΤΝΗΣ
ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΔΟ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ
1452 - 1519
(ΜΑΤΑΙΑΝΔΙΚΗ ΣΧΟΛΗ)

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ
 ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟ ΑΛΛΕΓΚΡΙ ΚΟΡΡΕΤΖΙΟ
 1494 - 1534
 (ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΠΑΡΜΑΣ)

Η ΑΓΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
 ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ
 (1452 - 1519)
 (ΜΑΤΛΑΝΔΙΚΗ ΣΧΟΛΗ)

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΣΗΜΕΡΟΝ
ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΡΑΦΑΕΛΟΥ ΣΑΝΤΙ
(1483 - 1520)
ΡΩΜΑΪΚΗ ΣΧΟΛΗ

Η ΑΓΙΑ ΝΥΧΤΑ
ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟ ΑΛΛΕΓΚΡΙ ΚΟΡΡΕΤΖΙΟ
(1494 - 1534)
(ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΠΑΡΜΑΣ)

Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ
ΤΙΝΑΞ ΤΟΥ ΒΑΡΘΟΛΜΑΙΟΥ ΕΣΤΕΜΠΑΙ ΜΟΥΡΙΛΛΟΥ
1618 - 1682
(ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ)

ΕΔΩ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ ΒΛΕΠΕΤΕ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Σωστό τρελλοκομείο ή οδός Αιόλου αυτές τις μέρες. Τά καρτσάκια, παρατεταγμένα κατά μέτωπον περιμένουν στολισμένα τους μικροσκοπικούς πελάτες τους.

Κάθε καρτσάκι είναι κι ένα μαγαζί, με δυο-τρεις ή και περισσότερους υπαλλήλους.

Καλά, θά μου πείτε, και τί χρειάζονται τόσοι υπάλληλοι; Σας εξηγώ άμέσως: Ο καθένας απ' αυτούς έχει και μίαν ειδικότητα.

Τόν έναν τόν έχουν για να προσέχη τους «βουτηχτές». Έχουνε άλλον, τόν πιό καλλίφωνο, για να διαφημίζει τραγουδιστά τα εμπορεύματα. Άλλος, ο πιό ρήτορας, «ψήνει» τους πελάτες και κάνει μαζί τους τά παζάρια κι άλλος, τέλος, για να προσελκύη τόν κόσμο, φυσά διαρκώς μιά καρμπούζα, πού αν τύχη, να σας καταφέρουν να την αγοράσετε στη τιμή πού ζητάνε, θά την φυσάτε... και δέν θα κρυώνη!..

Τά μεγάλα καρτσάκια, τά πιό πλούσια, διαθέτουν μόνο για διαφήμιση, δυο και τρεις υπαλλήλους καλλίφωνους, πού θά τους ζήλευε ασφαλώς, τό

κόρο του μελοδράματός μας.

— Νά οι μπουναμάδες για τις καλές κυράδες. Πέντε φράγκα τόνα μαντήλια σάν σεντόνια!

Πρός Θεού. Μη γελαστήτε, αγαπητοί μου και περάσετε, αυτές τις μέρες την οδόν Αιόλου, κρατώντας απ' τό χέρι κανένα μικρό. Θά σας κάνουν τό σηκότι, θά σας κάνουν τρελλό.

— Με τό μπαρντός, θ' αρχίση ο ρήτορας, ο κύριος γουστάρει για τόν μπέμπυ ένα πολύ φινό «Μίτσι—μάουφ»; (!) Έσεις έτοιμάζεστε, φυσικά, να φύγετε. Άλλά ο ρήτορας επιμένει:

— Τό όποϊον, γιατί ρε κύριε; Σου φαίνεται ακριβό; Μόνο πέντε ταλλαράκια.

Προσπαθείτε να του δώσετε να καταλάβη ότι δέν έχετε σκοπό ν' αγοράσετε τίποτα. Αυτός όμως, εξακολουθεί να επιμένει:

— Έγώ για τό χατήρι σου και έπειδής, δηλαδή, πολλάκις φοράκις έχεις ψωνίσει απ' τό κατάστημα, θά στο άφισω μονάχα τέσσερα ταλλαράκια. Μη κόψεις δεκάρα άφεντικό. Νά με στραβώση ή Παναγιά, μεγάλ' ή χάρη της, αν βγάλω παραπάνω από μισό φραγκάκι.

Κι' ένω λέει αυτά τά λόγια, παρακολουθεί τά μάτια του μικρού, πού έκύτταζε κάποιο καρτσάκι. Ο έμπορος δέν χάνει καιρό. Τό κατεβάζει:

— Σου γουστάρει, μπέμπυ;

— Ναι!..

Τό τυλίγει στο «πι» και «φι» και τό πασάρει:

— Μονάχα όχτώ ταλλαράκια, κύριος.

— Μά, χριστιανέ μου, σου είπα πώς δέν πρόκειται ν' αγοράσω τίποτα.

Ο μικρός αρχίζει τά κλάμματα:

— Θέλω τό καρτάάβι.

Ο έμπορος σέ τραβάει απ' τό σακκάκι:

— Πάρτο τζάμπα, άφεντικό. Έγώ τό χαρίζω στο μικρό, μιά πού του γουστάρει...

Έσεις έχετε ιδρώσει και προσπαθείτε να ξεφύγετε. Κρατάει αρκετή ώρα αυτό τό βιολί... Στο τέλος ο ουνέταιρος του κυρίου πού σας περιποιείται (!) έπεμβαίνει:

— Άστονε χάμω, ρε Μίστο. Δέ βλέπεις πού είνε άψιλος; !!

Η μεγαλειτέρα όμως φασαρία στην οδόν Αιόλου δέν γίνεται απ' τις καρμπούζες κι' απ' τους «καλλίφωνους».

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ

Γίνεται, τό περισσότερο, απ' τόν κόσμο και τόν κοσμάκη πού τρέχει τώρα τις γιορτές «για τό καλό».

Ο κ. Άγαθοκλής, επί παραδείγματι, ή σύζυγός του Εύανθία, τά πέντε παιδιά του και τό υπό παρασκευήν έκτον, πρέ-

πει—όπως—δήποτε—να υποδεχτούν τόν Άγιον Βασίλειον, ο οποίος ως γνωστόν έρχεται [από την Καισάρειαν εις την...

οδόν Αιόλου. Ξεκινούν λοιπόν, έν μπουμπή και παρτάξει, από τό σπίτι τους, πού βρίσκεται μόνο τρία—τέσσερα χιλιόμετρα πιό μακριά από τά Κάτω Πατήσια και φθάνουν «επί τέλους πάντων», όπως λέει ο κ. Άγαθοκλής, εις την πολυπόθητον οδόν Αιόλου.

Αρχίζουν να περιεργάζονται τά καρτσάκια. Κάποτε, επί τέλους, βρίσκει ο κ. Άγαθοκλής, ένα συμφέρον και καλόν δώρον για τόν πρωτότοκον, τόν Έπαμεινώνδαν.

— Πόσο κάνει, παιδί μου, αυτός ο Φασουλής;

Έδω έπεμβαίνει ή Εύανθία:

— Μά, στο Θεό σου, Άγαθοκλή μου, Φασουλή

θ' αγοράσης σέ κοτζάμ γάϊδαρο;

— Σιωπή, Εύανθία. Πρώτον μη ξεχνάς, ότι είναι... γυιός σου και δεύτερον μη έπεμβαίνης στά... οικογενειακά μου. Αυτή τη συζήτηση άκούει και ο έμπορος πού έχει τό διπλανό καρτσάκι και έπεμβαίνει κι' αυτός με τη σειρά του:

— Νά σου δώσω, μπαρντός δηλαδή, ένα βιβλιαράκι για τό παιδί, πολύ διδαχτικό... Τό δεκάημερο του Βοκάκιου. Πολύ φινό...

— Μάλιστα, συμφωνεί ή Εύανθία. Αυτό να του πάρης. Ο πρώτος έμπορος εξανίσταται, πού του πέρνουν τόν πελάτη:

— Κάνε δουλειά σου, ρε άσχημάντρα...

— Έμένανε λές, ρε έτσι; Δέν κυττάς πώς είσαι;

— Πώς, ρε;

— Σά πεπονόφλουδα... με μάτια!..

Έδω αρχίζει ή... ναυμαχία. Οι έμποροι άρπάζονται. Τά παιδιά βάζουν τά κλάμματα. Ο Άγαθοκλής μαίνεται, ο κόσμος μαζεύεται και ή Εύανθία... τίκτει αίσίως άρρεν!..

Η οδός Αιόλου τις ημέρες αυτές έχει μιά παράξενη άνθιση από κοριτσόπουλα όλων των σχημάτων κι' όλων των χρωμάτων και από... πορτοφολάδες.

Ο συνωστισμός φέρνει «τό της αϊδούς έρύθημα» εις τά κοριτσόπουλα πού πηγαίνουν τέσσερα—τέσσερα «άλά μπρατσέτα», φέρνει όμως και αρκετή έσοδεία πορτοφολιών, τσαντών και ρολογιών στους «ευέλπιδες έπιχειρηματίες των δέκα δακτύλων» πού έμαθαν από μικροί τόν διάλογον του Όλλενφόρδου:

— Έχετε πορτοφόλιον;

— Προτιμώ τό του γείτονος!

Άλλά δέν είναι μόνον οι πορτοφολάδες πού χαλούν την... γαλήνη των ημερών αυτών στην οδόν Αιόλου. Υπάρχουν κι' οι «χωρατατζήδες». Άλλοι με καρφίτσες ή αναμμένα τσιγάρα προκαλούν... έκρήξεις στις φούσκες κι' άλλοι πού φυσάνε στά μούτρα των ανυπόπτων διαβατών την μακρουτσουλή πηχαία τους φούσκα. Καί, τέλος, υπάρχει και μιά άλλη τάξις ανθρώπων, πού βρίσκεται σε δράση αυτές τις μέρες. Και άκούει κανείς συχνά διαλόγους, σάν τόν παρακάτω:

— Προσέχετε, καλέ, με σκάσατε...

τραβηχθήτε πέρα!

— Καλά, ντέ, αυγό

είσαι και φοβάσαι

μη σπάσης;

(Κείμενο και σκίτσα Άλ. Σακελλαρίου).

ΔΥΟ ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΨΕΥΤΙΚΗ Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΜΙΜΗ

Ο γιατρός προσπαθούσε με το πιό παιχνιδιάρικο χαμόγελό του να την κάνει να γελάσει. Έπρεπε χωρίς άλλο να την καταφέρει τη μικρή τη Ντόλλυ να πάρη το γιατρικό της, ήταν απαραίτητο. Η κατάσταση της μικρής άρρωστης ήταν σοβαρή, πολύ σοβαρή. Αν δεν έπερνε το γιατρικό ήταν χαμένη. Πλάι στο γιατρό, όρθια ή μαμά της, αφού άδικα είχε προσπαθήσει η ίδια, παρακολουθούσε τώρα τις προσπάθειες του γιατρού. Κάπου—κάπου όμως πρόσεχε, άθελα ίσως, να μη χαλάση το χτένισμά της, το ντύσιμό της, το κομψό και χαριτωμένο της σύνολο, που ύστερ' από ωρών έργασια μπροστά σε τρεις καθρέφτες, είχε πετύχει εξαιρετικά. Τα μαλλιά της, το κεφάλι της ολόκληρο ήτανε θαύμα.

Ήτανε Χριστούγεννα και μ' όλη την στεναχώρια και την αγωνία τους για τη βαρεία άρρώστεια της μικρούλας το βράδι είχανε τραπέζι σε δύο ξένους, που έπρεπε, ήτανε ανάγκη να τους περιποιηθώ ό άντρας της. Κι' αυτή έπρεπε να έπιδειχτή μ' όλη την όμορφιά της, μ' όλο της τόν πλούτο, μ' όλο της τὰ κοσμήματα. Ναι, ήτανε ανάγκη, έτσι έπρεπε να κάνουν, ξεχνώντας καταναγκαστικά τόν έαυτό τους, την πίκρα τους, την αγωνία τους, το γλυκό τους κοριτσάκι που το σιγόλυωνε ό πυρετός και άδικα προσπαθούσε ό γιατρός να του δώση μιά κουταλιά γιατρικό.

— Όχι! μή! μή, μαμά μου, ακούστηκε αδύνατη ή φωνούλα της μικρής άρρωστης. Νάρθη ή Νενέ, θέλω τη Νενέ, μαμά μου, τη Νενέ...

— Αν δεν πάρη τουλάχιστον τρεις κουταλιές απόψε, δεν έγγυώμαι για τίποτα, είπε ό γιατρός άγγλικά στην μαμά της μικρής άρρωστης. Προσπαθήστε με κάθε τρόπο. Μόνο μ' αυτό θα γλυτώση.

— Θέλω τη Νενέ, μαμά μου, τη Νενέ, έλεγε πάλι μέσα στον πυρετό της ή μικρούλα.

Τότε τὰ μάτια του άγαθού γέρο—γιατρού λάμπανε εαφνικά:

— Να φέρουνε τη Νενέ, άμέσως, είπε. Δεν είναι ή κόρη της περιβολάρισσας;

— Ναι, ένα χωριάτόπουλο, βρώμικο και κουρελιάρικο.

— Τη Νενέ, μαμά μου, τη Νενέ...

— Να την φέρουν άμέσως, το άπαιτώ, ξανάειπε ό γιατρός.

Κι' έτσι μιά καλοσιδερωμένη και τσιτωτή μπόνα πήγε και χτύπησε στο φτωχικό δωμάτιο της περιβολάρισσας. Ή Νενέ, κοντά στη μαμά της, έπαιζε με το σκύλο της. Έκείνη τη στιγμή κυλόντουσαν χάμω οι δυο τους. Το σκύλι έκανε τάχα πως τη δαγκώνει, ενώ κουνούσε ευθυμα την φουντωτή ουρά του, κι' ή μαμά της ξεφώνιζε να την άφίσουνε ήσυχη να συγυρίση, μέρα που είναι. Ή Νενέ φορούσε ένα παληό φουστάνάκι, που της έρχότανε βέβαια κανονικά έδω και τρία χρόνια, τώρα όμως την έσφιγγε πολύ την καυμένη στο λαιμό και στίς μασχάλες. Ή μεταξωτή κορδελίτσα που είχε δεμένα τὰ άταχτα κι' άχτένιστα μαλλιά της, είχε από καιρό χάσει το χρώμα της. Τὰ χεράκια της κατακόκκινα βγαίνανε σάν λουκάνικα μέσ' από τὰ σφιχτά και πολύ κοντά μανικάκια της.

— Μπα! τη ζητάει ή Ντόλλυ τη Νενέ; Να πάη, παιδί μου, γιατί να μην πάη;

— Ή μητέρα της Νενέ είχε θυλάσει τη Ντόλλυ. Τὰ δυο κοριτσάκια σχεδόν μαζί πρόφεραν τὰ πρώτα τους λογάκια, και την άγαπούσε πολύ την Ντόλλυ, όπως κι' εκείνη άγαπούσε τη Νενέ, μη μπορώντας ακόμα να καταλάβη τις κοινωνικές άποστάσεις και τις άπαιτήσεις της... καλής συμπεριφοράς.

Έτσι κι' άλλοιώς, έμεις όσο λείπει ό άντρας μου στην ξενιτιά, δεν κάνουμε Χριστούγεννα. Πάρτηνε λοιπόν, παιδί μου, να ξεδώση και λίγο.

Και προσπάθησε, με το φιλότιμο που έχουνε όλες οι μανά-

δες μέσα τους, να βάλη κάπως σε τάξη τὰ μαλλιά της τὰ άφθονα και άτίθασσα, μα δεν τὰ κατάφερε διόλου. Έφυγε λοιπόν έτσι άναμαλλiάρα με την ξεθωριασμένη της κορδελίτσα από το ένα πλάι.

— Άντέστε στην εύχή, χρόνια πολλά να τους πήτε κι' από μένανε και περαστικά της μικρής, είπε καλόκαρδα ή φτωχιά γυναίκα του λαού.

Μόνον στον κήπο την έβλεπε ή Νενέ τη Ντόλλυ ως τώρα. Δεν είχε μπη ποτέ στο άρχοντικό σπίτι, ούτε και σε κανένα άλλο πλουσιόσπιτο. Φανταζότανε βέβαια πως υπάρχουν χίλια—δυό διαφορετικά πράγματα στον κόσμο, έτυχε μάλιστα να ιδή και

τις βιτρίνες των μαγαζιών κάτω στην πόλη, είχε ιδή ακόμα και πολλές κυρίες έξω ντυμένες πολύ διαφορετικά από τη μαμά της. Δεν είχε δώσει όμως και πολύ προσοχή σ' αυτά τὰ πράγματα. Αύτην της άρεσε και πρόσεχε πιό πολύ τὰ πουλάκια και τις πεταλούδες την άνοιξη. Το χειμώνα πάλε, αφού έρριχνε μπόλικά ξερά κλαδιά και κουκουναρές στο τζάκι—τὰ μάζευσαν μαζί με τη μαμά της όλο το καλοκαίρι—της άρεζε να κάθεται με τις όρες και να κυτάχη το χιόνι που πέφτει έτσι άπαλά—άπαλά, σιωπηλά, τη μιά νιφάδα ύστερ' από την άλλη, όλόλευκο τη μέρα κι' άσημένιο, άστραφτερό τη νύχτα, μέσα στην άπόλυτη σιωπή, της άρεσε να βλέπη το χιόνι και να βάζη με το νού της πως γύρισε ό μπαμπάς της—πόσο την άγαπούσε—και πως της έφερε πράμματα, πολλά πράμματα: ρουχαλάκια ζεστά, ώμορφα, άχ ναί! και γλυκά, πολλά γλυκά και μιά κούκλα! Άχ, μιά κούκλα ως εκεί πάνω! Με ξανθά μπουκλάκια και γαλανά, γελαστά ματάκια, ροδοκόκκινη, καλόβολη, που θα την άγαπούσε, άχ πως θα την άγαπούσε την ξανθιά την κούκλα της ή Νενέ, πως θα την άγαπούσε...

Βρέθηκε λοιπόν άξαφνα θαμπωμένη μέσα σε κείνο το πλουσιόσπιτο, μέσα στο μικρό, μ' όλο κομψό δωμάτιο της άρρωστης φιλεναδούλας της. Όλα εκεί μέσα ήτανε μεταξωτά, γαλάζια, σ' όλες τις άποχρώσεις του γαλάζιου. Ποτέ της δεν μπορούσε να φανταστή πως υπάρχουν τέτοια πράγματα στον κόσμο. Όλα ήτανε μεταξωτά, μαλακά, ζεστά και χάμω παντού παχειά χαλιά. Περπατούσε με συστο

λή. Και όμως, ναί, πατούσε τώρα άπάνω σ' αυτά τὰ όραία χαλιά με τὰ μπαλωμένα της παπουτσάκια, αυτή ή Νενέ, το φτωχοκόριτσο, και δεν την μαλώνανε.

Και ήταν' εκεί κι' έφτά κούκλες! Άκούτε; έφτά κούκλες!

Να παίξη; Πώς να παίξη; Δεν μπορούσε ν' άνοίξη το στόμα της να μιλήση. Ή Ντόλλυ κατάλαβε πως έπρεπε αυτή να βάλη μπρος το παιχνίδι. Μα ήτανε τόσο αδύνατη, τόσο αδύνατη. Τώρα όμως χαμογελούσε ευχαριστημένη. Πήρε από το χέρι της Νενές και το πικρό εκείνο και τόσο άνοστο γιατρικό που παρουσί-αζε ό γιατρός και τὰ ματάκια της, που την κύτταζαν ύγρὰ, της έλεγαν τὰ τόσα

της βάσανα στο κρεβάτι. Ήθελε όμως να παίξουν και λιγάκι. Γι' αυτήν οι κούκλες ήτανε πια κομμάτια από ξύλο με γυάλινα ψεύτικα μάτια και ψεύτικα μαλλιά. Για τη Νενέ όμως ήτανε ζωντανές, είχανε ψυχή κι' αίσθήματα, δεν τολμούσε όμως να τις πιάση. Έβγαλε μονάχα το μαντυλάκι της και σκούπισε με προσοχή, με κάποιο σεβασμό, τὰ

παπουτσάκια μiας ξανθής Μαρκησίας, που της φάνηκαν σάν σκονισμένα! Δεν φανταζότανε πως μπορούσε αυτή να παίξη μ' εκείνες τις κυρίες, θά της έφτανε να της ύπηρετή, να φτιάχνει τὰ κρεββατάκια τους, να σιδερώνη τὰ ρουχαλάκια τους, τέλος πάντων, να κάνει διάφορες χρήσιμες δουλιές, ήξερε απ' όλα.

Ή Ντόλλυ, στηριγμένη σε πολλά μαξιλλάρια και μαξιλλάρια της έξηγοσε διάφορα απίστευτα πράγματα.

— Ποιά σ' άρέσει περισσότερο;

— Αυτή έδω...

— Ά, ή Μαρκησία Μιμή; Λοιπόν αυτή είναι πολύ ιδιότροπη, πηγαίνει πάντα με τ' άμάξι και μιλάει όλο άγγλικά.

— !!!

— Ντόλλυ, θά πihς λίγο γαλατάκι, χρυσό μου;

Ή Νενέ τώρα τάχασε όλωσδιόλου. Ήτανε ή μαμά της Ντόλλυ. Δεν μπορούσε ποτέ της ή Νενέ να φανταστή πως υπάρχουν τέτοιες κυρίες. Της φαινότανε σάν παραμύθι. Για μιά στιγμή έβαλε με τη φαντασία της πλάι στην κυρία με την έξωμη βραδινή τουαλέττα και τὰ μπριγιάν, τη φτωχιά τη μανούλα της, που περίμενε να γυρίση ό μπαμπάς από την ξενιτιά για να γιορτάση τὰ Χριστούγεννα και σκώθηκε όρθια. Δεν μπορούσε βέβαια να κάθεται μπροστά σε μιά τέτοια κυρία.

— Όχι, μαμακούλα μου, δεν μπορώ...

— Μα θά το πιητε μαζί με τη Νενέ; Κι' έπειτα θά παίξετε πάλι όσο θέλετε.

Ή Ντόλλυ χαμογέλασε και ήπιε λίγο γάλα. Ή Νενέ πρόσεχε πολύ, δεν τ' ήπιε όλο απ' το φόβο της μην τ' όυση χάμω. Κύτταξε μονάχα λαίμαργα τη ζαχαριέρα και θαύμαζε. Έφαγε λίγα κομμάτια ζάχαρη. Αυτό μπορούσε να κάνει στα σίγουρα, δεν την έβλεπε και κανείς. Ή Ντόλλυ, ήταν ευχαριστημένη γελούσε, και χάρεινε τὰ παχουλά χεράκια της φιληναδούλας της.

— Ξέρεις; Θά σοφ χαρίσω τη Μαρκησία Μιμή, να την πάρης.

Δεν μπόρεσε να τὸ πιστέψη αυτό ή Νενέ. Πως μπορούσε ποτέ! Ή Ντόλλυ όμως έβαλε τη Μαρκησία στην άγκαλιά της, της δίπλωσε κατόπι τὰ χεράκια άπάνω στην κούκλα για να τη κρατάη καλά.

— Είναι δικιά σου, Νενέ, σοφ τη χαρίζω.

Ή Νενέ δέ μπόρεσε να πih τίποτα. Δεν τολμούσε ούτε και να την κυτάχη τώρα αυτή την περήφανη άριστοκρατική κούκλα άπάνω στο στήθος της, μέσα στα χέρια της, πως είναι δυνατό!...

Ή καλόκαρδη όμως ή Ντόλλυ της έδωκε θάρρος, με το φέγγος του γλυκού της χαμόγελου. Ήτανε τόσο ευτυχισμένη! Ένοιώθε πως ξαναζούσε. Ήτανε πολύ καλλίτερα τώρα κι' αισθανότανε την ανάγκη να σκορπίση γύρω της την ευτυχία, τη χαρά. Από παραμύθι σε παραμύθι κι' από κουβέντα σε κουβέντα το παιχνίδι εξακολούθησε ώρες ολόκληρες. Πότε ή Μαρκησία Μιμή με τη «μαμά της» έκανε βίζιτα στην Ντόλλυ και πότε ή Ντόλλυ την έδιωχνε να πάει ν' αλλάξει φουστάνια ώσπου, κουρασμένη ή Ντόλλυ άποκοιμήθηκε, ενώ έξηγοσε στην Νενέ πως οι μαρκήσιες είναι πολύ πιο πλούσιες και πολύ πιο σπουδαίες από τη μαμά της.

Ή Νενέ, με την πείρα που δίνει πρώιμα ή φτώχεια στα παιδιά, τη σκέπασε στοργικά, προσεχτικά, αλλά μ' ήν ευπνήση και την κύτταζε ευχαριστημένη με άγάπη. Έσκυψε έπειτα σιγά—σιγά και φίλησε τὰ μαλλιά της κι' έπειτα έβαλε και τη Μαρκησία Μιμή να φιλήση κι' αυτή την άρρωστη μικρούλα.

— Σιγά, της είπε με έπισημότητα, σιγά μη ευπνήσητε, Μαρκησία, την κυρία Ντόλλυ που πρέπει να κοιμηθι για να γιάνει. Άλλά, σά να τρώαζε με τὰ λόγια πουπε, δεν τολμούσε πια να κυτάχη κατάματα την Μαρκησία Μιμή.

Να την άφιση δεν ήθελε, να την βλέπει δεν τολμούσε, βρήκε λοιπόν την λύση: την έσφιξε στην άγκαλιά της.

Όταν σε λίγο μπήκανε στο δωμάτιο ό μπαμπάς και ή μαμά της Ντόλλυ, βρήκανε και τις δυο να κοιμούνται με το χαμόγελο της ευτυχίας. Ή Νενέ είχε άποκοιμηθι εκεί που καθόντανε, με την Μαρκησία Μιμή στην άγκαλιά της και το κεφάλι γεμάνο άπάνω στα σκεπάσματα της Ντόλλυ, ενώ το αδύνατο χεράκι της άρρωστης ήτανε άπάνω στο κεφαλάκι της Νενές.

— Για πρώτη φορά κοιμάται τόσο ήσυχα, είπε ή μαμά της Ντόλλυ και με δακρυσμένα μάτια έσκυψε και φίλησε τὰ ξανθά μαλλιά της κοροούλας της, μα και τὰ όλόμαυρα άτίθασσα μαλλιά της Νενές, που την έσωσε χωρίς να τὸ ξέρει.

Ή Νενέ, που δεν είχε συνηθίσει στον ύπνο της να της φιλούν τὰ μαλλιά παρφομαρισμένες κυρίες, θά τὸ νόμιζε για όνειρο, γιατί μισοξύπνια ψιθύρισε με μιά τρεμάμενη φωνούλα.

— Ζωντανάειτε Μαρκησία Μιμή; Τώρα λοιπόν θά μού φύγετε;

Ή μητέρα της Ντόλλυ κατάλαβε πως ή μικρούλα ήθελε μιά άπάντηση.

Έσκυψε και της ψιθύρισε γλυκά:

— Ποτέ, καλή μου. Θά μείνω πάντα μαζί σου

ή μάλλον θά μείνης έσύ μαζί μου.

Ή μικρούλα ξανάκλεισε τὰ μάτια ευτυχισμένη μ' ένα χαμόγελο. Το όνειρό της είχε τελειώση τόσο όμορφα!

Ή μητέρα της Ντόλλυ γύρισε και κύτταξε με βουρκωμένα

μάτια τόν άντρα της.

— Μας χάρισε το παιδάκι μας μ' αυτό τ' άθωο του χαμόγελο.

Έκείνος γύρισε και κύταξε τη φτωχούλα τη Νενέ κι' είπε στη γυναίκα του.

— Από σήμερα, καλή μου,

έχομε δυό παιδιά.

Ο πατέρας της Ντόλλυ έπιασε τὸ αδύνατο χεράκι της μικρής. Ο πυρετός ύποχωρούσε.

Με μιά λάμψη χαράς στα μάτια είπε στη γυναίκα του ψιθυριστά:

— Τρεις κούκλες: δυό ζωντανές και μιά ψεύτικη.

Έκείνη τη στιγμή άντήχησαν χαρούμενες οι Χριστουγεννιάτικες καμπάνες κι' ό πατέρας, κυτάχοντας την κοροούλα του, έκανε με κατανύξη τὸ σταυρό του.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ, ΔΟΞΑΣΑΤΕ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ WILLIAM HORNOUNG

Αρνήθηκε ο γέρος να της δώσει λεφτά για την εκκλησία, τον ήξερε όμως πια εκείνη και είχε τις οικονομίες της απ' τα έξοδα του σπιτιού. Έκανε το σταυρό της, άνοιξε την πόρτα και τράβηξε για την εκκλησία.

Χριστούγεννα. Οι καμπάνες χτυπούσανε πιο ξερά μέσα στην παγωνιά της νύχτας, σαν να τις είχε σκληρύνει κάποιο περισσότερο τδ δυ- νατό κρύο.

Ο γέρο — Φίτς είχε περάσει τα εξήντα. Ήτανε όμως άτεκνος κι' αυτό τδ αίσθανότανε πιο πολύ τέτοιες χρονιάρες μέρες. Ήτανε ένας παλιός γέρος, εγωϊστής και πονηρός.

Έκανε εμπόριο στα δέρματα, στα γεννήματα, δάνειζε και λεφτά, με τόκο όσο βαστοδσε ή ψυχή του και κατά την ανάγκη που είχε ο καθένας. Τδ μισό χωριό τδ χρωστούσε λεφτά.

Έκατσε λοιπόν κι' έφαγε μοναχός του, τδν πήρε κατόπι λιγάκι, ξαπλωμένος στην αναπαυτική πολυθρόνα του, ύστερα όμως ξύπνησε κι' έριξε πάλι μια ματιά στην έφημερίδα. Διάβαζε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τὰ αστυνομικά νέα, κλοπές, φόνους και διαρρήξεις. Αυτά φαίνεται τδν ευχαριστούσαν περισσότερο. Άξαφνα τὰ μάτια του γούρλωσαν, σηκώθηκε όρθιος, τὰ χέρια του άρχισαν να τρέμουν, έσκυψε να διαβάση καλύτερα:

«Δραπέτευσις τριών καταδίκων». Είδε τδ όνομα τδ Κάττερμολ.

Ο Κάττερμολ! Ο Κάττερμολ δραπέτευσε και δέ μπόρεσαν να τδν πιάσουν, ούτε να τδν σκοτώσουν!..

Ο Φίτς κύτταξε σαν αποβλακωμένος την έφημερίδα και δέν έβλεπε παρά μονάχα αυτή τή φράση: «Ο Έρρίκος Κάττερμολ είναι έλευθερος». Τότε μια έρώτηση ήρθε στο μυαλό του: πόση ήτανε ή απόσταση από τις φυλακές τής Πόρτλαντ Ισαμ' αυτό... τδ δωμάτιο;

— Ο διάολος να τδν πάρη, φώναξε δυνατά. Δέν τδν κρεμούσανε να ήσυχάσω.

Ο γέρο—Φίτς άνοιξε μια στιγμή την πόρτα του. Οι ψαλμωδίες τών Χριστουγέννων έφταναν καθαρές, αιθέριες από την εκκλησία που ήτανε σε μικρή απόσταση. Η σελήνη, άχρη, έδινε μια άσημενια ανταύγεια στο χιόνι, που τὰ σκέπαζε όλα. Ψυχή πουθενά. Κρύωνε κι' έκλεισε γρήγορα. Σκέφτηκε τότε να βάλη τις άμπάρες στη πόρτα. Καθώς έσκυβε όμως στη κάτω άμπάρα, τδ μάτι του είδε πιο εκεί ένα πόδι, ένα πανταλόνι κουρελιασμένο, μια χοντρή μάλλινη ραβδωτή κάλτσα. Άμέσως πρόσεξε δίπλα εκεί και τδ άλλο πόδι με τδ όμοιο πανταλόνι και την όμοια ραβδωτή κάλτσα τδ κατέρχου. Τότε ο γέρο—Φίτς ανατρίχιασε. Κατάλαβε ότι ο έγχθρός του ήτανε πλάι του. Περίμενε σκυμμένος, ξερός απ' την τρομάρα του, να νιώση τή μαχαιριά στη πλάτη του, ο κατάδικος όμως τούδωκε μια με τδ χέρι στδν όμο και αναγκάστηκε τότε να σηκώση τδ κεφάλι του και να τδν κυττάξη.

Αυτός ήτανε βέβαια. Πόσο είχε όμως αλλάξει. Δέν ήτανε πια δ χοντρός, δ ροδοκόκκινος λαθροθήρας, που γνώριζε άλλοτε. Τδ ρουφηγμένο πρόσωπό του είχε τώρα τδ πελιδνό χρώμα τών νεκρών, τὰ μαλλιά του έδιναν ένα βρώμικο γκριζό χρώμα στο κουρεμένο του κρανίο. Είχε μιά άπαίσια έκφραση.

Ο γέρο—Φίτς προχώρησε σκυφτός στο δωμάτιο, χωρίς να δείχνη πώς οκέπτεται τίποτε κακό. Άξαφνα ώρμησε ν'

αυτό τδ παλτό και τδ πανταλόνι: Τὰ πήρα από ένα σκια- χτρο σ' ένα δεντρόκηπο. Τδ πιστόλι τόκλεψα, μόνο παπού- τσια και κάλτσες δέν μπόρεσα να έξοικονομήσω, κι' έτσι αναγκάστηκα να περπατάω ξυπόλυτος, ώρες ολόκληρες μέσα στο χιόνι. Χτές μονάχα μπόρεσα να κρυφτώ σ' ένα φορτηγό βαγόνι και κέρδισα πολύ δρόμο. Και τώρα, ξέρεις γιατί ήρθα εδώ;

— Για να με σκοτώσης! —είπε σχεδόν λιγοθυμισμένος ο γέρος.

Αυτό εξαρτάται από σένα, άπάντησε ο κατάδικος, παίζοντας με τδ όπλο του.

— Τι θέλεις λοιπόν να κάνω;

— Να όμολογήσης!

— Να όμολογήσω! τι πράγμα;

— Πώς με κατέστρεψες, έσύ, με την ψεύτικη κατάθεσή σου.

Ο γέρος, που δέν τολμούσε ούτε ν' ανασάνη, έβγαλε τότε ένα βαθύ αναστεναγμό, τράβηξε απ' την τσέπη του ένα μεγάλο κόκκινο μαντύλι και σκούπησε τδν παγωμένο ιδρώ- τα απ' τδ μέτωπό του.

Τότε ο κατάδικος πήρε από μιάν έταξέρα πέννα, μελάνι και χαρτί, τάφερε στο τραπέζι, μπροστά στο γέρο—Φίτς και πρόσταξε:

— Πάρε την πέννα και γράφε, αν θέλεις τή ζωή σου.

Ο Φίτς βούτηξε την πέννα στο μελάνι. Όσα, θάγραφε, συλλογιζότανε, με μια τέτοια άπειλή δέν μπορούσαν να έχουνε καμιά σημασία. «Ο ύπογεγραμμένος Σαμουήλ Φίτς»—άρχισε ο Κάντερμολ,—«δηλώνω και όρκίζουμε» τὰ γραφες;... «ότι εγώ δ Σαμουήλ Φίτς έδωκα ψεύτικη κατά- θεση έναντίον τού γείτονά μου Έρρίκου Κάττερμολ, κατά τή δική του στις 29 Νοεμβρίου 1912. Είναι αλήθεια ότι είδα τδν Έρρίκο Κάττερμολ καθώς και τδν Τζέιμς Σάβετζ, τδ δασοφύλακα, στο δάσος τού λόρδου Βολμπορόου τή νύχτα τής 9 Σεπτεμβρίου 1912. Είναι αλήθεια ότι πήγα εκεί γιατί με περίμενε ο Σάβετζ, όπως είπε κι' ή γυναίκα του στην κατάθεσή του. Δέν είναι όμως αλήθεια ότι άκουσα την τουφεκιά ούτε ότι άκουσα τδν Σάβετζ να φωνάζη: δ Έρ- ρίκος Κάττερμολ, μόλις έτρεξα κοντά του. Όλ' αυτά τὰ είπα ψέμματα εγώ. Η αλήθεια είναι...» Σαν να τὰ λέω όμως πολύ γρήγορα. Χρόνια τώρα, βλέπεις, εκεί μέσα στρι- φογυρίζουν αυτές οι λέξεις στο μυαλό μου κι' έτσι τις λέω σήμερα όπως τὰ παιδά λένε τδ μάθημά τους. Λοιπόν, πού είσαι; —Είπα ψέμματα εγώ.» έπανάλαβε ο γέρο—Φίτς με τρεμουλιαστή φωνή, περιμένοντας τή συνέχεια.

— Μάλιστα! Τώρα πρόσεξε! Κύτταξε να κρατηθής καλά. Ψυχραιμία, είπε ο Κάττερμολ πέρνοντας τδ όπλο του στο χέρι: «Η αλήθεια είναι ότι εγώ, δ Σαμουήλ Φίτς, σκότωσα

τδν Τζέιμς Σάβετζ με τὰ ίδια μου τὰ χέρια».

Ο Φίτς πέταξε την πέννα:

— Ψέμματα, φώναξε με πνιγμένη φωνή. Δέν τδν σκότωσα εγώ. Άρ- νούμαι να τδ γράψω αυτό.

— Προτιμάς λοιπόν να πεθάνης εδώ, στην πολυθρόνα σου;

— Ναί.

— Σου δίνω ένα λεφτό καιρό να σκεφτής.

Κρατώντας με τδ ένα χέρι τδ όπλο, του πήρε με τδ άλλο τδ ρολόι τού γέρου και τδ ακούμπησε μπροστά του, στο τραπέζι.

— Τδ λεφτό σου αρχίζει, είπε.

Ο γέρο—Φίτς είχε τή μορφή τρελλού. Τδ τικ- τικ τού ρολογιού τού φαίνότανε σαν σφυρο- κοπήματα μέσα στα μηλίγγια του.

— Δεκαπέντε δευτερόλεπτα... μισό λεπτό, μετρούσε ο Κάττερμολ. σαρανταπέντε... τελειώνουμε άμέ- σως. Και τδν σημάδεψε στο κεφάλι.

Τότε ο γέρος άρπαξε την πέννα:

— Λέγε παρακάτω, είπε με μια υπόκωφη φωνή. Κανένας δέν θα πιστέψη αυτά τὰ ψέμματα. Ο ιδρώτας όμως έτρεχε παγωμένος από τδ μέτωπό του άπάνω στα κάτωχρα μά- γουλά του.

Ο κατάδικος εξακολούθησε:

— «Η αλήθεια είναι, ότι εγώ, δ Σαμουήλ Φίτς, σκότωσα τδν Τζέιμς Σάβετζ με τὰ ίδια μου τὰ χέρια. Όταν έπεσε είδα κάποιον να πλησιάζη. Κρύφτηκα πίσω από ένα δέντρο και είδα τδν Έρρίκο Κάττερμολ, τδν λαθροθήρα, να σκουν-

τάφη άπάνω στο πτώμα και να πέ- φτη. Τδ τουφέκι του πήρε φωτιά στδν ά- έρα και όταν έκανε νάσηκωθ ή είδα πώς δέν μπορούσε, γιατί είχε στραμπούλλισει τδ πόδι του. Εκεί- νος δέν με είδε. Έ- φυγα χωρίς θόρυβο, και δίδωσα άμέ- σως την ψεύτικη ι- στορία που γνωρί- ζετε. Πιάσανε τδν Κάττερμολ, τὰ ρο- ύχα του είχανε αϊ- ματα, τδ όπλο τού ήτανε άδειο. Κατά- θεσα έναντίον του για να μην καταθέ- ση αυτός έναντίον μου. Βεβαιώνω ό- μως σε ό,τι έχω ί- ερό, πώς αυτή είναι ή αλήθεια.»

Ο Κάττερμολ στάθηκε για μια στιγμή. Ο Φίτς τελείωσε τδ γράψιμο. Τὰ μάτια τους συναντήθηκαν και τδ πρόσωπο τού γέρου πήρε μιάν έκφραση περιεργείας:

— Δέ μου λές, πώς τάμαθες έσύ όλ' αυτά;

— Χρόνια τώρα τὰ στριφογυρίζω μέσα στο μυαλό μου, όταν όμως είδα να βάζης την άμπάρα, τότε πια βεβαιώ- θηκα ολότελα.

— Καιεις δέν θα πιστέψη αυτή την κατάθεση με τδν τρό- πο που γένηκε.

— Έτσι σου φαίνεται; Περίμενε, θα δής, δέν τελειώσαμε ακόμα! «Για να πεισθής γι' όλ' αυτά...», γράφε λοιπόν! τί κάθσαι; «Για να πεισθής γι' όλ' αυτά, θα βρήτε τδ τουφέκι...» Τὰ παρακάτω τώρα θα τ' άποτελειώσης μοναχός σου, έσύ ξέρεις πού έχεις κρυμμένο τδ τουφέκι. Γράφε γρή- γορα.

— Τδ πούλησα.

— Λές ψέμματα. Γράψε άμέσως πού τδ έχεις κρυμμένο, γιατί άλλοιώς σε σκοτώνω σαν τδ σκύλο.

Ο γέρος έτρεμε, ήτανε φανερό πώς δέν είχε πια τή δύ- αμη να γράψη. Στην απόλυτη σιωπή αυτής τής άγωνίας ά-

κουόντουσαν οι ψαλμωδίες: «Χρι- στός γεννάται δοξάσατε», σαν να κατέβαιναν απ' τὰ ουράνια.

Ο κατάδικος γέμισε ένα ποτήρι ούτσου:

— Νά! πιές το αυτό να συνεφέρης και τελείωνε.

— Θα μ' άφίσης ύστερα να φύγω;

— Τελειώνει πρώτα και βλέπουμε.

Ο Φίτς ήπιε μονορούφι τδ δυ- νατό πιστό. Έρ- ριζε μια ματιά στο ρολόι του, ή γυναίκα του δέν θ' άργούσε να γυ- ρίση. Έπρεπε να φύγη προτύτερα.

— Θα μ' άφι- σης να φύγω.

— Τελειώνει Τώρα ύπόγραψε καθαρά. Δόστο εδώ!

Οι ψαλμωδίες ακουόντουσαν καθαρώτατα στην από- λυτη σιγή. Άξαφνα οι δυδ άντρες άκουσαν θόρυβο βη- μάτων. Άμέσως άκούστηκαν απότομα χτυπήματα στην άμπαρωμένη πόρτα.

Ο κατάδικος έβαλε τδ χαρτί στην τσέπη του.

— Φύγε απ' τδ πίσω παράθυρο. Δέ θα μιλήσω πριν πε- ράσουν πολλές ώρες. Πάρε και λεφτά μαζί σου, είπε ο κατάδικος στο γέρο—Φίτς.

Έκείνος κοντοστάθηκε.

Στην πόρτα άρχισαν να χτυπούν με τὰ κοντάκια τών ο- πλων.

— Φύγε! τί στέκε- σαι;

«Χριστδν έξ ου- ρανών άπαντήσα- τε...»

Ο γέρος έπεσε στα γόνατα, μπρο- στά στδν κατάδικο. Σπασμωδικοί λιγ- μοί τράβηξαν τὰ στή- θη του:

— Συχώρεσέ με, συχώρεσέ με! μούγ- γρισε φιλώντας τὰ βρώμικα κουρέλια τού καταδίκου.

Οι γιορτάσιμες καμπάνες ήχούσαν πιο έντονα, σαν να πλησίαζαν. Φωνές παιδιών χαρούμε- νες, τρεμουλιαρικές φωνέςφέλουνιστους δρόμους τή γέννη- ση τού Θεανθρώ- που, πού κατέβηκε

στη Γη για να συχωρεθδν οι άμαρτίες τών ανθρώπων.

«Άσατε τδ Κυρίω, πάσα ή γη...»

Ο κατάδικος έννοιωσε κάτι στην καρδιά του σαν ξαφνική φλόγα πούλυνσε τδν πάγο τής έκδικήσεως.

Έσκυψε και σήκωσε τδν γέρο.

Και τών δυδ τὰ μάτια ήταν γεμάτα δάκρυα και καθώς προσπαθούσαν να κυτταχτούν είδαν δ ένας τδ πρόσωπο τού άλλου πίσω από ένα θαμπό πέπλο:

— Πήγαινε στο έλεος τού Χριστού! και τδν φίλησε στο παγωμένο του μέτωπο.

Ο γέρος γύρισε, τδν κύτταξε, σκούπισε τὰ θολά του μά- τια και γυρμένος, βαρύν σαν να τδν πίεζε τδ βάρος όλων τών ανθρωπίνων άμαρτημάτων, τράβηξε πρδς τδ παρά- θυρο.

Όταν τ' άνοιξε γύρισε, ξανακύτταξε τδν κατάδικο και ψιθύρισε:

— Ευχαριστώ.

Κι' όταν βήκη ο γέρος, έκανε άργά-άργά τδν σταυρό του και πήγε κι' άνοιξε τήν πόρτα.

ΝΕΟ-ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΤΙΚΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Είναι μέρα χαμόσυνη τούτη' έγεννήθη τού κόσμου τδ φδς, χάρεται όποιος μεγάλα έχει πλούτη, τραγουδάει και χορεύει δ φτωχός.

Τὰ παιδιά μ' άνυπόμονους κρότους τήν καινούργια ζητούν φορεσιά, πούχουν φτάσει να δουν στ' όνειρό τους πούχε ή μάνα έτοιμάσει γι' αυτά.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Τὰ Χριστούγεννα ἀποτελοῦσαν γιὰ τὴν κ. Ἐβανς τὴν πιὸ θλιβερὴ περίοδο τῆς ζωῆς της. Πάντοτε ὁ ἔρχομός τοῦ Δεκεμβρίου τὴς ἀνοίγε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά μιὰ παλαιὰ πληγὴ, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ κλείσῃ, παρ' ὅλα τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε.

Τῆς ἔκανε κακὸ νὰ βλέπῃ τὸν κόσμο, χαρούμενο καὶ ξενόιαστο, νὰ προετοιμάζεται γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Ἐνιωθε κατὰ τὴς σφίγγῃ τὸν λαιμὸς ἀνέβλεπτον κόσμοφορτωμένον πακέτα καὶ καλάθια νὰ πηγαίνουν στὸ σπίτι του, μὲ τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ τῆς προξενοῦσε τὸ μεγαλύτερο πόνο, ἦταν τὸ θέαμα τῶν παιδιῶν ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ καταστήματα φορτωμένα παιχνίδια. Πόσο θὰ ἤθελε καὶ κεῖνὴ νὰ πάρῃ τὴ θέση τῶν εὐτυχισμένων ἐκείνων μητέρων ποὺ συνώδευαν τὰ παιδιά τους. Καὶ κεῖνὴ κάποτε εἶχε δυὸ παιδάκια, δυὸ ξανθιά ἀγγελούδια. Δὲν τῆς εἶχαν πεθάνει, ζοῦσαν, ἀλλὰ τὰ εἶχε ὅσκι ἔπειτα ἀπὸ ἕνα παραστράτημα ποὺ τῆς δηλητηρίασε ὅλη τὴ ζωὴ.

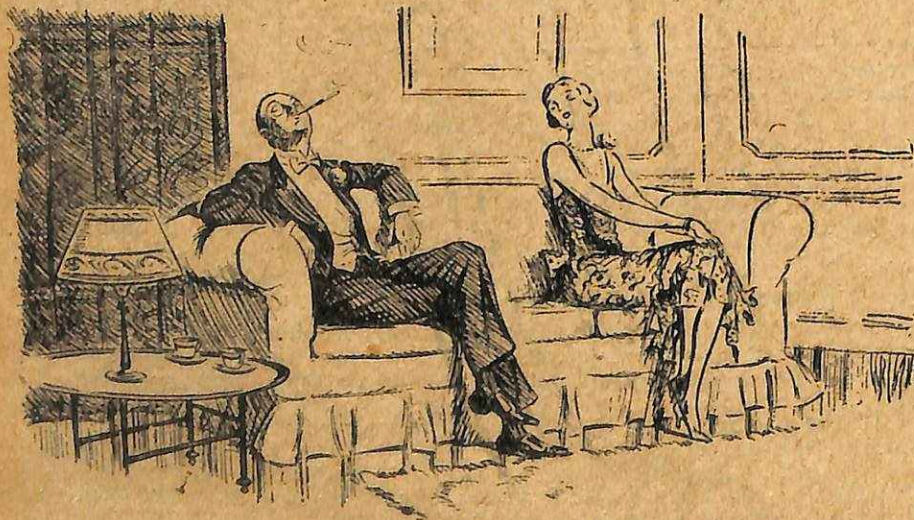
Εἶχε παντρευθῇ πολὺ νέα. Ἦταν μόλις δέκα ὀκτὼ ἐτῶν ὅταν γνωρίσθηκε μὲ τὸν Τζὼν Ἐβανς, ἕνα συμμαθητὴ τοῦ ἀδελφοῦ της. Μόλις τὸν πρωταντίκρουσε νόμισε πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ ἰδεώδης ἄνδρας ποὺ ὄνειρευόταν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Τζὼν δὲν ἔμεινε ἀδιάφορος. Τὴν ἀγάπησε ὅπως ἀγαποῦν στὰ εἴκοσι χρόνια καὶ ζήτησε ἀμέσως τὸ χέρι της ἀπὸ τοὺς γονεῖς της.

Ὁ Τζὼν Ἐβανς ἦταν γιὸς ἑνὸς πλουσίου βιομηχάνου, εἶχε μέλλον, ἦταν ἔξυπνος καὶ καλὸς σπóρτοισαν. Ὁ πατέρας της λοιπὸν δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση στὴν ἔνωση τῆς κόρης του μὲ τὸν Τζὼν.

Ἡ ζωὴ τους κυλοῦσε καθαρὴ καὶ χαρούμενη σὰν ἕνα ρυάκι ἀπὸ κρυσταλλένιο νερό. Περνοῦσαν μιὰ ζωὴ πλούσια, ἀπολαυστική, χωρὶς φροντίδες. Τὸ χειμῶνα στὸ Παρίσι, τὸ καλοκαίρι στὶς περιφημότερες λουτροπόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπου σύχναζε ὅλη ἡ διεθνὴς ἀριστοκρατία.

Ἐνα καλοκαίρι, τέσσερα χρόνια μετὰ τὸ γάμο της, ἡ κ. Ἐβανς εἶχε πάει νὰ παραθερίσῃ μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ μὲ τὰ δυὸ παιδάκια της στὸ Λίντο τῆς Βενετίας. Ἐκεῖ συνάντησε τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ κατὰστρεφε τὴ ζωὴ της. Εἶπε ἡ ἀλήθεια πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν παραμελῇ ὁ Τζὼν. Ὅχι πὼς δὲν τὴν ἀγαποῦσε. Ἀλλὰ ἦταν διαρκῶς ἀπασχολημένος μὲ τίς ὑποθέσεις του. Ἡ κ. Ἐβανς, ρομαντικὴ καθὼς ἦταν, ἤθελε τὸν ἄντρα της διαρκῶς μαζί της, νὰ τῆς μιλάῃ τρυφερά, νὰ τὴν περιποιεῖται καὶ νὰ φροντίζῃ γι' αὐτήν, ἀκριβῶς ὅπως τίς πρώτες μέρες τοῦ γάμου τους.

Ἐνα βράδυ ποὺ τὸ φεγγάρι εἶχε πασπαλίσῃ τὴ θάλασσα μὲ τὰσήμια του καὶ τῆς ἔδινε μιὰ ὄψη ὄνειρου, καὶ ἡ ὀρχήστρα μὲ τὴ γλυκεῖά της μουσικὴ ναοῦριζε τὰ σφιχταγκλιασμένα ζευγάρια, παρεσύρθη, κι' ἕνα ἄλλο βράδυ, παραμονὴ Χριστουγέννων, σὰν σήμερα, ἐγκατέλειπε τὸν ἄνδρα της καὶ τὰ παιδιά της γιὰ νὰκολληθῇ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς ὑπόσχονταν νὰ τῆς δώσῃ τὴν τρυφερότητα ποὺ ὄνειροπολοῦσε.

Ἡ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

— Γιατί νὰ μὴ διασκεδάσω μόνη μου ; συλλογίστηκε.

Ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα κατάλαβε πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἐξέλογιασε δὲν ἀγαποῦσε παρὰ τὰ χρήματά της. Μιὰ μέρα, ποὺ τοῦ ἐδήλωσε πὼς δὲν ἔχει πιά χρήματα, τὴν παράτησε.

Τότε μετανόησε πικρά γιὰ τὸ σφάλμα της, ἀλλὰ ἦταν πιά ἀργά. Δὲν μπορούσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι της. Κι' ἔμεινε μόνη σ' ἕνα σπίτι κρύο καὶ ἄδειο, ἀπ' ὅπου ἔλειπε ἡ ζωὴ, ἡ ψυχὴ, ὁ ἄντρας της, τὰ παιδιά της.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος ἦταν χαρούμενος, ὁ κυρία Ἐβανς εἶχε τὸ θάνατο στὴ ψυχὴ. Καταλάβαινε πὼς δὲ θὰ μπορούσε πιά νὰ ζήσῃ, ἔτσι μονάχη κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μιὰ παραμονὴ Χριστουγέννων πάλι, ἀποφάσισε νὰ τελειώσῃ μὲ τὴ ζωὴ. Τὴν ὥρα ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασή της αἰσθάνθηκε μιὰ ἀκατανίκητη δύναμις νὰ τὴν τραβᾷ στὸ σπίτι τοῦ ἀντρός της. Ἦθελε νὰ ξαναδῇ ἔστω καὶ γιὰ τελευταία φορά, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν, τὸν ἄντρα της καὶ τὰ παιδιά της.

Μπήκε ἀθόρυβα μέσα στὸν κῆπο. Εἶδε ἕνα φωτισμένο παράθυρο, προχώρησε κρατώντας τὴν ἀναπνοή της, ἔπιασε τὰ παγωμένα κάγκελα κι' ἔρριξε μιὰ ματιά γεμάτη λαχτάρια στὸ φωτισμένο δωμάτιο.

Τὰ δυὸ της παιδάκια παίζανε μὲ τὰ παιχνίδια τους κάτω στὸ χαλί. Τὸνα τραβοῦσε μιὰ κοῦκλα ἀπὸ τὸ πόδι καὶ τ' ἄλλο βασανίζονταν νὰ στήσῃ ὄρθιο πάνω σ' ἕνα μαξιλάρι ἕναν ἄρλεκίνο. Παράμερα, ὁ ἄντρας καθισμένος σ' ἕνα τραπέζι μὲ τὸ κεφάλι στηριγμένο στὰ δυὸ του χέρια κύτταξε τὸ δέντρο χωρὶς νὰ τὸ βλέπῃ.

Ἡ σκέψις του ἦταν ἄλλοῦ... Ἴσως στὸν περασμένο καιρὸ ποὺ βασιλεῦε στὸ σπίτι ἡ εὐτυχία.

Μέσα στὸ τζάκι λαμπάδιαζε μιὰ γερὴ φωτιά.

Ἐνας κόμπος ἀνέβηκε στὸ λαιμὸ της. Κατὰ δάκρυα αὐλάκωσαν τὸ παγωμένο της πρόσωπο. Ἐννοίωσε κατὰ τὴν φτερουγίσῃ στὴν καρδιά της, ἕνα μολυβένιό πέπλο σκέπασε τὰ μάτια της. Τὰ ξυλιασμένα της χέρια δὲν τὴν κρατοῦσαν πιά.

Καὶ σωριάστηκε ἀναίσθητη στὴ χιονισμένη γῆ. Ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια της, εἶδε κοντὰ της τὸν ἄνδρα της καὶ τὰ παιδιά της. Ἀκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Τζὼν νὰ τῆς λέῃ σιγὰ σι' αὐτὴ:

— Ἐξέχασέ τα ὅλα, ἀγαπημένη μου. Δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ὄνειρο. Τὰ παιδιά μας, ποὺ σοῦ φιλοῦν τὰ χέρια, νομίζουν πὼς γύρισες ἀπὸ ταξίδι...

Ἡ ἁμαρτωλὴ τὸν κύτταξε μὲ βουρκωμένα μάτια κι' ὕστερα ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της τὰ δυὸ ἀγγελοῦδια της.

Ἦταν ἡ φωτιὰ τοῦ τζακιῦ ἡ ἡ θερμὴ τοῦ ἀγκαλιάσματος ποὺ ἔδωξε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά της τὴν παγωνιά;

Ὁ Σωτήρας τοῦ Κόσμου ποὺ θὰ κατέβαινε ἄλλῃ μιὰ φορά πάνω στὴν ἁμαρτωλὴ Γῆ εἶχε κάνει τὸ θαῦμα του.

Ἡ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ

Πολλὰ φορέματα, πολλὰ καπέλλα, ἀρώματα. Ἡ κυρία ἄρχισε νὰ ὑποψιάζεται. Ποτὲ ὁ ἄντρας της δὲν ἦταν τόσο γενναιόδωρος, ποτὲ δὲν πλήρωνε τοὺς λογαριασμοὺς της μὲ τόση προθυμία. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε: «Εἶναι ὁ ἔρωτας. Ὑστερα ἀπὸ πέντε χρόνια συζυγικοῦ βίου ὁ ἔρωτας ξανανθίζει». Καὶ δὲν πρόσεξε κατὰ ἀπουσίες, κατὰ ταξιδάκια, κατὰ ἀργοπορίες τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ἀλλὰ ὁ ὄψιμος αὐτὸς ἔρωτας τοῦ συζύγου της ἐξεδηλώνετο μόνον μὲ τὰ δῶρα χωρὶς ὅμως τὰ δῶρα αὐτὰ νὰ συνοδεύονται μὲ κανένα χᾶδι. Νόμιζες πὼς προετοίμαζε μιὰν ἀπάντησιν: «Γιατί παραπονιέσαι; Ὅτι θέλεις σοῦ τὸ πέρνω, δὲν σοῦ λείπει τίποτα». Τότε ἄρχισε τὸ μαρτύριο τῆς ὑποψίας. Ἦθελε, νὰ τὸν πιστέψῃ καὶ δὲν μπορούσε. Ἦθελε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ φοβόταν. Ἀποφάσισε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ. Δὲν τὰ κατάφερε. Τότε σκέφθηκε ν' ἀποτανθῇ σ' ἕνα ντετέκτιβ κι' ἔμαθε πὼς ὁ ἄντρας της ἐπισκέπτεται κάθε μέρα κάποια Μαργαρίτα Μπεντεβάλιο.

Ἀποφάσισε νὰ χωρίσῃ ἀμέσως ἀπ' τὸν ἄντρα της καὶ νὰ ζήσῃ μόνη μαζί μὲ τὸ αγοράκι της.

Ἀλλὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὸν ἄντρα της ἐνοιωσε τὸ θάρρος της νὰ ἐξαμύζεται. Κι' ἔτσι οἱ μέρες περνοῦσαν χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τοῦ πῇ τὸ παραμικρό.

Τὰ Χριστούγεννα πλησιάζανε. Τὸν πρώτο χρόνο τοῦ γάμου της εἶχε ἐτοιμάσει μόνη της, κρυφά, σὰν κοριτσάκι, τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο γιὰ νὰ κἀνῃ μιὰν ἐκπληξὴ στὸν ἄντρα της. Εἶχε, μάλιστα κρεμάσει ἕνα μικρὸ αὐτοκινητάκι γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ ὅτι τῆς εἶχε ὑποσχεθεῖ ἕνα πραγματικό. Ἀλλὰ ἐκείνος τὴν εἶχε προλάβῃ καὶ βρῆκε καρφίτσωμένη πάνω στὸ δέντρο τὴν ἀπόδειξιν ἀγορᾶς τοῦ αὐτοκινήτου. Τὸν δεύτερο χρόνο ἐτοιμάσανε μαζί τὸ δέντρο. Τὸν τρίτο χρόνο, τὸ δέντρο εἶχε ἐτοιμασθεῖ γιὰ τὸν μικρὸ τὸν Μάριο.

Ἔτσι τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο εἶχε γίνῃ πιά παράδοση. Γι' αὐτὸ δὲν θέλησε νὰ τὴν διακόψῃ, γιὰ νὰ μὴ λυπήσῃ τὸ παιδί της. Μόνον, σκέφτηκε, ἂν ὁ ἄντρας της κρεμοῦσε κανένα δῶρο, δὲν θὰ τὸ δεχόταν. Θὰ τὸ ἀφῖνε μελαγχολικὰ κρεμασμένο πάνω στὰ κλωνάρια, ἀνάμεσα στὰ ἀναμμένα κεράκια ποὺ θὰ συμβόλιζαν μιὰν εὐτυχίαν ποὺ δὲν θὰ ὑπῆρχε πιά. Ἴσως ἐκεῖνος νὰ καταλάβαινε τὸ λόγο τῆς ἀρνήσεώς της, καὶ ἴσως...

Ἀλλὰ ἦταν σωστὸ τέτοιες ὀδυνηρὲς ἐξηγήσεις νὰ γίνουν τὰ Χριστούγεννα; Τῆς φάνηκε ἄσχημο, κακὸς οἰωνός. Μποροῦσε νὰ κἀνῃ ἀκόμα μιὰ μέρα ὑπομονὴ ἀφοῦ τόσο καιρὸ δὲν εἶχε πεῖ τίποτα.

Δὲν εἶπε λέξιν στὸν ἄντρα της. Πῆγε μόνης της ν' ἀγοράσῃ τὸ ἔλατο, τὰ παιχνιδάκια γιὰ τὸν Μάριο, τὰ χρωματιστὰ κεράκια καὶ τὰ διάφορα χρυσὰ στολίδια ποὺ θὰ κρεμοῦσε στὰ κλωνάρια. Σκέφτηκε νὰ τὸ ἐτοιμάσῃ τὴν παραμονὴ τὸ ἀπόγευμα ποὺ θὰ ἔλειπε ὁ ἄντρας της. Ἀλλὰ τ' ἀπόγευμα ὁ ἄντρας της

δὲ βγῆκε ἔξω. Γύρισε στὸ σπίτι πολὺ νωρὶς καὶ μετὰ τὸ δεῖπνο τῆς εἶπε: — Ἀγόρασα κατὰ παιχνιδάκια γιὰ τὸ Μάριο. Ἐσὺ δὲν τὸν θυμήθηκες; Μποροῦσε νὰ μὴ θυμῇ τὸ παιδί της; — Τὸ δέντρο εἶναι ἕτοιμο, στὸ σαλόνι, τοῦ ἀπάντησε ξερά.

Δὲν τὸν ἀκολούθησε. Προφασίστηκε ἕνα πονοκέφαλο καὶ πῆγε στὴν κρεβατοκάμαρά της. Μιὰ ἰδέα ἔξαφνα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό της ποὺ ἀναπτέρωσε τίς ἐλπίδες της. Πῆρε ἑνακομμάτι χαρτί κι' ἔγραψε τρεῖς γραμμές. Ἐπειτὰ φώναξε τὸ γιὸς της καὶ τὸν ἔβαλε νὰ γράψῃ τὸ

ὄνομά του. Καὶ σιγὰ—σιγὰ, στὴ μύτη τῶν ποδιῶν της, πῆγε στὸ σαλόνι καὶ κρέμασε τὸ χαρτάκι σ' ἕνα κλωνάρι. Τὸ πρωτὸ ὁ ἄντρας τῆς σηκώθηκε πρώτος καὶ πῆγε ν' ἀνάψῃ τὰ κεράκια τοῦ δέντρου γιὰ νὰ τὰ δῇ ὁ μικρός. Ἐκεῖνὴ εἶχε μείνει στὸ κρεβάτι κι' ἔτρεψε. Ἀκουσε τὴ φωνὴ τοῦ ἀπ' τὸ διπλὰνὸν δωμάτιο ποὺ τὴν φώναζε.

— Πάολα, Πάολα!

Τρέμοντας, κουκουλώθηκε μὲ τὰ σκεπάσματα.

«Τώρα θὰ μὲ σκοτώσῃ» σκέφθηκε.

Τὸν ἀκούσε νὰ μπαίνει μέσα στὸ δωμάτιο, ἐνοιωσε τὰ χέρια του νὰ τὴν πιάνουν, νὰ τῆς σηκώνουν τὸ κεφάλι. Δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν κυττάξῃ κι' ἔμεινε μὲ τὰ μάτια κλειστά. Πάνω στὸ πρόσωπό της ἐνοιωσε τὴ θερμὴ ἀναπνοή του καὶ ἀκουσε τ' ὄνομά της νὰ ψιθυρίζεται ἀνάμεσα ἀπὸ λυγμούς καὶ δάκρυα.

— Πάολα, Πάολα, συγχώρα με. Δὲν ἦταν τίποτε τὸ σοβαρό. Στὸ ὀρκίζομαι. Ποτὲ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου πὼς ἦταν δυνατό νὰ τὸ ξέρῃς, πὼς εἶχες ὑποφέρει τόσο πολὺ. Μικροῦλα μου, γυναικούλα μου. Δὲν θέλω πιά νὰ ὑποφέρῃς. Δὲν θὰ τὴν ξαναδῶ πιά, στὸ ὀρκίζομαι. Συγχώρεσέ με Πάολα, συγχώρεσέ με.

Ἐκεῖνὴ ἀνοίξε τὰ μάτια της. Δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ κλάψῃ ἢ νὰ γελάσῃ. Ὁ ἄντρας της ἐξακολούθησε μὲ θερμῇ:

— Θὰ μοῦ φθάνῃ νὰ διαβάζω αὐτὸ τὸ γραμματάκι, γιὰ νὰ θυμᾶμαι πόσο ὑπέφερες, ἀγαπημένη μου... Καὶ διάβασε μεγαλοφώνως τίς λέξεις ποὺ ἦταν γραμμένες στὸ χαρτάκι: «.. Πατέρα, δὲν ρώτησες, ἀφέντος, τί δῶρο θέλει ὁ Μάριός σου νὰ τοῦ κἀνῃς. Θέλω νὰ κἀνῃς τὴ μαμὰ μου νὰ μὴν κλαίῃ γιὰ τὴ Μαργαρίτα Μπεντεβάλιο. Μάριο ς».

Ο τραπεζίτης Μπαϊ-
κερ άφησε για μία
στιγμή μέσα στο
σαλόνι την κόρη του, που
έτοιμαζε το χριστουγεν-
νιακό δέντρο με τη βοή-
θεια μιας φίλης της, και
μπήκε μέσα στο γραφείο
του για να ζητήσει ένα ξυ-
γραφο σε κάποιο συρτάρι.

Μόλις όμως κάθισε στην
πολυθρόνα κι' έρριξε το
βλέμμα του πάνω στο
γραφείο, ετινάχθηκε τρο-
μαγμένος. Έπάνω στον
λευκό χαρτοφύλακα του
γραφείου ήταν καρφωμένο
μ' ένα μαχαίρι το παρακά-
τω γράμμα:

«Κύριε Μπαϊκερ,
Προτού πάτε να κοιμη-
θίτε, πρέπει ν' άφίσετε έ-
δώ στο ίδιο μέρος πενήντα
χιλιάδες δολάρια, άλλοι-
ωτικά σας ειδοποιώ ότι
δεν θα ξυπνήσετε το πρωί.
Επίσης θα βρεθί σε άμε-

σο κίνδυνο ή ζωή σας, αν κάμετε την τρέλλα να ειδοποιή-
σε την Αστυνομία.»

Μαύρος Διάβολος
Ο τραπεζίτης Μπαϊκερ, άνθρωπος που δεν έχανε εύκο-
λα την ψυχραιμία του, έρριξε ένα άργό βλέμμα γύρω του
και ύστερα εκάθησε αποφασιστικά στην πολυθρόνα του
γραφείου του κι' έπηρε στα χέρια το ακουστικό του τηλε-
φώνου:

— Άλλο! Δώστε μου την αστυνομία, παρακαλώ.
Γραφείον καταδιώξεως... Μάλιστα... Ευχαριστώ...

Το τηλεφώνημα του κ. Μπαϊκερ το πήρε ο Ντετέκτιβ
Τζάκ Μπράουν, αρχηγός του γραφείου Καταδιώξεως της
περιφέρειας. Δεν έπρόφθασε όμως να ζητήσει συμπληρω-
ματικές πληροφορίες γιατί εκόπηκε απότομα ή συνδιάλεξη.

— Έκοψαν το τηλεφωνικό σύρ-
μα, έσκέφθη ο Ντετέκτιβ. Άσφα-
λώς ο Μαύρος Διάβολος βρίσκε-
ται μέσα στο σπίτι του Μπαϊκερ.
Μετά πέντε λεπτά της ώρας
ο ντετέκτιβ Τζάκ Μπράουν με
δύο βοηθούς του βρισκόταν στο
μέγαρον του τραπεζίτου Μπαϊ-
κερ. Τους δέχθηκε κατάπληκτη
ή κόρη του τραπεζίτη.

— Ποι είναι ο μπαμπάς σας,
δεσποινίς; έρώτησε ο Μπράουν.
— Στο γραφείο του. Μά τι
συμβαίνει;

— Ποι είναι το γραφείο του;
— Έδώ. Περάστε.

Μπρός στην πόρτα του γρα-
φείου ο Μπράουν έστάθηκε, δεί-
χνοντας σ' έναν από τους βοή-
θούς του την κλειδαριά, το πό-
μολο και το κατώφλι, τα οποία
αυτός έφωτογράφησε μία μία ει-
δική μηχανή. Ύστερα έβγαλε το
μαντήλι του, έτύλιξε το πόμολο
και το έστριψε προσέχοντας να
μην άγγιξη τίποτε με το χέρι του.

Η πόρτα άνοιξε. Άλλά μόλις
οι αστυνομικοί με την Μίς Μιού
Μπαϊκερ έμπηκαν στο γραφείο,
εύρεθησαν έμπρός σ' ένα φρικ-
ιαστικό θέαμα: ο τραπεζίτης
Μπαϊκερ ήταν ξαπλωμένος ανά-
σκελα έπάνω στο χαλί του δω-
ματίου μ' ένα μαχαίρι καρφω-
μένο στην καρδιά—όμοιο καθ'
όλα μ' εκείνο που ήταν καρφω-

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ
FELIX
CARR

μένο έπάνω στο γραφείο
του. Δίπλα στο μαχαίρι
έπάνω στο στήθος του νε-
κροδ τραπεζίτη ήταν το έ-
ξής σημείωμα, γραμμένο
με κόκκινα στοιχεία γρα-
φομηχανής:

«Έτσι θα βρήτε αύριο
και την δεσποινίδα Μπαϊ-
κερ, κύριε Μπράουν, αν δεν
έγκαταλείψετε άμέσως αυ-
τό τόσπιτίκι! αδεντήνάφισετε
νά μου πληρώση το ποσόν
που έστοίχισε τη ζωή του
πατέρα της.»

«Μαύρος Διάβολος»
Ο Μπράουν, ψυχραιμό-
τατος, δεν άφισε την δεσ-
ποινίδα Μπαϊκερ να πλη-
σίωση το πτώμα του πατέ-
ρα της. Άφου έφωτογρά-
φησε κατά σειράν το πτώ-
μα και ιδίως το μέρος του
τραύματος, το μαχαίρι, το
γραφείο και το αίμα έπά-
νω στο χαλί, έμελέτησε
προσεκτικά με το φακό του

τη λαβή του μαχαιριού...

Μετά λίγα λεπτά ο Μπράουν είπε στη δεσποινίδα
Μπαϊκερ:

— Ποιός ζ ε ρ β ο χ έ ρ η ς ύπάρχει σπιτί σας; Η «κατεύ-
θυνσις και ή κλίσις» των μαχαιριών άποδεικνύουν πως έ-
τινάχθηκαν από άριστερό χέρι.

Άφου έσκέφθηκε λίγο ή τρομαγμένη κοπέλλα, άπάντησε:

— Κανείς! Δεν έχω προσέξει... Μά, νομίζω, κανείς!

— Καλό. Ναρθη έδώ όλο το προσωπικό του μεγάρου.

Μετά λίγα λεπτά της ώρας, και τα δεκατέσσερα άτομα
της ύπηρεσίας του μεγάρου Μπαϊκερ είχαν παραταχθεί,
κατά διαταγήν του ντετέκτιβ Μπράουν στον τοίχο του βά-
θους. Τότε ο αστυνομικός κρατώντας στα χέρια του το μα-
χαίρι που βρέθηκε στο γραφείο, είπε:

— Άκούστε, φίλοι μου: ο τραπεζίτης Μπαϊκερ έχτυπήθη-
κε μ' αυτό το μαχαίρι. Μήπως το γνωρίζετε κανείς από σας;

— Λέγοντας την τελευταία φράση, έτίναξε το μαχαίρι από
τη λαβή προς το μέρος των υπηρετών και υπαλλήλων.

Μά πριν προφθάσει κανείς να κινηθί, τα φώτα έσβυσαν
απότομα και σχεδόν άμέσως το ίδιο μαχαίρι καρφώθηκε
στο δεξι χέρι του ντετέκτιβ, πού, με το δυνατό τσίγκαμα,
άφισε να του φύγη το περιστρόφο. Ταχύτατα όμως οι βοηθοί
του με τούς ηλεκτρικούς φανούς τούς έφώτισαν τούς υπό-
πτους και, με την άπειλή των περιστρόφων, τούς διέταξαν:

— Ψηλά τα χέρια!

— Εύθως άμέσως άναψαν τα φώτα τουωματίου. Τότε ο
Μπράουν έσκυψε, πήρε το περιστρόφο με το άριστερό του
χέρι κι' έπροχώρησε κατ' ευθείαν, προς τόν ένα από τούς
θαλαμηπόλους και του είπε, γελώντας ειρωνικά:

— Φιλαράκο μου, ξέρεις να ρίχνης καλά το μαχαίρι, μά
ξέρω κι' εγώ να το δέχωμαι όπου πονεί λιγώτερο. Και το
κόλπο μου πέτυχε πιο πολύ απ' ότι περιμένα. Άπέδειξε
πως ο δολοφόνος είσαι σύ!

Μά ένω ο ντετέκτιβ μιλούσε στον άνθρωπο που στεκόταν
μπρός του, το περιστρόφο έγλύστρησε απ' το χέρι του κι'
έπεσε κάτω. Και πριν εκείνος κινηθί, σκύβει ο άλλος θαλα-
μήπολος, το άρπάζει και πυροβολεί τόν αστυνομικό.

— Αυτό ήταν! έφώναξε εκείνος ένω οι άλλοι αστυνομικοί
είχαν συλλάβει γερά τόν άνθρωπο που κρατούσε ακόμη
το πιστόλι, ο «ζερβοχέρης» βρέθηκε. Δέστε τον: άρπαξε το
όπλο και το κρατάει με το άριστερό του χέρι. Και μάλιστα
ήταν τόσο κουτός, ώστε τα φαντασθή πως το πιστόλι που
άφισα επίτηδες να πέση από τα χέρια, δεν θάταν άδειανό!

Και περνώντας χειροπέδες στα χέρια του δολοφόνου,
επρόσθεσε:

— Έ, έντιμότατε Μαύρε Διάβολε, είναι καιρός να σε στεί-
λη στην Κόλαση ή ηλεκτρική καρέκλα.

FELIX CARR

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΜΑΝΘΟΥ

Με τα μάτια βουρκωμένα είχε άκουμπήσει το μωρό πάνω
στο κρεβάτι της. Μέσα από τα θολά της μάτια πέρασαν
άχνά το παναγύρι της Μεγαλόχαρης στο κοντινό χωριό,

μια νύχτα σ' ένα κελί της έκκλησίας, έπειτα σά μέσα
στον ύπνο της, κάτι το ξαφνικό, τίποτ' άλλο... Και τα
δάκρυα πέφτανε από τα μάτια, πιτσιλίζοντας ένα
άγνό χεράκι του παιδιού που άρχισε να κλαίη, να
κλαίη...

Και τώρα σ' αν έβγαине για ψώνια, ή πήγαινε
στην έκκλησία νόμιζε πως όλου του κόσμου
έκείνου τα μάτια σ' αν καφετιά λεπίδια της κεν-

τούσαν το κορμί. Και γύριζε λαχανιασμένη
στο σπίτι. «Δεν πήγαινα να πνιγώ» σκεφτό-
τανε, «μη φανερώσω την τροπή μου. Και τώ-
ρα, νά, όλοι εκείνοι που δεν μπόρεσαν να
μάθουν την αλήθεια, θα με κυττούν αμί-
λητοι».

— Συχωρεμένη να είναι ή μάνα που το
γέννησε, είπε ο παπās σά βάφτισε το
μωρό, μά κανείς απ' όλους που παραστα-
θήκανε δεν τ' άκουσε.

Οί μέρες, οί βδομάδες περνούσανε, κ'
έγιναν μήνες που το μωρό, άρρώστησε
και κανείς δεν πήγε να της πη δυο
λόγια. Γιατί; Τι ξέρανε;

Παραμονή Χριστούγεννα, χτυπόντας
την καμπάνα ο γέρο Μάνθος για τη γέν-

ση του Χριστού σκεφτόταν ένα άγνωστο μωρ ο παιδάκι
που κοιτόταν νεκρό στο φτωχικό του, συλλογιζότανε και
τη δόλια κόρη του που την έμπασε σε έννοιες και κλειστή
κε άθελά της τώρα τόσες μέρες μέσ' στο σπιτί για να
προσέχη το παιδί π' άρρώστησε. Μη δεν έκανε, σκεφτόταν
ο γέρο Μάνθος ό,τι μπορούσε για να το σώση; ο προκο-
μένος ο γιατρός ύστερα από το δίφτερήτη;

Έπειτα καλύτερα ίσως που ήρθε έτσι το πράγμα, συλ-
λογιότανε. Τα σημάδια της ντροπής πρέπει να σβύνουν
να ξεχνιούνται.

Και πάνω από την πολυτάραχη σκέψη του, ντάν, ντάν
βούιζε χαρμόсуна, έπιβλητικά ή καμπάνα απ' άκρη σ' άκρη
του χωριού.

Σ' αν τέτοια μέρα ο κύρ Στέφανος ο έπίτροπος, χάρισε
αυτή την καμπάνα στην έκκλησία. Τόχε τάμα στην Πα-
ναγία να τόν φυλάξη από το κακό που έκανε μια νύχτα,
σ' ένα κελί της έκκλησίας του κοντινού χωριού.

Κι' ή βουή της καμπάνας άπλωνόταν, πέρα ως πέρα να
διαλαλήση πως ο Χριστός γεννήθηκε όπως γεννήθηκε κι'
ένα φτωχό περιφρονημένο μωρό κάποιο βράδυ...

Κείνο το βράδυ όμως, ένα βράδυ Χριστουγέννων πάλι
ψυχोरράγησε στην άγκαλιά της Άννας όλο το κακό κι' ή
καλωσύνη του κύρ Στεφάνου του έπίτροπου.

Σκυμμένη τώρα μπροστά στο κασονάκι ή Άννα έβρεχε
με τα δάκρυά της το χλωμό προσωπάκι του, και φιλούσε τα
χειλάκια του.

«Χριστός γεννάται, μουρμούσισε και συ άγόρι μου πέθανες»
Κι' ή καμπάνα ή χριστουγενιατική, χαρμόсуна καμπάνα
που χάρισε στην έκκλησία ο έπίτροπος, χτυπούσε βουίχτα

Όταν γύρισε άργά τη νύχτα ο γέρο Μάνθος από την λει-
τουργιά βρήκε το σπιτί ολομόναχο.

Κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να μάθη τι έγινε ή κόρη του
γέρο Μάνθου ή έακουστή μέσ' στο χωριό για την φρονι-
μάδα της. Άργοκουνώντας το κεφάλι του ο γέρο Μάνθος
κάθισε στο σκαλοπάτι του σπιτιού του με μάτια φλογισμέ-
να, και μουρμούρισε: «Μεγάλη ή χάρη σου Χριστέ μου,
άλλοι γεννιούνται κι' άλλοι πεθαίνουν. Συχώρα με τόν
άμειρο».

Σταυροκοπήθηκε κι' άκούμπησε στα δυο του χέρια ως το
πρωί, ως την αυγή.

ΛΙΑΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Όταν γύρισε άργά τη νύχτα ο γέρο Μάνθος από την λει-
τουργιά βρήκε το σπιτί ολομόναχο.

Κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να μάθη τι έγινε ή κόρη του
γέρο Μάνθου ή έακουστή μέσ' στο χωριό για την φρονι-
μάδα της. Άργοκουνώντας το κεφάλι του ο γέρο Μάνθος
κάθισε στο σκαλοπάτι του σπιτιού του με μάτια φλογισμέ-
να, και μουρμούρισε: «Μεγάλη ή χάρη σου Χριστέ μου,
άλλοι γεννιούνται κι' άλλοι πεθαίνουν. Συχώρα με τόν
άμειρο».

Σταυροκοπήθηκε κι' άκούμπησε στα δυο του χέρια ως το
πρωί, ως την αυγή.

ΛΙΑΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Αὐτὲς τὶς μέρες ἀκριβῶς, δηλαδὴ ἀπὸ τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων ἕως τὴ δευτέρη—τρίτη μέρα τῆς πρωτοχρονιάς τὰ ζητιανῆκια ξαφνικὰ σχεδὸν πληθαίνουν στοὺς δρόμους καὶ μπλέκονται κάθε στιγμή στὰ πόδια μας. Τρέχεις βιαστικά νὰ γλυτώσης τὸ φοβερὸ τὸ βοριά, τὸ χιονόνερο, τὸν πάγο καὶ νὰ σου οἱ μικροὶ διάβολοι μπροστὰ σου!

— Χρόνια πολλὰ, Κύριε μιά βοήθεια, Κύριε...

Στὸ πρῶτο σωπαίνει κανεὶς, στὸ δεύτερο θυμώνει, στὸ τρίτο βαριεστάει, μὰ στὸ τέταρτο:— "Εἰ!... στάσου, εὐγενικὲ ἀναγνώστη, καὶ ἀκού μιά περιήγηση, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ σὲ κἀνὴ πιὸ ψυχόπονο, ἂν καὶ ὁποῖος ἔχει ζεστὸ σπιτί νὰ τὸν περιμένῃ δὲ συλλογίζεται κανένα καὶ πιὸ πολὺ ἐκείνους ποὺ μπορεῖ νὰ μὴν ἔχουν...

Τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἐδῶ, ποὺ τρέχει μὲ μικρὰ-μικρὰ βήματα ἀπὸ πίσω σὰς, ποὺ μὲ τεντωμένο τὸ μικρὸ του, τὸ μελανισμένο του χεράκι, μὴν τοῦ πῆτε κακὸ καὶ σκληρὸ λόγο.

Ὁ πατέρας τοῦ πέθανε, ἡ μητέρα τοῦ τὸ πῆρε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τους καὶ τὸ ἔφερε ἐδῶ στὴν Πολιτεία γιὰ νὰ βροῦνε κάποιο πλούσιο γνωστὸ τους. δὲν τὸν βρῆκανε, ποὺ νὰ τὸν βροῦν μέσα σ' αὐτὸ τὸ λαβύρινθο, στὴν κίνηση αὐτῆς ποὺ βράζει;..

Οἱ μέρες περνοῦσαν, τὰ λίγα τους τὰ λεφτὰ σωθήκανε· τοὺς μαζέψανε σὲ μιά γωνία καὶ τοὺς δώσανε στὸ τέλος θέση στὸ ὑπόγειό τους... Σκοτάδι... Ἡ μητέρα βογγοῦσε στὴ γωνία... Σκοτάδι... Αὐτὴ ἡ μαυρίλα τοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά· ἔγειρε καὶ τὸ πῆρε λιγάκι ὁ ὕπνος, ἐξύπνησε σὲ μισὴ ὥρα τρεμουλιασμένο καὶ διψασμένο· κοντὰ στὴν πόρτα βρῆκε μιά στάμνα μὲ νερὸ... ἤπιε καὶ χόρτασε τὴ δίψα του, ψάχνει παντοῦ: οὔτε μιά φέτα ψωμί... οὔτε ἕνα ψιχουλό κἀν... Ἡ μητέρα τοῦ πιά δὲν ἀκουγότανε... Τὴν πλησιάζει... Τῆς ἀγγίζει τὸ πρόσωπο. Περιέργοι! Ἦταν τόσο κρύο... σὰν καὶ τὸν τοῖχο· τὴν σκουντάει καὶ δὲν κινήθηκε· τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, ἦταν κρύο κι' αὐτό... Ἦταν πεθαμένη...

— Τὶ κρύο ποὺ κάνει ἐδῶ μέσα σκέφθηκε, τὶ κρύο! Χορούλισε μὲ τὴν ἄλχη ταυτὰ δαχτυλάκια του γιὰ νὰ τὰ ζεσάνη καὶ ὅταν ψάχνοντας βρῆκε κάπου ἐκεῖ τὸ σκούφο τοῦ τὸν ἔχωσε ὥς τ' αὐτιά καὶ σιγὰ—σιγὰ βγῆκε γιὰ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ τὴ μητέρα του.

Θὰ ἔβγαινε πιὸ πρὶν, μὰ κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ γείονα στεκότανε ἕνας μεγάλος σκύλος καὶ δὲν τολμοῖσε νὰ βγῇ. Τώρα ὁ «μεγάλος» ὁ σκύλος ἔφυγε καὶ τὸ ἀγοράκι τρέχατο βγῆκε στὸ δρόμο.

Περπάτησε λίγη ὥρα καὶ βρέθηκε σ' ἕνα κατάφωτο δρόμο. Θεέ μου τὴ ὥρα, τὴ μεγάλη πολιτεία!... Τέτοιο πράμα δὲν εἶχε δεῖ ὥς τώρα... Στὸν τόπο του οἱ δρόμοι ἦταν σκοτεινοὶ καὶ ἔρημοι... Σ' ὅλο τὸ δρόμο ἔβλεπε μόνο ἕνα φανάρι κι' ἐκεῖνο τοιμπλιασμένο. Ναι, ἐκεῖ κάτω μόλις βράδιαζε, ὅλοι μαζεψόντουσαν στὰ σπιτία τους κ' ἀφήνανε τοὺς δρόμους ἔρημους· μὰ ἐδῶ ἡ κίνηση καὶ τὰ φῶτα σὲ κάνουνε νὰ κλείνης τὰ μάτια σου.

Προχωρεῖ σὰ χαμένο...

Νὰ κι' ἄλλος δρόμος πιὸ πλατύς. Ἐδῶ σίγουρα, δὲν ἔχει, θὰ τὸ τσαλαπατήσουν, μὰ μπορεῖ νὰ δῇ κανεὶς τόσα πράγματα, τόσα θαυμάσια πράγματα!...

Σ' ἕνα παράθυρο μπροστὰ στέκεται. Ἦχουν ἕνα θαυμάσιο χριστουγεννιάτικο δένδρο... Βλέπει κάτι ἄλλα παιδιὰ ποὺ τεντώνουν τὸ χέρι καὶ ζητοῦν... καὶ ζητιανεύουν... Τεντώνει τὸ χέρι του κι' αὐτό... μὰ ντρέπεται καὶ προχωρεῖ μὲ ἀσέλλιο ξαναγυρίζει μπροστὰ στὸ παράθυρο.

Ἡ κίνηση τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων πάντα μεγάλη, λιγοστεύει λίγο...

Προχωρεῖ...

Σὲ λίγο βρίσκει μιά πόρτα, ἕνας διάδρομος δὲν θέλει πιά φῶτα καὶ κόσμος, μπαίνει, τραβᾷ κάμποση ὥρα, βρίσκει κάτι ἔξωλα στὸ βάθος... Πέφτει ἀπάνω σ' ἕνα... Ἦσυχία... μιά εὐχάριστη ζέστη τὸ τριγυρίζει σὰ νὰ ἦταν μπροστὰ σὲ καμμιὰ θερμάστρα... ὁ ὕπνος τὸ παίρνει...

«Ἀχ! τὶ ἄμορφα εἶναι τώρα! Θὰ κοιμηθῶ λιγάκι, σκέπτεται, καὶ ὕστερα θὰ πάω κι' ἐγὼ στὸ χριστουγεννιάτικο δένδρο, μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο ὅμως θὰ εἶμαι μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κι' ἕνα χαμόγελο κάθεται στὰ χλωμά του τὰ χεϊλάκια...

Ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς μητέρας του ποὺ τὸ νανουρίζει.

Πές μου τὸ πάλι, μητερούλα μου, πές μου τὸ πάλι...

Καὶ ἡ μητερούλα τοῦ τοῦ τὸ ξαναλέει.

Τώρα τῆς λέει:

— Κοιμήθηκα, μητερούλα μου, μὴ μοῦ τὸ λές καὶ κουράζεσαι... Καὶ ἡ μητερούλα τοῦ σωπαίνει...

Μὰ σὰν κάποιος νὰ τὸ ἀγκαλιάζει κι' ὅλα γίνονται τριγύρω του φωτεινὰ, κάτι κοῦκλες, κάτι ἀγγελῆκια ἔρχονται

ΔΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΥ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

καὶ τὸ φιλοῦν καὶ τὸ χαϊδεύουν. Ἡ μητέρα τοῦ τὸ βλέπει καὶ τοῦ χαμογελά.

— Μητέρα, μητερούλα, τί ἄμορφα ποὺ εἶναι ἐδῶ... Μὰ ἐσεῖς, κοῦκλες μου καὶ ἀγγελῆκια μου, τί εἶσαστε;

— Εἴμαστε, τοῦ λένε, τοῦ Χριστοῦ τὰ

παιδιά καὶ μὰς ἔστειλε νὰ σὲ πάρουμε καὶ σένα κοντὰ τοῦ στοῦ Χριστουγεννιάτικο δέντρο του, γιὰ τὴν αὐτὴν ἔχει πάντα ἕνα Χριστουγεννιάτικο δέντρο γιὰ ὅλα τὰ παιδιά καὶ δὲν εὐτύχησαν στὴ γῆ νὰ ἔχουν ἕνα τέτοιο δέντρο...

Καὶ τὸ μικρὸ τὸ ἀγοράκι

ἀκούει ποὺ τοῦ διηγοῦνται οἱ κοῦκλες καὶ τὰ ἀγγελῆκια τὴν ἱστορίαν τους, μιά ἱστορία σὰν τὴ δική του. Ἄλλα ἄφησαν τὸν κόσμο παγωμένα, ἄλλα νηστικά, ἄλλα ἀπὸ γροθιές, ἄλλα ἀπὸ ἀρρώστιες, γιὰτὶ κανεὶς δὲν γύριζε νὰ τὰ δεῖ... Κι' ὅλες αὐτὲς οἱ ἱστορίες, πικρὲς ἱστορίες, ἱστορίες θαμπές, σὰ νὰ τίς ἔβλεπε κανεὶς μέσα ἀπὸ ἕνα πέπλο ἀπὸ δάκρυα, μοιάζανε τόσο κι' ἦταν ὅλες τόσο ἀπλές.

Ἡ φτώχεια καὶ ἡ κακομοιριά, ἡ κακία κι' ἡ ἀδιαφορία ἀπὸ τὴ μιά μεριά, ὁ πόνος ὁ ἀτέλειωτος πόνος ἀπὸ τὴν ἄλλη, φτιάσαν μιά γωνία σὰν κι' αὐτὲς τὶς κακοφτιαγμένες γωνίες τῶν ὑπογείων, ποῦνε πρασινισμένες ἀπὸ τὴ μούχλα καὶ σκεπασμένες ἀπὸ πολλὰ—πολλὰ στρώματα σκόνης κι' ὑφάδια ἀπὸ ἀράχνες.

Καὶ τὰ παιδιά λέγανε τὶς ἱστορίες τους. Τὰ μικρὰ τους στοματάκια δὲν ἔβγαν νὰ τὰ ποῦν σωστά: ἄλλα τραυλίζαν, ἄλλα βρῖσκαν μὲ δυσκολία τὰ λόγια κι' ἄλλα ἔμεναν μισοκλεισμένα σὰν μπουμπουκάκια μαραμένα πρὶν ν' ἀνθίσουν, πρὶν τὴν ὥρα τους, γιὰτὶ κανεὶς δὲν τὰ πρόσεξε ποτέ, γιὰτὶ κανεὶς δὲν τὰ ταῖσε ποτέ, γιὰτὶ κανεὶς δὲν τὰ φίλησε τρυφερὰ ὅπως φιλοῦν τὰ πλουσιόπαιδα.

Τώρα ὅλα τὰ πῆρε κοντὰ τοῦ ὁ Χριστὸς καὶ μαζί του γιορτάζουν τὰ Χριστούγεννα καὶ εἶναι τόσο ὡραία, τόσο ὡραία...

Τώρα ἦρθε κι' αὐτὸν ὁ ἄραδα νὰ χαροῦνε τὴ ζεστασιά, τὰ φῶτα τὴ χαρὰ ἐνὸς παιχνιδιοῦ.

Τώρα θὰ τραγουδήσουν ὅλα γύρω ἀπὸ τὸ λαμπροφωτισμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο ποὺ ἔχει ἀντὶ γιὰ λουλούδια τόσα γυαλιστερά στολίδια κι' ἀντὶ γιὰ φρούτα, πολὺ χρώμα, ὁμορφα, λαχαριστὰ παιχνιδάκια!

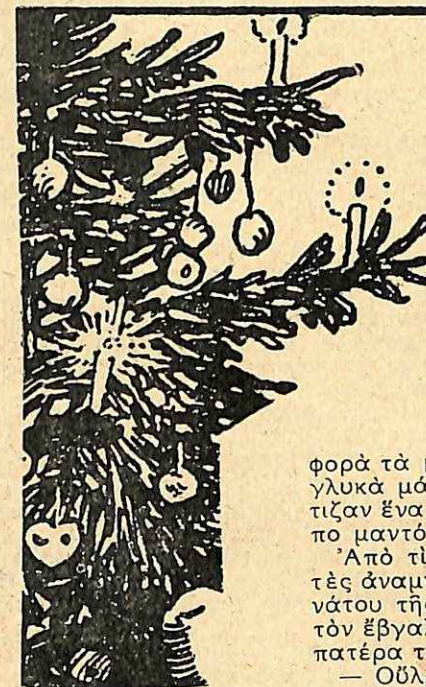
Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ἄνθρωπος ὁ πῆγε γιὰ νὰ πᾶρῃ ἔξωλα ν' ἀνάψῃ τὶς θερμάστρες. Βρῆκε τὸ μικρὸ τὸ ἀγόρι πεθαμένο πάνω σὲ μιά τσούλα...

ΔΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΦΡΑΟΥ ΚΡΑΦΦΤ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

ΜΙΚΡΑ
ΚΕΡΑΚΙΑ

— Ὡστε πέρασε κι' ὅλας ἕνας χρόνος, συλλογίστηκε ὁ Οὐλριχ. Ἦταν λικνερ, ὅταν ἀντίκρισε τὰ κομμένα ἔλατα, ἀρδιασμένα στὴ μικρὴ πλατεία. Ἕνας χρόνος, ποὺ τὴν ἔχασα. Πού ἔκλεισαν γιὰ τελευταία

φορὰ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα γλυκὰ μάτια, ποὺ ἐφώτιζαν ἕνα χλωμὸ πρόσωπο μαντόνας!...

Ἀπὸ τὶς θλιβερὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις τοῦ θανάτου τῆς γυναίκας του τὸν ἔβγαλε ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα του.

— Οὐλριχ, παιδί μου. Ἔρχομαι ἀπὸ τοὺς

Βίγκλερ. Ἐσυμφωνήσαμε νερθοῦν τὰ Χριστούγεννα στὸ σπιτί. Θὰ γιορτάσουμε τοὺς ἀρραβῶνας σου μὲ τὴ Χίλντα τους κάτω ἀπὸ τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο.

— Ἀ, ὅχι, μπαμπά, ἔκαμε μὲ μιά φανερὴ δυσφορία ὁ Οὐλριχ.

— Ὅχι; Σκέψου πῶς τὸ ὀρφανὸ παιδάκι σου ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ στοργὴ μῆς μητέρας.

— Θὰ ξαναμιλήσωμε γι' αὐτό, μπαμπά, ὅταν

θὰ ἐπιστρέψω. Τώρα φεύγω γιὰ δεκαπέντε μέρες. Θὰ πάω στὸ βουνὸ νὰ ἡσυχάσω. Αἰσθάνομαι πῶς ἂν μείνω ἐδῶ τὰ Χριστούγεννα, θὰ τρελλαθῶ...

Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς ἀντιρρήσεις τοῦ πατέρα του, ποὺ τὶς ἐνίκησε ὅμως μὲ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ὁ Οὐλριχ ἔφυγε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὸ βουνό.

Δυστυχῶς ὅμως οἱ «κοσμικοὶ» δὲν ἄφησαν οὔτε γωνίτσα ἡσυχῆ. Μὲ δυσκολία τοῦ ἐξοικονόμησαν σὲ μιά πανσιὸν ἕνα δωμάτιο, ποὺ κι' αὐτὸ ἔγινε ὅπως ὅποτε εὐπρόσπο μόνον μὲ τὶς φιλότιμες προσπάθειες τῆς Μάγδας. Μάγδα λέγανε τὴν πιὸ συμπαθητικὴ καὶ εὐσυνείδητη καμαριέρα τῆς πανσιὸν, ποὺ μὲ τὸ εὐγενικὸ παράστημα καὶ τὸ μικρὸ, μελαχρινὸ πρόσωπάκι τῆς, φαινόταν μᾶλλον κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὄχι καμαριέρα. Ἀλλῶς τε «κορίτσια τοῦ σπιτιοῦ» ὠνόμαζε ἡ διευθύντρια ὅλες τὶς καμαριέρες καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὶς καθάφερνε νὰ δουλεύουν μὲ μικρότερους μισθοὺς.

Ἦταν παραμονή! Ὁ Οὐλριχ γύρισε ἀπὸ ἕνα περίπατο μοναχικὸ στὸ δάσος. Ὅταν πῆγε στὸ δωμάτιό του καὶ πῆγε στὴ φωτογραφία τῆς γυναίκας του, ποὺ εἶχε ἀκουμπισμένη ἐπάνω στὸ κομοδίνο, ἤρε στερωμένο στὴν κορινθιακή νύξια τῆς ἕνα χλωρὸ πρᾶσινο κλαράκι μὲ μικρὰ κόκκινα μπουμπουκάκια. Ὡ! πόση εὐγνωμοσύνη αἰσθάνθηκε γιὰ τὸ στοργικὸ χέρι, ποὺ στόλισε μὲ κάτι ζωντανὸ τὴ φωτογραφία τῆς νεκρῆς του.

— Σεῖς βάλατε τὸ κλαδάκι αὐτὸ ἐκεῖ, δεσποινὶς Μάγδα;

τὴ ρώτησε ὅταν παρουσιάστηκε στὸ κουδούνισμά του.

Τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας ρόδισε ἐλαφρὰ. — Μάλιστα, κύριε. Μὲ συγχωρεῖτε, μὰ ἤθελα νὰ ζωηρεψῶ κάπως τὴ θλιμμένη αὐτὴ εἰκόνα. Λίγο κόκκινο χρώμα, συλλογίστηκε...

— Ὡ! εὐχαριστῶ! Μὰ σεῖς, ποὺ ζῆτε πάντα στὸ βουνό, γιὰτὶ εἰστε τόσο χλωμή;

— Βλέπετε, κύριε, βγαίνω πάντα τὸ βράδυ, σὰν περάσῃ ὁ ἥλιος. Καὶ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ δὲν δίνει χρώμα. Δὲν ἔχω καιρὸ τὴν ἡμέρα. Μὰ καὶ τὸ προτιμῶ νάβγω τὸ βράδυ. Ἀναπνέω καλλίτερα ὅταν εἶνε λιγώτερος κόσμος καὶ λιγώτερος θόρυβος.

Καί, μιλώντας ἔτσι, πῆγε πάλι πρὸς τὴ σκάλα κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνει.

Σὲ λίγο ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του ἡ διευθύντρια τῆς πανσιὸν.

— Μὴ μὰς κάνετε κι' ἀπόψε ἀντικάμαρα, κύριε Ντελκένερ, ἄρχισε μὲ τὴ συνειθισμένη τῆς πολυλογία. Στις 9 θ' ἀνάψουνε τὰ κεράκια τοῦ δέντρου. Ὑστερα θὰ φάμε σὲ κοινὸ τραπέζι ὅλοι καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ θὰ πάρουμε τὸν καφέ στὸ σαλόνι. Ἐπειτα θὰ πάμε νὰ χορεύουμε ὅλοι μαζί στὸ «Κοῦρχαους». Ἐχεῖ ἑκτακτὴ σάλα ἐκεῖ. Θάρθουν ἀκόμα καὶ τὰ κορίτσια τοῦ σπιτιοῦ. Ἐλάτε. Βάλετε τὸ σμόκιν σας καὶ κατεβῆτε. Γελάστε καὶ σεῖς λίγο ἀπόψε ποὺ μὰς ἔρχεται τὸ «θεῖο μωρὸ».

Ἐκεῖνος εὐχαρίστησε χωρὶς οὔτε ν' ἀρνηθῇ οὔτε νὰ δεχτῇ! Κι' εὐτυχῶς ἡ διευθύντρια ἔφυγε.

Πόση ὥρα ἔμεινε ἑσπλωμένος στὴν πολυθρόνα, ποὺ ἔπεσε μόλις βρέθηκε μόνος, δὲ θὰ μπορούσε νὰ πῇ. Ὅταν σηκώθηκε, τὸ ρολόι χτυποῦσε δέκα. Στὴν πανσιὸν ἦταν ὅλα ἡσυχά. Ἐξοῦν φύγει γιὰ τὸ χορὸν σκέφθηκε. Καὶ τότε θυμήθηκε πῶς ἕνα ἔλατο ποὺ τὸν εὐχαριστοῦσε ἀπὸ παιδί ἦταν νὰ βλέπῃ ἀπὸ μακριὰ στὸ βουνὸ τὰ κεράκια ποὺ οἱ φύλακες ἢ οἱ ξενοδοχοὶ μικρῶν ἀσύλων ἀναβαν στὰ δέντρα, στὸ ὑπαιθρο, ἔτσι καθὼς ἦταν στὴ ρίζα τους. Ἐμοιάζαν μὲ ἄστρα ποὺ κατέβαιναν χαμηλὰ. «Ἀσφαλῶς ὕψαινε κάποιον γωνίτσα ποὺ δὲν ἔγινε κοσμικὴ ἐδῶ γύρω» συλλογίστηκε ἐνῶ φοροῦσε τὸ παλτό του. Καὶ βγῆκε. Ἀ! νά! Δὲν ἀπατήθηκε. Κοντὰ ἐκεῖ, πολὺ κοντὰ μάλιστα, ἕνα μικρὸ ἔλατο ἔλαμπε στολισμένο μὲ λίγα κεράκια. Δίπλα του μιά σκιά νεανικὴ στεκόταν ὀλόγισια, σχεδὸν μ' εὐλάβεια. Ἀ! αὐτὸ μάλιστα! Αὐτὸ θύμιζε τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς ἀγνοὺς βοσκούς, ποὺ ἔβλεπαν τὸ ἄστρο κι' ἀκούσαν ἔξω ἐκεῖ ποὺ φύλαγαν, τὴ φωνὴ τῶν ἀγγέλων. Καὶ προχωροῦσε.

Στὸν κρότο τῶν βημάτων του γύρισε ἡ σκιά.

— Δεσποινὶς Μάγδα! φώναξε τὶς κάνετε ἐδῶ;

— Ἀναψα κι' ἐγὼ τὸ δέντρο μου γιὰ τοὺς δικούς μου ποὺ ἔχουν πάει ἐκεῖ... κι' ἔδειξε τὸν οὐρανὸ. Κυττάχτε! γιὰ τὸν καθέναν ἕνα κεράκι. Ὁ Οὐλριχ μέτρησε... Ἐνδεκά! — Εἶνε τόσοι πολλοὶ αὐτοὶ ποὺ ἀγαποῦσατε; Καὶ τοὺς θυμᾶστε τόσο τοὺς νεκρούς σας, ποὺ περιφρονεῖτε γιὰ χάρη τους τὸ κρῖο;

— Δὲν κρῖνω ὅταν βλέπω φῶτα! Ἀπ' αὐτὴ τὴ λάμψη μοὺ μένει πάντα κάτι μέσα στὴν ψυχὴ μου γιὰ τὶς ἄλλες σκοτεινὲς μέρες τοῦ χρόνου. Κυττάχτε! Αὐτὸ γιὰ τὴ μανοῦλα μου, ἐκεῖνο γιὰ τὸν πατέρα μου, αὐτὰ τὰ τρία, γιὰ τοὺς τρεῖς λεβέντες, ποὺ ἔπεσαν σὲ κάποια μάχη. αὐτὸ ἐδῶ, γιὰ μιά ἀδελφούλα, ποὺ ἔχασα ὕστερα ἀπὸ ὅλους καὶ ποὺ ἔκλαψα πολὺ, αὐτό...

... Σταμάτησε γιὰ μιά στιγμή κι' ὕστερα ξανάπε. Τὸν περασμένο χρόνον εἶχα μόνον ὀχτὼ κεράκια. Μὰ τὸ φθινόπωρο πέθαναν δύο ἀρρώστοι στὸ σανατόριο ποὺ ἦρθαν μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ γινόντουσαν καλά. Μοῦ ἦταν ξένοι μὰ τοὺς εἶχα πονέσει πολὺ!

— Καὶ τὸ ἐνδεκάτο, δεσποινὶς Μάγδα;

— Αὐτὸ εἶνε γιὰ τὴ γυναῖκά σας, εἶπεν ἀπλᾶ, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της φωτιζόταν ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀνταύγειες τῶν κεριῶν ποὺ ἔσβυναν. Τὴ λυπᾶμαι τόσο ὅταν τὴ βλέπω στὴν εἰκόνα κι' ὅταν συλλογίζομαι τὸ παιδάκι τῆς. Κι' εἶπα μέσα μου: Δὲν θὰ τῆς εἶδινε χαρὰ, ἐκεῖ ἐπάνω ἂν ἀναβες καὶ γιὰ κείνην ἕνα κεράκι;

— Εὐχαριστῶ... Μάγδα, ψιθυρίζει συγκινημένος, ἐνῶ γίνεταί σκοτάδι.

Μὰ στὸ φῶς ποὺ μένει πάντα μέσα στίς ψυχές μας γιὰ τὶς σκοτεινὲς μέρες τοῦ χρόνου νόμιζε πῶς εἶδε τὴν καινούρια Μητέρα τοῦ παιδιοῦ του. Ἦρε τὸ μικρὸ χεράκι τῆς μέσα στὸ σκοτάδι, τὸ κράτησε στὸ δικό του καὶ, ὅπως ἤθελε ὁ πατέρας του, γιόρτασε, μὲ τὸ δικό του τρόπο, τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ κάτω ἀπὸ τὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Εκατόσερα χρόνια άράδα — ο Καπετάν — Σταύρος ο Μαγγιόρος έξεχειμώναζε μακριά απ' τὸ σπίτι του σὲ ταξίδια σὲ τόπους μακρυνούς καὶ ξένους καί, πρὸ πάντων, στὸ «ποτάμι», στὴ Βλαχιά.

— Μ' ἔφακε 'κείνη ἡ διαλο—Ντούνα μὲ τὰ κρύα καὶ τὰ ντομάνια τῆς! ἔλεγε καμμιὰ φορὰ τὸ καλοκαίρι ποὺρχόταν στὸ νησί του καὶ κουτσόπινε τὸ «μάλσαμο», τὸ κρασί τῆς κατώγας του, μὲ τὴν παλιὰ του παρέα.

— Τί θές καὶ ταξειδεύεις ἀκύμα; τοῦλεγε τότε κανένας παλιὸς ἀπόμαχος θαλασσόλυκος. Δὲν κάθῃσαι στὸ σπιτάκι σου τώρα πού μεγαλώσανε καὶ τὰ παιδιά σου κι' ἔχεις ὅλα σου τὰ καλά; Δὲ γλέπεις ἑμένα; Βρῆκα τὴν ἡσυχία μου! Οὔτε μαῦρες θάλασσες καὶ «μπεῖμπίσκια», οὔτε γρέγοι καὶ ραμουντάνες, οὔτε τρομάρες, οὔτε κίντυνοι!...

— Ναί, δίκου ἔχεις, ἀπαντοῦσε τότε ὁ Καπετάν—Σταύρος. Κι' ἐγὼ λέω νὰ παρατήσω τὰ ταξίδια, μὰ... μὰ... ἔδω ἐκόμπιαζε. Αὐτὸ τὸ «μὰ» δὲν εἶχε ἐξήγησι. Καί, ἀληθινὰ, τοῦ ἦταν ἀδύνατο τοῦ Καπετάν—Σταύρου νὰ ἐξηγήσῃ καὶ στὸν ἑαυτὸ του ἀκόμα τὸν ἴδιο τί ἦταν ἐκεῖνο πού τὸν ἐπιανε ἅμα ἔμενε παραπάνω ἀπὸ δυὸ μῆνες ἔξω-παρκος στὸ νησί. Ἐχανε τὸ κέφι του, γινόταν νευρικός, γκρινιάρη, ἐστριφογύριζε μπρὸς στὸ μουράγιο, σὰ νὰ μὴ τὸν ἐχώρουσε τὸ σπίτι του καί, στὸ τέλος, ἀπάνω στὴν ἀπελπισία του... ἐμπαρκάρειζε κι' ἔφευγε.

Ἐφέτος ὅμως τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, δὲν ἦταν πιά στὸ νησί! Ἡ οἰκογένειά του εἶχε μεταφερθεῖ στὸν Πειραιᾶ. Τὰ παιδιά εἶχανε μεγαλώσει—ὁ γιὸς του ὁ Πάνος εἶχε πάει κι' ὅλας κληρωτός, ἡ κόρη του ἡ Ἀνθούλα, μιά κι' εἶχε μεγάλη κλίση στὸ πιάνο, ὅταν ἀμαρτία νὰ μὴν ἐξακολουθοῦσε τὰ μαθήματά της στὸ Ὠδεῖο—κι' ἔτσι ἡ καπετάνισσα ἐσκέφθηκε πὼς τὸ πιὸ φρόνιμο θῆταν νὰ μετοικήσουν στὸν Πειραιᾶ. Ἐπειτα, πολλές φορές ἐπερνοῦσε ἀπὸ 'κεῖ ὁ Καπετάν—Σταύρος χωρὶς νὰ τοῦ μένη καιρὸς νὰ πεταχτῇ στὸ νησί νὰ τὸν δοῦν....

Μὰ, ἐκτὸς ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ὑπῆρχε κι' ἕνας ἄλλος, πολὺ σοβαρός, πού ἔκαμε τὸν γέρο θαλασσόλυκο νὰ μείνῃ στὸν Πειραιᾶ: ὁ πόλεμος. Τὰ ὑποβρύχια—αὐτοὶ ἄρχισαν ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια νὰ σπέρνουν τὴ θάλασσα μὲ συντρίμια βαποριῶν—ἐφέτος ἔκαναν πιά σωστή θραύση. Ἐβούλιαζαν τὰ φορτηγὰ τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τ' ἄλλο. Ὁ Καπετάν—Σταύρος εἶχε δεῖ πολλές φορές τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια του... Σὲ κάποια «νηοψία» τοῦ βρῆκαν φορτίο μὲ πολεμικὸ ὕλικό καὶ τοῦ τὸν συγχώρεσαν—δηλαδὴ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ φύγῃ πρῶτα μὲ τὶς βάρκες κι' ὕστερα ἐβούλιαξαν τὸ βαπόρι... Τὸν εἰδοποίησε ὅμως ὁ κυβερνήτης τοῦ ὑποβρυχίου—ἕνας νέος, ψηλὸς γερμανὸς, μὲ αὐστηρὴ φυσιογνωμία—πὼς ἂν ἐτολμοῦσε νὰ ἐναβάλῃ στὸ βαπόρι τοῦ φορτίο γιὰ λογαριασμὸ τῶν Συμμάχων, θὰ τὸν ἐβούλιαζε ἀπροειδοποίητα καὶ δὲν θὰ γλύτωνε κανέναν....

Μὰ τὸ βαπόρι δὲν ἦταν τοῦ καπετάνιου καὶ δὲν ἦταν στὸ χέρι του ν' ἀποφασίσῃ γιὰ τὸ φορτίο. Μόλις ἔφθασε στὴν Ἀμβέρσα, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἰδιοκτήτη τὸν διέταξε νὰ πάῃ στὸ Μάντσεστερ νὰ φορτώσῃ πολεμοφόδια γιὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ στὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ φτωχὸς ὁ Καπετάν—Σταύρος, ἀφοῦ μάταια ἐπροσπάθησε ν' ἀποφύγῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι, στὸ τέλος, ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ...

Ἐφυγε ἀπὸ τὴν Ἀμβέρσα καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ Μάντσεστερ μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς δὲ θάφτανε στὴ Θεσσαλονίκη. Ἡ αὐστηρὴ μορφή του γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ ἦταν πάντα μπροστὰ του. Τὸν ἄκουε διαρκῶς νὰ τοῦ λέῃ:

— Στὸ εἶχα πεῖ, γέρο καπετάνιε, πὼς δὲν θὰ γλύτῳτες... Θὰ σὲ βουλιάξω σὲ στιγμή πού δὲ θὰ περιμένῃς...

Καὶ ἕνα πρωτὶ, χαράματα, ἐνῶ ὁ Καπετάν—Σταύρος, ἄυπνος, σουλατσάριζε ἀπάνω στὴ γέφυρα, ἀντίκρουσε μακριὰ στὸν ὁρίζοντα ἕνα μαῦρο σημάδι, πού τὸν ἔκανε ν' ἀντριχιάσῃ ἀπὸ φρίκη. Ἦταν περισκόπιο ὑποβρυχίου. Δὲν ἐπρόφθασαν νὰ μποῦν στὶς βάρκες καὶ μιά τρομερὴ ἐκρηγῆς ἐχώρισε τὸ βαπόρι στὰ δύο...

Ὁ Καπετάν—Σταύρος συνῆλθε ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ὥρες, ἀπάνω στὸ ἀγγλικὸ ἀντιτορπιλικὸ πού κατ' ὠρθόεως νὰ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΠΟΥ ΞΕΧΝΙΕΤΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΣΤΗ ΣΤΕΡΙΪ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΟΡΦΕΩΣ ΚΑΡΑΒΙΑ

σώση μερικούς ἀπὸ τὸ πλήρωμα, ἀφοῦ πρὶν ἐβούλιαξε τὸ ἐχθρικό ὑποβρύχιο. Ὅταν ἔφθασε στὸν Πειραιᾶ ὁ Καπετάν—Σταύρος, τὸν ἐπερίναν' καὶ οἱ δικοὶ του στὸ σπίτι καὶ οἱ φίλοι του... σὰν νέο Λάζαρο. Καὶ ὅλοι μαζὶ τοῦ ρίχτηκαν.

— Ἀ, ὅσο γιὰ τώρα, δὲ χωρεῖ κανέναν διαταγμός. Πρέπει νὰ παρατήσῃς τὴ θάλασσα. Ἀφοῦ γλύτωσες αὐτὴ τὴ φορὰ—δόξα νάχῃ ὁ Αἰ—Νικόλας—δὲν πρέπει νὰ πᾶς γυρεύοντας τὸ χάρο μονάχος σου! Ἐπειτα, σκέψου καὶ τὰ παιδιά σου, τὴ γυναίκα σου, πού κόντεψε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν τρομὰρα τῆς μόλις ἔμαθε πὼς σὲ τορπίλισαν. Καί, στὸ κάτω—κάτω, βρὲ ἀδερφέ, λεφτά, δόξα τῷ Θεῷ, ἔχεις... Δὲν πρόκειται νὰ στενοχωρηθῇς ἀπὸ τίποτα μένοντας ἔξω!...

Ἐτσι, ὁ Καπετάν—Σταύρος ὁ Μαγγιόρος, ὕστερα ἀπὸ δεκατέσσερα χρόνια ξενιτειᾶ, ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ τὸ χειμῶνα στὸ σπίτι...

Μὰ τί σπίτι ἦταν ἐκεῖνο; Μήπως μποροῦσε νὰ βρῇ ἡσυχία μέσα σὲ αὐτό; Ὅλο τρομάρες καὶ καρδιοχτύπια ἦταν κι' ἐδῶ. Ὁ γιὸς του βρισκόταν στὸ μέτωπο στὴ Μακεδονία ὅπου θέρριζε ὁ χάρος ἀλύπητα καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε, βλέποντας τὰ σπαρμένα κορμιά, τίνος θάταν ἡ σειρά τὴν ἄλλη μέρα...

Καὶ μόλις ἡσυχάσε ὁ φτωχὸς καπετάνιος ἀπὸ τὶς φουρτοῦνες καὶ τὶς τρομάρες τῆς θάλασσας, εὐρῆκε μέσ' στὸ σπίτι του, καὶ στὴν ψυχὴ του μέσα, μεγαλεῖτερες φουρτοῦνες...

Μιά μέρα ἡ Ἀνθούλα ἐδιάβαζε στὴν ἐφημερίδα τὴν περιγραφή μιᾶς τελετῆς ποῦ γίνετο στὸ Μέτωπο. Ὁ Ἀρχιστράτηγος ἐπαρρησιοφόρησε ἕνα Μέραρχο στρατηγὸ γιὰ τὶς περιλάμπρες νίκες του. Ἦταν ὁ Μέραρχος τοῦ Πάνου.

Ὅταν ἐτέλειωσε τὸ διάβασμα ἡ Ἀνθούλα, ρώτησε:

— Ἐ, τί λές, μπαμπά;

Ὁ Καπετάν—Σταύρος ἐμουρμούρισε:

— Ὦχ, πόσα σπῖτια πρέπει νὰ ντυθοῦν στὰ μαῦρα γιὰ ν' ἀστράψῃ ἀπάνω στὰ στήθια μιανοῦ στρατηγοῦ ἕνα παράσημο! Καὶ τευτώνοντας τὰ χέρια, ὀρθὸς μπρὸς στὸ παράθυρο πού ἔβλεπε πρὸς τὴ θάλασσα, ἐξακολούθησε βαρεῖα:

— Μοῦ στέλνουνε ἑμένα πίσω τὸ παιδί μου πού τὸ νιώθω κάθε στιγμὴ μέσ' στὰ δόντια τοῦ χάρου καὶ σπαράζει ἡ καρδιά μου; Αὐτὸ εἶνε «παράσημο» γιὰ μέ. Κ' ἔπειτα αὐτὰ ὅλα εἶναι κουροφέγαλα...

Καὶ ξαφνικά, σὰ νὰ τὸν συνεπῆρε τὸ ἀντίκρουσμα τῆς θάλασσας, ἐφώνησε:

— Ἐ, μωρέ, ποῦνε ἐκεῖνοι πού μιλοῦν γιὰ τὶς φουρτοῦνες τῆς θάλασσας; Ἀς ἔρθουν ἐδῶ νὰ δοῦνε τί φουρτοῦνες ἔχει ἡ στεριὰ!

Καί, ἀκουμπούντας τὸ χέρι του πάνω στὸν ὄμο τῆς καπετάνισσας, ἐξακολούθησε, σὲ ἄλλο τόνο:

— Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ μπόρα, βρὲ γυναίκα, ἦταν παιχνιδάκια τὰ ραγάνια τῆς θάλασσας!...

— Ἐχεις δίκιο, ἀπάντησε ἡ χλωμὴ γυναίκα, σκύβοντας τὸ κεφάλι. Μὰ τί νὰ γίνῃ; Τῆς τύχης μας ἦτανε νὰ στερούμαστε τὸ παιδί μας... Ὅσο πλησιάζουν κι' οἱ καλὲς μέρες—μοῦ καλεῖται ἡ καρδιά... Ἐλογάριαζα ἡ δόλια, μιά πού ἔμεινες κι' ἐσὺ ἐφέτος, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, πὼς θὰ γιορτάζαμε ὅλοι μαζὶ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Ἐ, ἄς εἶναι 'γειὰ τοῦλάχιστο, ἄς φυλάῃ γερὸ ἡ Παναγιά, τὸ παιδί μας καὶ γιορτάζουμε τοῦ χρόνου...

Τί νὰ γίνῃ; Ὑπομονή!...

— Ἀλήθεια, πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα, ἔκαμε ἡ Ἀνθούλα μὲ κάποια θλίψη. Ἀχ, ἄς ἦταν δυνατό νάρχόταν ὁ Πάνος μας ἀπὸ τὸ μέτωπο νὰ κάνουνε Χριστούγεννα μαζύ...

— Χμ! Πῶς φαίνεται πὼς εἶσαι παιδί! ἐμουρμούρισε ὁ Καπετάν—Σταύρος. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὸ μέτωπο;

— Ἀν πάρη ἄδεια;

— Γιὰ νὰ πάρη ἄδεια πρέπει νᾶνε πρῶτα ξαδέρφια μὲ τὸ Χριστὸ ἢ μὲ τὸ Διάολο! Ἀσε με, βρὲ θυγατέρα καὶ δὲν ξέρεις τί λές!...

— Κ' ἐβγήκε ὁ Καπετάν—Σταύρος νὰ πάῃ στὸν κεφενὲ γιὰ νὰ ξεσκάσῃ ἐκεῖ λιγάκι μὲ τὴν παρέα τῶν παλιῶν ναυτικῶν.

Ἐνα ἀπόγευμα ἡ Ἀνθούλα ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Ὠδεῖο γεμάτη χαρὰ. Ἐτρεξε κατ' εὐθείαν, χοροπηδώντας καὶ ἀγκάλιασε τὴ μάννα της.

— Ἀκουσε, μητέρα. Μιά νέα μαθήτρια ποῦρθε προχθὲς στὸ Ὠδεῖο καὶ γίναμε φίλες—θυμᾶσαι πού σοῦ τῶλεγα;—ἔμαθα σήμερα πὼς εἶναι ἀνεψιὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ Τερτίπη.

— Μπα! ἔκαμε ἡ καπετάνισσα, μὴ καταλαβαίνοντας τί μποροῦσε νὰ τὴν ἐνδιαφέρῃ ἂν ἡ συμμαθήτρια τῆς κόρης τῆς ἦταν ἀνεψιὰ τοῦ Ὑπουργοῦ.

Κ' ὕστερα;

— Μὰ στάσου νὰ δῆς, ξανάρχισε φουριόζα ἡ Ἀνθούλα. Ἡ φίλη μου αὐτὴ ἔχει ἕναν ξάδελφο πού εἶνε ἰδιαιτερός γραμματεὺς τοῦ κυρίου Ὑπουργοῦ καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ παρακαλέσῃ τὸ θεῖό του τὸν Ὑπουργὸν ἵνα δώσῃ ἄδεια στὸν Πάνο μας τώρα τὰ Χριστούγεννα γιὰ νάρθῃ νὰ γιορτάσωμε μαζύ!...

— Ἀλήθεια!;

— Ναί, βέβαια. Ἡ φίλη μου καὶ ὁ ξάδερφός της μοῦ εἶπαν πὼς αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολο, πάρα πολὺ δύσκολο σχεδὸν ἀνύστατο... μὰ, γιὰ τὸ χατήρι μου, θὰ γίνῃ,...

Ἀ, μαμὰ ἡ φίλη μου ἡ Τερτίπη εἶνε χρυσὸ κορίτσι, Κι' ὁ ξάδελφός της εἶν' ἕνα ἀνεκτίμητο παιδί, εὐγενέστατο, καταδεχτικό... Γιὰ σκέψου ὅμως νάρθῃ ὁ Πάνος μας!... Ὅθ, τὸ δῶ καὶ δὲ θὰ τὸ πιστεύω!... Πού εἶν' ὁ μπαμπᾶς νὰ τοῦ τὸ πῶ;

Κι' ἐξακολούθησε νὰ φιλῇ ἡ Ἀνθούλα τὴ μητέρα της, κι' ἔλεγε, ἔλεγε, κι' ἀστραφε ἀπὸ εὐχαρίστηση—ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ὥραια ἐκεῖνα παραμιλητὰ πού δίνει ἡ ἡ δυνατὴ χαρὰ ἡ ὁ βαθὺς πόνος...

Πέρασαν λίγες μέρες. Ἡ Ἀνθούλα ἕνα Σάββατο μεσημέρι ἐζήτησε ἀπὸ τὴ μαμὰ της τὴν ἄδεια νὰ πάῃ στὸν κινεματογράφο μὲ τὴν φίλη τῆς τὴν Τερτίπη καὶ τὸν ξάδελφό της.

— Καὶ μὴ τὸ πῆς τοῦ μπαμπᾶ, ἐσυμπλήρωσε ἡ Ἀνθούλα. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ γκρινιάζῃ...

— Καλὰ... Μὰ πρόσεξε... Καὶ νάρθῃς ὥρλις στὸ σπίτι...

— Ἐνοια σου... Μικρὸ παιδί εἶμαι;

Ἡ Ἀνθούλα ἦλθε στὸ σπίτι τὰ μεσάνυχτα. Καὶ ἡ φτωχὴ μάννα τῆς μόλις μόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἀπουσία της ἀπὸ τὸν Καπετάν—Σταύρο, πού ἄργησε κι' αὐτὸς στὸν καφενέ, γιατί, ἔχουν ρουλιάξει τὰ ὑποβρύχια ἕνα βαπόρι, πού εἶχε κάνει ὀχτὼ χρόνα μέσα σὲ αὐτό...

Ὁ Πάνος, χάρι στὸ προσωπικὸ ρουσφέτι τοῦ «κυρίου ἰδιαίτερου» τοῦ ὑπουργοῦ Τερτίπη, εἶχε πάρει τὴν ἄδεια καὶ θὰ ἔφτανε μετὰ τρεῖς μέρες στὸν Πειραιᾶ. Χαρὰ καὶ πανηγύρι στὸ σπίτι τοῦ Καπετάν—Σταύρου. Ἐκλαίαν ὅλοι κι' ἐγελοῦσαν μαζύ ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Καὶ πῶς πολὺ ἀπ' ὅλους ἡ Ἀνθούλα, πού ἡ ἄδεια τοῦ Πάνου ἦταν «ἔργο» της. Καὶ μέσα στὴ χαρὰ τῆς ἐδέχθηκε μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν πρόσκληση τῆς φίλης τῆς Τερτίπη καὶ τοῦ ξαδέρφου της γιὰ νὰ πάνε σὲ κάποιο χορὸ.

Ἡ μητέρα της εἶχε μερικὲς ἀντιρρήσεις μὰ στὸ τέλος ἔδωσε τὴν ἄδεια, τί διάβολο; Νὰ μὴν ἔχει ἐμπιστοσύνη στὰ χρυσὰ αὐτὰ παιδιά πού ἔδωσαν τὴν ἄδεια τοῦ Πάνου;

Ἡ Ἀνθούλα ἦλθε στὸ σπίτι τὸ πρωτὶ. Ἡ μητέρα της τὴν ἐπερίμενε ἀγρυπνῇ

καὶ μὲ μάτια φουσκωμένα ἀπὸ τὸ κλάμα... Ἐκεῖνη, στὴν ἀρχή, θέλησε νὰ πῇ μερικὲς δικαιολογίες, μὰ ὕστερα ἀρχισαν κι' οἱ δυὸ νὰ κλαῖνε μαζύ καὶ δὲν ἐξεχώριζε κανεὶς παρὰ μερικὲς φράσεις κομμένες...

— Ἐκεῖ πού χορεύαμε, μαμὰ, μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκυλιά του πῶς θερμά... μὲ φίλησε... δὲν ξέρω... ἐμέθυσα... Νέα πνιχτά, βογγητὰ καὶ πάλι κομμένες φρασσοῦλες πού δὲ μποροῦσε κανεὶς εὐκόλα νὰ τὶς ξεκαθαρίσῃ ἂν δὲν ἦταν πολὺ κοντά. Στὸ τέλος ἡ Ἀνθούλα εἶπε, τελειώνοντας μιά φρικτὴ διήγηση:

— Μοῦπε ὅμως πὼς θὰ μὲ πάρῃ, μαμὰ. Μοῦ τ' ὥρκιστηκε...

Ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ ὁ Καπετάν—Σταύρος δὲν ἔμαθε τίποτα. Ἐκοιμόταν ξένοιαστος στὴ διπλανὴ κάμαρα καὶ ἡ Ἀνθούλα μὲ τὴ μητέρα της ἐμιλοῦσαν σιγὰ γιὰ νὰ μὴν τὶς ἀκούσῃ. Ὁ φτωχὸς! Δὲν ἐγελοῖτο ποτέ στὶς φουρτοῦνες τῆς θάλασσας, ὅχι ὅμως καὶ στὰ «ραγάνια» τῆς στεριᾶς.

Δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, ἦλθε ὁ Πάνος. Τὸ σπίτι τοῦ Καπετάν—Σταύρου τὸ βουβὸ, ἀντιλάλησε ἀπὸ τὰ ξεφωνητὰ τῆς χαρᾶς καὶ τὰ γέλια. Ἡ Ἀνθούλα ἀγκάλιασε τὸν ἀδελφὸ τῆς μὲ μιά ξεχωριστὴ λαχτάρα.

— Πάνο μου, τοῦλεγε μὲ ἀναφύλητά, ἂν ἤξερες πόσο σ' ἀγαπῶ!... Ἀν ἤξερες... ὦ, ἂν ἤξερες!... Ἐτόνισε περιέργα τὶς τελευταῖες λέξεις ἡ Ἀνθούλα. Κι' ὅπως ἔκλαιε δυνατὰ, δὲ μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ ἂν ἦταν κλάμα ἀπὸ μεγάλη χαρὰ ἢ ἀπὸ φρικτὸ σπαραγμό... Σὲ λίγο ἐσταμάτησε, σὰ νὰ τὴν κράτησε κάποια σκέψη καὶ κυτώντας κατὰματα τὸν Πάνο, τοῦ εἶπε:

— Τί μεγάλη χαρὰ πού μᾶς ἔδωσες, Πάνο μου!... Καὶ μὲ σταθερὴ φωνὴ ἐπρόσθεσε:

— Αὔριο, θὰ σοῦ δώσω κι' ἐγὼ μιά μεγάλη χαρὰ!...

Σὲ λίγη ὥρα ἡ Ἀνθούλα ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι. Στὸ Ὑπουργεῖο τῆς εἶπαν ὅτι ὁ «κύριος ἰδιαίτερος» δὲν ἦταν ἐπάνω, Δὲν τὴν ἀφίσαν ν' ἀνεβῇ. Καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὴ ὥρα, μέσα στὴν γκαρσονιέρα τοῦ νέου Τερτίπη ἡ μικρὴ ἀμαρτωλὴ ἔλεγε στὸν ἄνθρωπο, πού ἀγαποῦσε.

— Δὲ νομίζεις πὼς αὔριο, πα-ραμονή, θάταν ἡ πιὸ κατάλληλη μέρα ν' ἀναγγεῖλωμε τοὺς γάμους μας;

— Ποιοὺς γάμους μας;

— Δὲν μοῦπες προχθὲς ὅτι θὰ μὲ παντρευθῇς;

— Ἀ, μὰ μὴν κυτᾶς, παιδί μου, τί λέει κανεὶς σὲ μιά ὥρα τρέλλας!...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ γειτονιά ἦταν ἀνάστατη. Ἡ Ἀνθούλα ἡ κόρη τοῦ Καπετάν—Σταύρου εἶχε φαρμακωθῇ καὶ τὴν ἔχουν πᾶει σὲ κακὰ χάλια στὸ Νοσοκομεῖο.

Ὁ Γέρο—Καπετάνιος ἦταν ἀπαρηγόρητος. Τοῦχαν πεί πὼς ἡ Ἀνθούλα εἶχε πει κατὰ λάθος φάρμακι... Κι' ἔβλεπε ξανά μπροστὰ του τὴν αὐστηρὴ μορφή τοῦ κυβερνήτου τοῦ γερμανικοῦ ὑποβρυχίου πού τοῦ μιλοῦσε μὲ τὴ γλῶσσα τῆς Μοῖρας καὶ τοῦλεγε:

— Στῶχα πεῖ, γέρο θαλασσόλυκε! Ἡ στεριὰ δὲν εἶνε γιὰ σένα! Σὲ τορπίλισα ἀπροειδοποίητα! Τότε ὁ Καπετάν—Σταύρος ἐμουρμούρισε ἀνάμεσα σὲ δυὸ βλαστήμιες!

— Κῦττα, μωρέ, τύχη πού τὴν ἔχω, κῦττα φουρτοῦνα πού μὲ βρῆκε! Τί ἤθελα γὼ νὰ μείνω στὴ στεριὰ; Ἐδῶ εἶνε οἱ πιὸ ἄγριες τραμουντάνες!...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν οἱ καμπάνες τῶν Χριστουγέννων. Ὁ Καπετάν—Σταύρος ἐκούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι κι' ἐμουρμούρισε!

— Χριστούγεννα στὴ στεριὰ!... Τί νὰ τὰ κάνω τέτοια Χριστούγεννα;... Ἀχ!... Θάλασσα καὶ πάλι θάλασσα!...

ΟΡΦΕΥΣ Β. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

Από νωρίς είχε βρέξει, μα ύστερα από το δειλινό άρχισε ένα ξεροβόρι που μαζί με το πηχτό σκοτάδι σου γεννούσε ένα άοριστο φόβο στο προμύνημα μιας νύχτας μεγάλης παγωνιάς.

Καθισμένη στο κρεβάτι με τα μάτια συλωμένα στο σκοτάδι, γιατί το πετρέλαιο είχε σωθεί από χθές, τυλιγμένη με ένα παλτό μαύρο σάλι, σκεφτόταν η μητέρα του Φίλιππα και το κουρασμένο πρόσωπό της έδειχνε πολλές πρόωρες ρυτίδες μδλο που δεν είχε πατήσει ακόμα τα τριάντα.

Το μυαλό της, αυτός ο τύρραννος κάθε ψυχής, παρουσίαζε συνεχώς μύριες εικόνες της περασμένης της ζωής και κάθε τόσο, στο διάλλειμα του δράματός της, πρόβαινε μπροστά της ή αποψινή νύχτα μαύρη, παγερή, άγρια, που της φώναζε όλοένα σάν από άβυσσο:

— Καλά τα περασμένα, απόψε, απόψε τι γίνεται... Τι θα φάη ο Φίλιππας;... ο Φίλιππας σου;

Πολλές φορές είχε αντικρύσει τέτοιες μπόρες. Από τον καιρό που την άφισε εκείνος κι έφυγε για να μη ξαναγυρίση, ύστερα που γέννησε μόνη, έρημη στο μαγευτήριο, ύστερα το πρώτο βήμα βγαίνοντας στο δρόμο μπροστά σε τόσο κόσμο μ' ένα μωρό στην άγκαλιά, χωρίς νάχη καμιά κατεύθυνση με το φο-

βερό δίλημμα ή να χωριστή για πάντα το παιδί της ρίχνοντάς το στο βρεφοκομείο ή να το κρατήσει υπομένοντας ήρωικά τη μοίρα. Ύστερα ή ανάγκη σάν ξενόπλενε από τις νύχτες του θεού για να το ζήση, ύστερα το κλάμμα και ή απέλπισία της νύχτας εκείνης που γύρισε από την Πολυκλινική όπου είχε πάει το μικρό της για να ρωτήση γιατί άργουσε να μιλήση και που τις είπε ο γιατρός έτσι ξερά κι άλύπητα πώς ο μικρός Φίλιππας δεν θα μιλούσε, δέ θα μιλούσε ποτέ γιατί ήταν βουβός. Τα λόγια αυτά της γκρέμιζαν, σάν από τεράστιο σεισμό, κόσμους όλόκληρους που είχε πλάσει για το παιδί της. Ύστερα... ύστερα... Μά όλα αυτά είναι περασμένα, και τα περασμένα δεν είναι τίποτα μπροστά στα τωρινά.

Απόψε τι θα έδινε στο Φίλιππα να φάη για να κοιμηθί;...

Πολλές φορές του είχε δώσει το τελευταίο τους κομμάτι ψωμί για να βουτήση σε λίγο ζεστό τσάι και ύστερα βάζοντάς τον να κοιμηθί τον παρακολουθούσε ώρες στο λίγο φως του καντηλιού, ενώ τα μάτια της έτρεχαν ποτάμι δάκρυα. Μά απόψε, εκτός που δεν είχε ούτε ψωμί, ούτε κάρβουνα, ούτε φως, ήταν και κάτι άλλο που άσυναίσθητα μεγάλωνε τον πόνο της και έπνιγε την ψυχή της.

Ήταν παραμονή Χριστουγέννων. Κι' ενώ όλες οι ημέρες και οι βραδιές είναι άπαράλλαχτες, οι γιορτινές τους όνομασίες λές κι' είναι ένας δυνατός φακός που μεγαλώνει τεράστια τις πίκρες μας ή τις χαρές μας.

Η βραδυά προχωρούσε και το κρύο δυνάμωνε.

Ο μικρός Φίλιππας έλειπε από νωρίς, μ' αυτό δεν την άνησυχούσε γιατί ήξερε πώς κάθε βράδυ πήγαινε στο γειτονικό καφενείο κι' εκεί τριγυρνώντας από τραπέζι σε τραπέζι περνούσε τις ώρες του πότε με μιά μεγάλη παρέα από φοιτητές—πούρχονταν ταχτικά και ήταν όλο φωνές και γέλοια και που με τα νοήματα τον σταύρωναν και τον έκαναν να θυμώνη—πότε με τίποτε γεροντάκια πουπαιζάν πρέφα που τα κύτταζε στο στόμα με προσοχή ως πού, ξεχίλιζε μέσα του ο πόθος να μιλήση, κι' έβγαζε ξαφνικά άναθρες κραυγές κάνοντας απέλπισμένα νοήματα.

Τις άλλες ώρες, όταν συνέβαινε να έχη κανένα μολυβάκι, καθόταν μόνος σέκανένα μακρινό τραπέζι και ζωγράφιζε πάνω στα άδεια κουτιά των τσιγάρων, που μάζευε από χάμω, διάφορα ανθρωπάκια κι' έπαιζε ώρες μ' αυτά άφου τοῦμοιαζαν στην όμιλία.

Δέν έπαιζε μ' τάλλα παιδιά, όχι γιατί δέν ήθελε, αλλά γιατί όσες φορές τους ζήτησε με νοήματα να τον πάρουν στο παιγνίδι τους, εκείνα τον βαρύνοντουσαν και λέγανε: «Αντε, ρε, παντομίμα θα παίζουμε;»

Εκείνη τη βραδυά δεν είχε πάει στο καφενείο. Φεύγοντας από το σπίτι είδε δυο παιδιά της γειτονιάς να κρατούν ένα σιδερένιο τρίγωνο και να χτυπάν το κουδοῦνι της πόρτας ενός μεγάλου σπιτιού. Παραξηνεύτηκε και παρακολούθησε. Μόλις άνοιξε ή πόρτα άρχισαν να χτυπάν μ' ένα σιδεράκι το τρίγωνο και κάτι να λένε. Ύστερα άμέσως μιά υπηρέτρια ήρθε και τους έδωσε κάτι φιλά. Εκείνα τα πήραν και μόλις πήγαν παρακάτω στάθηκαν και τα μέτησαν. Ο Φίλιππας πλησίασε με προσοχή και είδε δεκάρες, πολλές δεκάρες, ίσως να ήταν και δύο

δραχμές. Ύστερα πήγαν στο παρακάτω σπίτι και μετά άλλου κι' άλλου και παντού ή ίδια σκηνή και όλοι τους έδιναν λεπτά.

Ο Φίλιππας έμεινε σκεπτικός για πολύ ώρα καθισμένος σ' ένα σκαλοπάτι, σκαλίζοντας τον τοίχο με ένα καρφι που είχε βρη χάμου.

Έπειτα σηκώθηκε, πήγε στη μάντρα, που έπαιζε όταν ήταν λιακάδα και βρήκε κάποιο σύρμα, το στράβωσε όπως-όπως σάν τρίγωνο, πήρε κι' ένα ξυλάκι και τράβηξε για το μεγάλο σπίτι.

Μά απλόνοντας για να χτυπήση το κουδοῦνι χίλιες δυο σκίψεις πέρασαν από το μυαλό του. Ήταν μόνος, ήταν άγνωστος κι' έπειτα τι θα έλεγε; αν τον έδερναν;... «Α, όχι, καλύτερα εκεί που τους ήξερε και τον ήξεραν, στους φίλους του στο καφενείο.

Σάν έφτασε το είδε απ' έξω φωτισμένο εξαιρετικά και με θαμπωμένη την ατμόσφαιρα από τα πολλά τσιγάρα. Άνοιξε δειλά την πόρτα και μπήκε. Ήταν αλλοιώτικος λές κι' έμπαινε για πρώτη φορά εκεί μέσα. Έρριξε μιά φοβισμένη ματιά αναζητώντας τους γνωστούς του και να εκεί στο δεύτερο τραπέζι ήταν ή τακτική παρέα με τους φοιτητές. Πλησιάζοντας άργα και σκούνησε τον ένα από αυτούς στον άγκωνα. Εκείνος γύρισε. Ο Φίλιππας του έδειξε το τρίγωνο κάνοντάς του νόημα έρωτηματικό. «Νά τα πώ;...» Εκείνος γέλασε δυνατά και φώναξε... στους άλλους.

— Πα.δ.ά! ο Μουγκοφιλιππας θα μάς πητά κάλαντα! Κάγχασαν όλοι, κι' ένας τον άρπαξε από τις μασχάλες και τον άνέβασε πάνω σε μιά καρέκλα για να απολαύση όλο το καφενείο το περίεργο θέαμα. Ο Φίλιππας έρριξε μιά φοβισμένη ματιά τριγύρω του, κοκκίνησε, κ' έκανε να φύγη. «Πέες,τα» του έκανε ή παρέα με νοήματα. Ένοιωσε καί κάποιο χέρι να τον κρατά γερά. Κατάλαβε πώς δεν μπορούσε να ξεφύγη. Θυμήθηκε τα δυο παιδιά που τάλεγαν με θάρρος, τα λεφτά που μάζευαν και με μιά προσπάθεια γεμάτη άγωνία, άρχισε να χτυπά ή το άφωνο τρίγωνο και να βγάζη άναρθρες κραυγές. Η κραυγές του Φίλιππα και της παρέας κίνησαν την προσοχή του καφενείου και σε μιά στιγμή ένοιωσε όλους νάχουν συλωμένα επάνω του τα μάτια. Άρχισε να ζαλίζεται, θέλησε να φωνάξη δυνατότερα μα ένοιωθε ένα κόμπο να τον πνίγη στο λαιμό. Μη ξέροντας πώς και πότε να σταματήσει τις κραυγές, τριγύριζε τα λαμπερά μάτια του με άπλησία έτοιμος να βάλη τά κλάμματα.

Έξαφνα μιά κίνηση κάποιου που ήταν κοντά του τον έκανε να σταματήσει και τον επανέφερε στο σκοπό του. Ο άγνωστος έβαλε το χέρι στη τσέπη, έβγαλε μιά δραχμή, και τούγνιψε πώς θα τοῦ την δώση.

Ήταν καιρός. Κατέβηκε και άρχισε να μαζεύη άπ' όλα τα τραπέζια με άνοιχτές τις φούχτες και με το αιώνιο χαμόγελο στα χείλη. Όλοι του έδιναν. Και σιγά-σιγά, λές και στο πέρασμά του σκόρπαγε τη μελαγχολία, όλοι έπαψαν τα γέλοια και μιά συμπάθεια απλώθηκε για αυτόν, και τα χεράκια του είχαν ξεχυλίσει από δραχμοῦλες.

Ένα αίσθημα οίκτου άρχισε να γεννιέται στους περισσότερους, έτσι που όταν έφθασε ο Φίλιππας στο τελευταίο τραπέζι, ένας γέρος κύριος τον χάιδεψε πονετικά και τοῦδωσε ένα τάλληρο. Φαίνεται πώς αυτό επέτρεψε σ' ό, καθ' ιζή γιατί έδωσε κι' αυτές στον μικρό δυο λουκούμια κι' ένα δίφραγκο.

Ο Φίλιππας με το χαμόγελό του άρχισε σιγά-σιγά να ξαναβρίσκη τον έαυτό του. Στη ψυχή του ένοιωσε μιά πλημμύρα χαράς. Κι' όταν τελείωσε την

είσπραξη και κάθησε σ' ένα άδειο άκρινό τραπέζι, είδε πώς είχε μαζέψει πολλά-πόσα ήταν δεν ήξερε μα έβλεπε πώς ήταν πιο πολλά κι' από κείνα που έφερνε ή μητέρα του όταν γύριζε το βράδυ κουρασμένη από το ξενόπλεμα.

Ύστερα τα έβαλε στην τσέπη του παλτού του, έβαλε τα δυο λουκούμια σε ένα άδειο κουτί από τσιγάρα για να τα φάη μαζί με τη μητέρα του, γιατί ποτέ δεν έτρωγε μόνος δ' τι κι' αν τοῦδιναν, και τράβηξε χοροπηδώντας για το σπίτι.

Πλησίασε στο παράθυρο που τοῦρχότανε ίσια με το μπόι του για να δη μέσα από τα θαμπωμένα τζάμια, μα ήταν σκοτεινά.

Άνοιξε σιγά-σιγά την πόρτα, μπήκε, την έκλεισε πάλι και τέντωσε τα μάτια του στο σκοτάδι για να διακρίνη τη μητέρα του στη θέση που την είχε άφισει όταν έφυγε.

Εκείνη βυθισμένη στάς σκέψεις της δεν τον ένοιωσε παρά όταν έφτασε πολύ κοντά της και άκούμπησε τα παγωμένα του χεράκια μέσα στα δικά της επάνω στη ποδιά της.

Ένα κύμα πόνου της σκέπασε την καρδιά, προσμένοντας το νόημα του μικρού που θα τη ζητούσε λίγο ψωμί. Το πρόσμενε ήρωικά.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα σιωπής και άγωνίας. Ύστερα, κυττάζοντάς την με τα λαμπερά μάτια του στο σκοτάδι κατάματα, έχωσε τα χέρια του στις τσέπες του και άδειασε κουδουνιστά στη ποδιά της τα μετάλλια νομίσματα. Εκείνη τον κύτταζε σαστισμένη.

Ο Φίλιππας, άφου άδειασε και τις δυο τσέπες στη ποδιά της, άνοιξε και το κουτί με τα λουκούμια και άρχισε να τις λή με νοήματα πώς πήγε και είπε τα κάλαντα, δείχνοντας το συρμάτινο τρίγωνο.

Ως που να τελειώση ο μικρός τη βουβή του όμιλία, το μυαλό της έφτιασε τη γελοία εικόνα του βουβού παιδιού μπροστά στις γειτόνισσες και σι' άλλα παιδιά.

Η μητρική της καρδιά ένοιωσε ένα πυλὺ βαθύ σπαραγμό.

Απλώσε τα χέρια στα σκοτεινά και πήρε στις παλάμες της το κεφαλάκι του Φίλιππα και, σφίγγοντάς το στην άγκαλιά της, άκούμπησε το βρεγμένο μάγουλό της επάνω του, σάν ναυαγὸς πάνω σ' ένα κομμάτι στεριάς.

Ύστερα από λίγη ώρα το παράθυρο της καμαροῦλας ήταν φωτισμένο. Άν πρόσεχες δεν θα-κουγες καμιά όμιλία, μόνο θα έβλεπες τη ζέστη της καμαροῦλας να λιώνη και να κυλάη στα θαμπά τζάμια του παραθυριού σάν δάκρυα χαράς...

Α. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Το γύρισμα των «Αθλιών» του Βίκτωρος Ουγκώ είναι το μεγαλύτερο κινηματογραφικό γεγονός σ' όλη την Γαλλία. Και ο τελευταίος γάλλος παρακολουθούσε με αγωνία το γύρισμα του άριστου έργου του Βίκτωρος Ουγκώ που έθεσε ρήθη ως έθνική υπόθεση.

Οι γάλλοι κινηματογραφικοί επιχειρηματίες που είναι γνωστοί για την ται-

γουνιά τους φαίνεται πως έλυσαν το πουνγύ τους αφού οι «Αθλιοι» στοίχισαν 25 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα.

Τον περιφημο ρόλο του Γιάννη Αγιάνη παίζει ο μεγαλύτερος ηθοποιός της Γαλλίας Χάρρυ Μπώρ. Εκτός απ' αυτόν, παίζουν ο Σάρλ Βανέλ τον ρόλον του Ιαβέρη, ή Φλωρέλ και η Μαργαρίτα Μορέννο την Τιτίκα και Κοροδαλίδα.

«Ήταν κάποτε, μιὰ φορά» είναι ο τίτλος της νέας ταινίας που τελείωσε πρό ημερών με πρωταγωνιστάς την Γκομπύ Μορλαί και τον Άντρέ Λυγκέ.

Ο συμπαθέστατος εις τας Αττίδας μας Σάρλ Μπουαγιέ και η περίφημη στάρ του Γαλλικού Κινηματογράφου Μάγδα Όζερά έγύρισαν το νέο τους φίλμ «Λιλιόμ» όπου ο Σάρλ Μπουαγιέ εμφανίζεται εις ένα ρόλον αγαθού χωρικού.

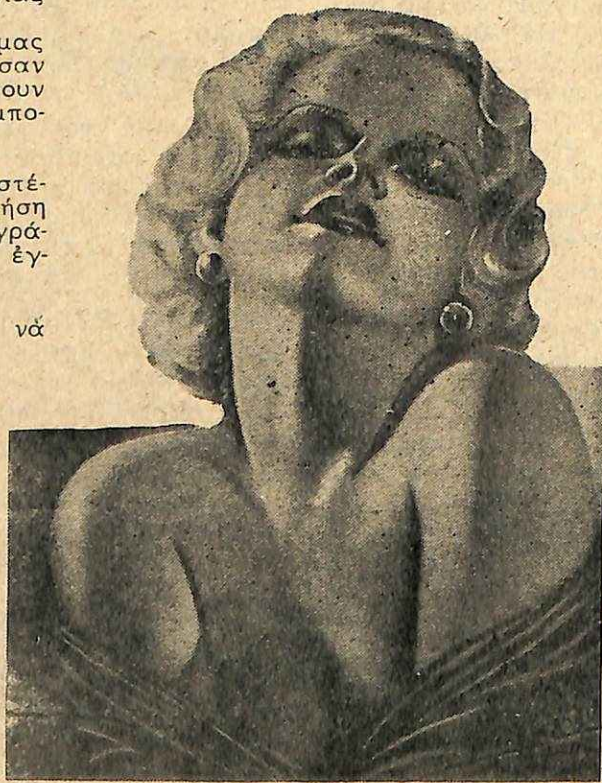
Ο βαρύτονος της Όπερας Κωμική Έντρε Μπωζέ του περιφήμου «Δρόμου προς την Ευτυχίαν» γυρίζει τώρα το νέο του φίλμ με τον τίτλο «Ο φύλαξ Άγγελος».

Ο Ανρύ Γκαρά και η γνωστή μας βεντέτα Λιλή Νταμιτά ανεχώρησαν διά Λονδίον προκειμένου να γυρίσουν εκεί το νέο τους φίλμ ο «Λαθρέμπορος».

Η υγεία του γνωστού κινηματ. αστέρος Ζάν Άνζελο που είχε ανησυχήσει όλους τους φίλους του Κινηματογράφου, καλυτέρευσε έπειτα από μιὰ έγχειρηση.

Η Έλληνικες Έπαρχίες πρέπει να είναι ικανοποιημένες για την ταχύτητα που τους διαβιβάζονται τα ξένα φίλμ που προβάλλονται στας Αθήνας, γιατί στις γαλλικές έπαρχίες π. χ. τώρα μόλις προβάλλονται τα φίλμ: Ο Άνθρωπος με την Ίσπανό, Το Κεφάλι ενός Άνθρώπου, Γλυκά Φιλιά, Βερόνικα κ.τ.λ.

«Φλογεροί Έρωτες στην Κυανή Ακτή» ονομάζεται το νέο φίλμ που γυρίστηκε στο Λονδίνο με τον γνωστόν Άγγλον ηθοποιόν του κινηματογράφου Ριχάρντ Γουέλμ. Πολλές σκηνές του έργου γυρίστηκαν στο Παρίσι, στη Ρώμη, και στο Βερολίνο. Ο ξένος τύπος αφιερώνει εύμενεις κριτικές για την πρώτη του νέου έργου.

ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥ

Και ένα νέο κινηματογραφικό έλληνικό. Ο έν Βιέννη ύπουργικός σύμβουλος Δόκτωρ Πράουντλερ όστις αντιπροσώπευσε το Αυστριακόν Τηλεγραφικόν Πρακτορείον «Κορμπυρβ Βιέννης» κατά την διάσκεψιν των Τηλεγραφικων Πρακτορειων στας Αθήνας, έζητησε να του σταλή κινηματογραφική ταινία με το μνημείον του Άγνωστου Στρατιώτου την παρατάξιν των ευζώνων κλπ. για να προβληθή, καθώς γράφει, εις όλους τους κινηματογράφους της Αυστρίας.

Η Ταινία, βωβή δυστυχώς, διότι ως γνωστόν μς λείπουν τα τεχνικά μηχανήματα Μούβιον έτοιμάσθη μερίμνη του Όργανισμού του Τουρισμού και έστάλη εις Βιέννην.

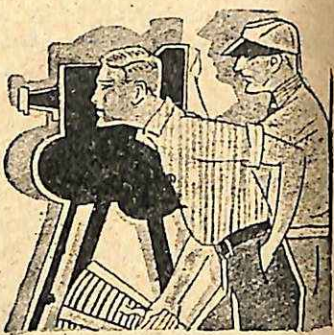
Μιά παρόμοια πρωτοβουλία είχε περίσω ο Διτης του Γραφείου Τύπου του Υπουργείου Έξωτερικών και νύν Πρεσβευτής του Καίρου κ. Δενδραμής που έγύρισε «Σαπανάις του Κράτους» μιὰ κινηματογραφική ταινία που αναπαρίσταντο όλα τα μεγάλα συντελεσθέντα και συντελούμενα έργα στην Ελλάδα.

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΑ

Καθώς δισπιστοῦται από τα συνεχή γεγονότα ο κυριώτερος σκοπός του Γάμου δια τους κινηματογραφικούς άστέρας είναι το διαζύγιον. Τι άξίζει ένας γάμος έμπρός στα άγαθά του διαζυγίου. Όλοι άσφαλώς θα έδιόβσαν τα

του διαζυγίου της δημοφιλεστής Τζόαν Κράουφορντ από τόν σύζυγόν της και γνωστόν επίσης ηθοποιόν του κινηματογράφου Ντούγκλας Φαίρμπανκς υιόν. Η Τζόαν έγινε γνωστότερη με το διαζύγιόν της παρά με τόν γάμον της και τώρα πρόκειται να προσφέρει ακόμα συνταρακτικώτερα θέματα συζηήσεως εις το διεθνές κοινόν με τα άτομνημονευσμά της τα όποια φυσικά, θα περιστρέφονται γύρω από την ζωήν της με τόν Ντούγκλας. Υποσχόμεθα εις τους αναγνώστας μας ότι θα τους κρατήσωμεν ένήμερους

Δέν θα ξέρετε βέβαια ότι ο Άμμερ Πρεζάν που είναι σήμερα ένα από τα λαμπρότερα άστέρια του Γαλλικού κινηματογράφου πρό της εφαρμογής του όμιλοδόντος Κινηματογράφου ήταν παραγγελιοδύχος άγροτικών μηχανημάτων. Έίχε όμως την μεγάλην και σπανίαν τύχην να είναι φίλος πολλών μεγάλων ηθοποιών, και έτσι μιὰ μέρα που πήγε να έπισκεφθή κάποιον φίλο του σε κάποιο στούντιο, τόν είδε ο σκηνοθέτης και τόν άγκαζάρισε άμέσως να παίξη την πρώτη και άληθινά έπιτυχή του ταινία «υπό τας Στέγας των Παρισίων.» Και ένα άλλο πολύ μυστικό: ο Άμμερ Πρεζάν εύρίσκει εις τρυφεράς σχέσεις με την χαριτωμένη Άννα Μπέλα.

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΛΟΓΙΣΜΟΙ...

Τιμωρία που μου γίνηκεν ή αγάπη σου! Τιμωρία γλυκειά, σάν το δάκρυ που κυλά απ' τ' μάτια μου ήρεμα όταν σε θυμάμαι...

Συλλογίζομαι τη θλίψη που μου φέρες, σά μιαν άπέραντη ευτυχία που πρόσμενα να ρθή.

Δέχομαι τις λύπες που μου δίνεις, σάν αυγινή δροσιά στά μαραμένα ρόδα της καρδιάς μου που νοιώθω να ξαναθίζουν...

Συλλογίζομαι γαλήνια το θάνατο, που θάταν εύλογημένος να ρχώταν τις ώρες που σε θυμάμαι, γιατί θάσβυεν ή ζωή μου γαλήνια κι' ώραία σάν τη σκέψη μου για σένα...

Συλλογίζομαι πόσο πολύ σ' αγαπώ. Κι' αγαπώ τόν έαυτό μου σάν ξένο, γιατί τόσο πολύ, γιατί τόσο βαθειά σ' έχει αγαπήσει...

ΑΝΤ. ΑΣ.

ΦΕΤΟΣ, ΧΡΙΣΤΕ

Φέτος, Χριστέ, δέ θα με βρής σάν [πέσει νέο παιδάκι] μ' άγια λαχτάρα, μυστικά κρυμμένη [στην ψυχή μου]. Ούτε θ' άρθω σάν άλλοτε σιμά σου, [άγνο' πολάκι] να πω μ' εύλάβεια άσπιλη κι' έγώ την [προσευχή μου].

Φέτος, Χριστέ μου, δέ θα βρής τίποτε [πια κοντά μου] να σου θυμίση τη χαρά που γύρω [πλημμυρούσε]. Ούτε το θείο άστέρι σου τ' ανάλαφρα [βήματα μου] θά οδηγήση εκεί που πρίν μ' έλπίδα [ώδηγοῦσε].

Φέτος, Χριστέ πέραν βαρεία άπάνω [μου τα χιόνια] και την καρδιά μου κρύσταλλο την [έκαμαν οι πάγοι]. Δέν έχω δύναμι νάρθω σάν τα παλιά [μου χρόνια] να σκύψω εκεί που σκύψανε κάποια [φορά κι' οι Μάγοι]

ΓΙΑΝ. Β. ΙΩΑΝΝΙΝΙΔΗΣ.

ΕΥΠΝΑΤΕ

Ευπνάτε, Χριστιανοί κι' είνε μεσάνυχτα —ή μόνη απ' τις νυχτιές που μοιάζει [μέρα]

τά ούράνια έχουν άνοιξει και σκορπί- [ζουνε]

οί άγγελοι ψαλμωδίες μεσ' τόν αϊθέρα! Δύο λόγια προσευχής άς βγοῦν στά [χείλη σας],

ή Άγάπη σάν κι' άπόψε έγανήθη στής φάτνης ταπεινά τ' άχυροκέφαλο, άπόψε ένας Θεός άπεκοιμήθη.

Ευπνάτε Χριστιανοί κι' άπόψε οί άγγελοι θά πλέξουνε γκιρλάντες απ' άστέρια φερουύγια ή καρδιές σας άς άνοίξουνε, κι' άς γίνουν άσπρες σάν τα περισσότερία

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΕΜΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Όπως σάν πάντα τις βραδυές κι' άπό- [ψε έγώ κι' έσύ]

στο καπηλιό θε νάμπουμε σάν τό σκο- [τάδι πέσει]

και θά καθίσουμε ξανά στή γνώριμή [μας θέση]

τό πόνο να κεράσωμε κοκκινωπό κρασί. Τά κατοστάρι' άμέτρητα και τά ποτή- [ρια άράδα!]

(Τά σκέπτομαι—είναι πρωί—κι' άπό [χαρά ριγώ])

και πίνοντας με πρίμο σύ και με σι [γόντο έγώ]

θά κάνωμε στο πόνο μας μιαν όμορ- [φη κτανάδα]

Και φεύγοντας χαράματα στο σπίτι [μας να πάμε]

τρεκλίζοντας θ' άνέβουμε τά λιγοστά [σκαλιά]

το μεθυσμένο πόνο μας στή μέση θά [κρατάμε]

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

ΣΗΜΑΝΤΡΑ

ΔΕΙΛΙΝΑ

Σήμαντρα δειλινά που άργοσημαίνετε και σβύνετε άπαλά μέσα στο βράδυ, μακρυά, πολύ μακρυά με συνεπαίρνετε με τη γλυκειάσας μελωδία στο σκοτάδι.

Τήν πονεμένη μου ψυχή που κλαίει [άτέλειωτα,

με τη γλυκύτατή σας μελωδία, τη συνεπαίρνετε μακρυά και τη βυθίζετε σε μιὰ βαθειά, γλυκειά... μελωδία.

Και νοσταλγώ κάποια χαμένα ώραία [δνειρα,

τά χρόνια της χρυσής κι' άγνης μου [νιότης,

τάχρόνια που, παιδάκι μου πρώτο γνεψαν τά μάτια της αγάπης μου της πρώτης!

Σήμαντρα δειλινά που άργοσημαίνετε γλυκά νοσταλγικά και λυπημένα, δέν είστε πια παρήγορα, σάν κάποτε, δέν είστε πια χαρούμενα για μένα!

ΚΩΣΤΗΣ ΚΟΚΟΡΟΒΙΤΣ

ΔΕΙΛΙΑΖΩΝΑΣΤΟΠΩ

Τάχειλη μου για να στο ποῦν δειλιά- [ζουνε]

το μυστικό που κρύβω στή ψυχή μου αντίκρυσε τά μάτια μου και μάντεψε τι πόνο πνίγω μέσα στή σιωπή μου

Δειλιάζω να στο πω, θέλω καλύτερα απόκρυφα τόν έρωτα τά ψάλλα, φοβόμαι μη δέν θέλεις την αγάπη μου, καλλίτερα μ' άρέσει ν' άμφιβάλλω.

ΧΑΡΑΛ. Κ. ΓΟΥΣΕΤΗΣ

ΕΞΗΓΗΣΗ

«Είνε άσχημη ή αγαπημένη σου» άκούω να μου λένε πάντα οι φίλοι μου. Έχει πρόσωπο χλωμό, άδύνατο, μαλλιά ξέθωρα, σώμα άδύνατο, κακοφτιαγμένο. Κι' αυτό ακόμα το βάδισμά της είνε νωθρό κι' άβέβαιο.» Κι' όλοι με ρωτούν:

—Πώς σ' άρέσει να πηγαίνεις μαζί της; Τι αγάπη μπορεί να νοιώσης δίπλα σ' ένα τέτοιο πλάσμα που μόνο τόν οίκτο σου γεννάει;

Μά έγώ στις τόσες έπικρίσεις των φίλων μου δέν άπαντάω. «Όταν βρίσκομαι κοντά στην αγαπημένη μου, άφίνω το βλέμμα μου να πέση πρώτα στα μεγάλα, γαλανά, βαθυστόχαστα μάτια της κι' ύστερα πέρα στο διάφανο του γαλάζιου ούρανοῦ. Κι' εύθύς ή όψη μου παίρνει μιὰ έκφραση χαρούμενη, άγγελική. Μά κανέναν δέ μπορεί να καταλάβη πως ή αγάπη μας δέν είνε κοινή, έπίγεια. Είνε θεία, ούράνια, άγγελική, που τίποτε δέν την συνδέει με τ' ανθρώπινα...

ΙΩΑΝ. Μ. ΣΑΡΡΗΣ

ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Τά ίδια πάντα πρόσωπα στο ίδιο το [γραφέο.

Χαρτιά σωροί και φάκελλοι και μέτω- [πα σκουμμένα,

κι' άν άκουστή να τζαγκρουνά μιὰ [σκουριασμένη πέννα]

την ίδια γράφη αναφορά στο «Σεβα- [βαστό Υπουργείο.»

Κάποια ξανθιά, μάτια γλυκά—«διαβι- [βάζω Ύμνιν]

που νάναι τώρα; που γυρνά;—«λαμ- [βάνω την τιμήν]

κι' άξαφνα: «Ο συνάδελφε καρφώθηκε, τί έχει;»

Θύρυβος, γέλια, κίνησι! Ξύπνησε το [γραφέο,

όλοι μαζί οι συνάδελφοι για τά παλ- [τά τους τρέχουν]

φτιάχνουνε τις γραβάτες τους, την τσά- [κιση προσέχουν,

κι' ύστερα «καλή όρεξη, παιδιά»: «Η [ώρα δὺο.....

ΝΙΚΟΣ ΣΥΛΒΙΟΣ

ΡΑΒΑΣΑΚΙ

Τη νύχτα θάρθω να σε βρώ στο λιμανάκι, μπρέ Σμαρώ, να πούμε δυό κουβέντες,

Θάμαι λιγάκι «κεφίλης», θά σε φιλώ, θά με φιλής, κι' άς μας βαρήν ή πουνέντες.

Κι' άν έχω πει και τσικουδιά, την καρεδένια σου ποδιά θ' άπλώσουμε πανάκι

και θά φουντάρουμε πουρνό μαζί με τόν αυγερινό στ' άντικρυνό νησάκι

ΤΑΚΗΣ ΛΙΤΣΟΣ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΙ ΤΕΡΑ'Ι'Γ ΤΗ ΟΥΠΟΔΗΚΤΗΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ : ΟΙ ΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ (των προηγουμένων). — 'Ο ιππότης Γοντράνος δὲ Λασὺ εἶχεν ἀγαπήσῃ παρὰφορα μίαν τυχοδιώκτιδα τὴν Λεόννην, ἡ ὁποία τὸν ἐγκατέλειπε χάριν τοῦ ληστοῦ Γιουζέππου. Στὴν ἀπελπισία του ὁ Γοντράνος ἐγνωρίσθη μὲ ἓνα μυστηριώδη ἄνθρωπον, τὸν ἄλλοτε ταγματάρχην Λεόν, ὁ ὁποῖος μὲ αὐτὸν καὶ ἄλλους πέντε κατεστραμμένους ἀλλὰ τολμηροὺς ξιφομάχους ἵδρυσεν τὴν «ἐταιρίαν τοῦ ξίφους», μίαν μυστικὴν ὁργάνωσιν, τὰ μέλη τῆς ὁποίας εἶχαν ὀρκισθῇ νὰ τὸν ὑπακούουν τυφλὰ καὶ τὰ ὁποία δὲν μποροῦσαν ν' ἀποσυρθοῦν ἀπὸ τὴν ἐταιρίαν παρὰ ὅταν θὰ μονομαχοῦσαν μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους συντρόφους των. Μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ἐταιρίας ὁ Γοντράνος δὲ Λασὺ ξαναπῆρε τὴν Λεόννην ἀπὸ τὸν Γιουζέππου, τὴν ἴδια ἡμέρα τῶν γάμων των, ἂν καὶ πρὶν ἢ ἴδια ἡ Λεόννη τὸν ἐσύστησε. Ἀλλὰ μόλις γύρισε στὴ Μασσαλία διετάχθη νὰ μονομαχήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν στρατηγὸν Ρουβιγιέ, τὸν καλύτερον φίλον τοῦ πατέρα του, διὰ τὸν ἐξῆς λόγον. 'Ο λοχαγὸς Ἐκτωρ Δαμβλίνος ἀγαποῦσε τὴν Μάρθαν, ἡ ὁποία ἀργότερα ἐπανδρεύθη τὸν στρατηγόν. Ἐνας κακοποιὸς ὅμως ποὺ ἐκλεψε μίαν ἐνοχοποιητικὴν ἐπιστολὴν τῆς θέλησε νὰ τὴν ἐκβιάσῃ καὶ τῆς ἐζήτησε ὑπέρρογκον ποσὸν ἐάν ἤθελε νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ ἄνδρας τῆς ποὺ ἦταν στὸ Ἀλγέρι. Ἐπειδὴ αὕτῃ δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τάχαρε δλα στὸν Ἐκτωρ Δαμβλίνον, ὑπασπιστὴν τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἐκεῖνος ἐφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ μέτωπο καὶ ἐγύρισε στὸ Παρίσι, ἀλλ' ἦταν ἀρνά. 'Ο ἐκβιαστής εἶχε φύγει γιὰ τὸ Ἀλγέρι. 'Ο λοχαγὸς τρέχοντις νὰ τὸν προφθάσῃ συναντήθηκε μὲ τὸν ταγματάρχην Λεόν, ἐγνωρίσθη μαζί του, τοῦ εἶπε τὸ μυστικὸν του καὶ ἐκεῖνος ὑπεσχέθη νὰ τὸν σώσῃ καὶ τὸν ἐκάλεσε στὴ συνεδρίασιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἰδρῦθη ἡ ἐταιρία τοῦ ξίφους.

'Ο Ἐκτωρ Δαμβλίνος ἐγίνε μέλος τῆς ἐταιρίας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐκβιαστής εἰδοποίησε τὸν ἄνδρα τῆς Μάρθας καὶ ἐκεῖνος γύρισε, διετάχθη ὁ Γοντράνος νὰ μονομαχήσῃ μαζί του. Ἐμονομάχησε καὶ τὸν σκότωσε καὶ ἡσύχαξε, ὅταν διετάχθη νὰ πάῃ εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Πέτρος νὰ συναντήσῃ τὸν ἄλλον ἐταῖρον τοῦ ξίφους ἱππότην δ' Ἀσὺ. Ἐνῶ ἐπῆγαινε πάντοτε ἀνῆσυχος γιὰτὶ καταλάβαινε ὅτι θάτανε ἀναίδια νὰ κἀνῃ νέο ἐγκλημα, συνήντησε μίαν ὥραιαν νέαν ποὺ τὴν ἐσωσε ἀπὸ τὰ χέρια κάποιου τρελλοῦ καὶ τὴν συνώδευεν ἕως τὸν Ἅγιον Πέτρον.

ἀγαπήσῃ ἡ Μαργαρίτα. Τί τὰ θέλετε! Τὴν ἀγαπᾶω ἀλλ' οὔτε αὕτῃ μὲ θέλει ἄντρα τῆς, οὔτε ὁ θεὸς μου μοῦ τὴν δίνει.

— Καὶ πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν πάρω ἐγὼ; ρώτησε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ὁ Γοντράνος.

— Ἀ, πολὺ τρέχετε, ἀγαπητέ, εἰπεν ἀπαθῶς ὁ δ' Ἀσὺ. Προσπαθῇτε ν' ἀναπηθῇτε καὶ θὰ ἰδῇτε...

Σατανικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ ἱππότου. Καὶ ὁ δ' Ἀσὺ ποὺ τὸ διέκρινε, αἰσθάνθηκε ἓνα ρίγος μέχρι μυελοῦ ὁστέων καὶ νόμισε ὅτι τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο ἐσχίζε τὴν καρδιά του σὰν παγερὴ λεπίδα στυλῆτος.

Μιὰν ἐβδομάδα ἀργότερα, ὁ ταγματάρχης Λεόν, ἔπαιρνε ἐναγράμμα τοῦ ἱππότου δ' Ἀσὺ, στὸ ὁποῖο ἐκεῖνος τοῦλεγε ὅτι ὁ Γοντράνος, ἦταν μὲν τρομερὸς μονομάχος, ἀλλὰ κακὸς ἐταῖρος, διότι ἐδίσταζε νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἐταιρίαν, ἐνῶ θυσιαζότανε γιὰ τὴν γυναικα, ὅπως ἔκανε καὶ γιὰ τὴν Λεόννη. Τοῦ ἀνῆγγελλε δὲ, ὅτι εἶχεν ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα, ἡ ὁποία ὅμως φιλοδοξοῦσε νὰ πάρῃ

ἀτρα τῆς τὸν μαρκήσιον Μοντγορὺ, ἐπειδὴ ἦταν πλούσιος, ἀδιάφορο ἂν ἀγαποῦσε τὸν δὲ Λασὺ. Καὶ τοῦ προσέθετε, ὅτι διόλου ἀπίθανο νὰ χρειαζότανε καὶ τίς ὑπηρεσίες τῆς Λεόννης.

Πραγματικῶς, ἡ Μαργαρίτα συμπαθοῦσε τὸν Γοντράνον, ὅπως καὶ ἡ ἴδια ἔγραφε στὴ φίλῃ τῆς Ὀκταβία. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς θὰ προτιμοῦσε νὰ πάρῃ ἄντρα τῆς τὸν Μοντγορὺ, ἀφοῦ αὐτὸς θὰ τῆς ἐξασφάλιζε μαζί μὲ τὴν δόξα καὶ τὸν πλοῦτον.

— Ὅταν τὸ ἀνῆγγελε στὸν Γοντράνον, ἐκεῖνος τὸν ἀκούσε ἀπαθῶς καὶ αὐτὸ τὸν ἐθύμωσε καὶ ἐσκέφθη νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Εἰς τὸ γεῦμα ποὺ ὁ μέλλων σύζυγος θὰ ἔδινε, θὰ πῆγαινε καὶ ὁ Γοντράνος. Καὶ αὕτῃ, γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ ζηλέψῃ, ἀποφάσισε νὰ φανῇ ἐξαιρετικῶς περιποιητικὴ στὸν Μοντγορὺ.

Τὴν ἴδιαν ἐκεῖνην ἡμέραν, ὁ δ' Ἀσὺ ἔλαβε ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν ταγματάρχην, ποὺ τὸν πληροφοροῦσε ὅτι εἶχε ἐπισκεφθῇ τὴν Λεόννη, τῆς εἶχε πεῖ ὅτι ὁ Γοντράνος ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ κι' ἐκεῖνη, τρελλὴ ἀπὸ ζήλεια, ζήτησε νὰ τῆς δώσῃ τὰ μέσα νὰ ἐκδικηθῇ. Καὶ τοῦ προσέθετε ὅτι ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ μποροῦσε νὰ τοῦ τὴν στείλῃ ὅποτε-δήποτε ἤθελε.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐσκέφθη ὁ ἱππότης, δὲν χρειαζόμαί τὴν Λεόννη. Ὅταν τὴν χρειασθῶ, θὰ τὴν καλέσω.

Οἱ δύο νέοι, ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Γοντράνος ἠγαπᾶντο καὶ οὔτε ὁ ἓνας, οὔτε ὁ ἄλλος τὸ ἔλεγε. Ὁ ἱππότης δ' Ἀσὺ, προσπαθοῦσε ν' ἀντιληφθῇ τὴν ἀγάπην τοῦ πατέρα τῆς νέας, ἐνῶ ὁ Μοντγορὺ προετοιμάζετο γιὰ τοὺς γάμους του.

Ὁ δ' Ἀσὺ ἐφρόντιζε νὰ μὴ τοῦ διαφύῃ τίποτα. Εἰς τὸν Γοντράνον ὑπενθύμιζε τὰς ὑποχρεώσεις ποὺ εἶχεν εἰς τὴν ἐταιρίαν, τοῦ εἶπε ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἀγαποῦσε τὴν ἐξαδέλφην του καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τὸ ἔκανε ἐπιτηδες, τοῦ ὑπέδειξε πὼς ὁ μόνος τρόπος νὰ μὴν πάρῃ ἡ Μαργαρίτα τὸν Μοντγορὺ, ἦταν νὰ τὴν ἀπαγάγῃ.

Ὁ Γοντράνος ποὺ καταλάβαινε ὅτι κάτι τὸ τρομερὸ τοῦ ἐπεφύλασεν ἡ «ἐταιρία τοῦ ξίφους», ἠσθάνθη ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ τὸ ταχύτερο. Ὅχι ὅμως χωρὶς τὴν νέαν, ποὺ ἀγαποῦσε μὲ παραφορά. Τῆς εἶπε ὅτι θὰ τὴν ἐπερίμενε στὰς δέκα τὸ βράδυ στὸ θερμοκήπιο καὶ ὅταν ὅλοι ἀπεσύρθησαν στὰ δωμάτιά τους, ἡ δεσποινὶς δὲ Πὸν ἐπῆγε καὶ τὸν συνήντησε.

Χωρὶς περιστροφὰς τώρα, μὲ τὴν ἀγωνίαν στὴ σκέψη ὅτι κάποιος ἄγνωστος κίνδυνος τοὺς ἀπειλοῦσε, τῆς εἶπε πόσο πολὺ τὴν ἀγαποῦσε, ἐπίσης ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, νὰ φύγουν μακριὰ ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ κάνουν τοὺς γάμους των.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Πὸν ἀρνῆθη τρομαγμένη. Πὼς θάφευγε χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα τῆς, πὼς θὰ παρῆβαινε τὰς θελήσεις του; Ἀλλ' ὅταν ὁ Γοντράνος ἠπέλιξε ὅτι θὰ ἔφευγε διὰ παντός ἀπ' ἐκεῖ, ἡ Μαργαρίτα ἀναγκάσθη νὰ δεχθῇ καὶ συμφώνησαν νὰ συναντηθοῦν καὶ πάλιν τὰ μεσάνυχτα τῆς ἐπομένης. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ὁ μαρκήσιος δὲ Λασὺ, δὲν ἠσχυλοῖτο σὲ τίποτε ἄλλο παρὰ πὼς νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ τῆς φυγῆς των.

Τὸ ἄλλο βράδυ, ὁ ἱππότης δ' Ἀσὺ, ἐβγήκε κρυφὰ ἀπὸ τὸν πύργον καὶ συνήντησε μὲ τὸν ἄνθρωπον ποὺ εἶχε συννοηθῇ ὁ Γοντράνος εἰς τοὺς πάρη μὲ τὸ λεωφορεῖο του αὐτὸν καὶ τὴν Μαργαρίταν νὰ φύγουν.

Ἐπειτα γύρισε στὸ πύργον. Καὶ ὅταν ὑπελόγιζε ὅτι οἱ δύο νέοι εἶχαν φύγει, ἐπῆγε στὸν θείον του, τὸν ἔκαμε νὰ ἀνησυχῇ διὰ τὴν κόρη του, καὶ τὸν ἔπεισε νὰ πᾶνε στὸ δωμάτιό τῆς νὰ ἰδοῦν τί ἐγίνετο. Ὁ Μοντγορὺ τοὺς ἠκούθησε ἐπίσης.

Ἐκεῖ βρῆκαν ἓνα γράμμα τῆς δεσποινίδος δὲ Πὸν ποὺ ἔλεγε ὅτι ἀγαποῦσε τὸν Γοντράνον κι' ἐμισοῦσε τὸν Μοντγορὺ, καὶ ὅτι ἐκλέφθηκαν. Θυμωμένος ὁ δὲ Πὸν θέλησε νὰ τρέξῃ νὲ τὸν βρῇ ὅταν ἐξαφνα μῆκε μὲ βία μίαν γυναικα φωνάζουσα ὅτι ἤθελε κι' αὕτῃ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄθλιο σύζυγό τῆς τὸν Γοντράνον δὲ Λασὺ, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἦταν παντρεμένος μαζί τῆς, ἐξαπατοῦσε καὶ ἀτίμαζε μίαν ἄλλη νέαν.

— Μαζὺ μας Λεόννη. Ἐλα μαζί μας! τῆς ἐπιθύρισε σιγὰ ὁ ἱππότης δ' Ἀσὺ.

Ἐφυγαν ὅλοι. Τὸ καταφύγιον τῶν δύο ἐραστῶν τὸ εἶχε προδόσῃ ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ἀμαχηλάτης ποὺ τοὺς ἐπῆγε ἕως ἐκεῖ καὶ ἡ συνοδεία ποὺ τοὺς κυνηγοῦσε δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ τοὺς εὑρῇ.

Ἡ Λεόννη ὠρῶθῃ μπροστὰ στὸν Γοντράνον φωνάζουσα ὅτι ἦτο ἄνδρας τῆς καὶ ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε σὰν νὰ κτηπήθη ἀπὸ κεραυνό. Ἦταν λοιπὸν παντρεμένος ὁ μαρκήσιος δὲ Λασὺ καὶ τὴν ἐγάλασε;

— Κύριε! εἶπε ὑπερήφανα πρὸς τὸν Γοντράνον. Δώστε τὸ μπράτσο σας στὴ γυναικά σας καὶ πηγαίνετε.

Στηρίχθηκε δὲ στὸ μπράτσο τοῦ πατέρα τῆς καὶ ἔφυγε, ἐνῶ ὁ ἱππότης δ' Ἀσὺ ἔτρεχε κατόπισθέν τους.

— Θεέ μου, εἶπε. Ἡ τιμὴ τῶν Πὸν δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κηλιδωμένη οὔτε μίαν στιγμὴ. Θέλετε νὰ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴν νὰ μοῦ δώσετε τὸ χερί τῆς ἐξαδέλφους μου;

Ἡ Μαργαρίτα ἄφησε κραυγὴν ἀπεγνωσμένην, κραυγὴν ναυαγοῦ ποὺ πρόκειται νὰ καταποντισθῇ καὶ βλέπει τὸ πλοῖο τῆς σωτηρίας του. Ἀπλῶσε τὰ χέρια τῆς στὸν δ' Ἀσὺ καὶ τοῦ εἶπε.

— Ἐχεις εὐγενικὴ καρδιά, ἐξαδέλφε. Καὶ θὰ σὲ λατρεύσω, αὐτὸ τὸ αἰσθάνομαι...

Ἐπὶ τὸν δὲ ὁκτὼ ἡμέρας, συντετριμμένος καὶ ἀπελπισμένος ὁ Γοντράνος, γιὰτὶ ἔχασε γιὰ πάντα τὴν ἀγαπημένην του, ξαναγύρισε στὸ Παρίσι μαζί μὲ τὴν Λεόννη. Δὲν εἶχε πιά τὴ δύναμιν νὰ σπᾶσῃ τὴν ἀλυσίδα ποὺ τὸν ἦγωνε μ' αὕτῃ τὴν τυχοδιώκτισσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.
Ο ΝΟΘΟΣ

Ἐνα βράδυ ποὺ ὁ γηραιὸς βαρὼν ντὲ Μορντιέ νόμιζε πὼς ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ, κάλεσε τὴν σύζυγό του, μίαν νέαν

ἀγγελικὴν στὴν ψυχὴ [καὶ στὸ πρόσωπο] καὶ ἔλεγε ὅτι ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του, γιὰτὶ εἶχε δεχθῇ νὰ θυσιάσῃ μαζί του τὰ νειάτα τῆς, τῆς ἐνεπιστεύθη τὴ διαθήκη του καὶ τῆς ἔκαμε μίαν ἐκπληκτικὴν ἀποκάλυψιν.

Τῆς εἶπε ὅτι πρὶν πάρῃ αὕτῃν ἀγαποῦσε τὴν ἀδελφὴν τῆς Μαλβίνας ποὺ ὑπανδρεύθη τὸν ντὲ Βέρν. Ὅταν ἀργότερα ἀγάπησε μίαν ἄλλην καὶ τὴν ἐπῆρε, δὲν ἄργησε νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι τὸν ἀπατοῦσε καὶ ὅτι τὸ παιδί ποὺ ἔκανε δὲν ἦταν δικό του.

Χρόνια πολλὰ ἀναγκάστηκε νὰ ὑπομένῃ αὐτὸ τὸ μαρτύριο, νὰ λήῃ παιδί του τὴν ἀπόδειξι τῆς ἀνομίας τῆς καὶ ὅταν ἡ γυναικα του πέθανε, ἔδωξε τὸ παιδί τῆς, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τὴν περιουσία τῆς.

Ἀργότερα ἔκαμε αὐτὸς παιδί μὲ μίαν ἄλλη. Τὸ παιδί αὐτὸ τὸ ἐνεπιστεύθη στὴν Μαλβίνα καὶ τὸν ντὲ Βέρν, ὁ ὁποῖος τὸ υἱοθέτησε καὶ δὲν εἶπε ποτὲ σὲ κανέναν ὅτι δὲν ἦταν δικό του.

— Πρῶτῃ ἐσὺ μαθαίνεις τὴν ἀλήθειαν, ἐξηκολούθησε. Ὡστε τὸ παιδί ποὺ φέρνει τὸ ὄνομά μου δὲν εἶναι δικό μου. Τὸ πραγματικὸν μου παιδί λέγεται Ὀκτάβιος δὲ Βέρν. Πᾶρε τὴν διαθήκην μου. Τὸν κάνω γενικὸ κληρονόμον μου καὶ ἐμπιστεύομαι σὲ σένα τὲς τελευταῖες θελήσεις μου.

— Οἱ ὁποῖες θὰ μοῦ εἶναι σεβαστές, σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

Δυὸ μῆνες ἀργότερα ὁ βαρὼν Μορντιέ πέθανε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς ὑπάρξεως, τῆς γυναικας του. Εἶχε κανονίσει ὅλα καλὰ καὶ τὰ δικαστήρια εἰς τὰ ὁποῖα κατέφυγε τὸ δῆθεν παιδί του, ἀπέρριψαν ὅλας τὰς ἀγωγὰς του. Καὶ θὰ παραποῦσε κάθε ἔλπίδα, ἂν ἓνα χρόνον ἀργότερα δὲν ἰδρῦετο ἡ ἐταιρία τοῦ ξίφους.

Ἐνα πρῶτὸ ταγματάρχης ἐπεσκέφθη τὸν ἱππότη δ' Ἀσὺ, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑπὸν δρευθῇ τὴν ἐξαδέλφην του Μαλβίνην. Τὸν βρῆκε νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν Ἐμμανουὴλ Σαλαμβέρ, τὸν προσονομαζόμενον Μοντγορὺ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΝΑ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Η Νότα, μια ωραία νέα, ενώ ήταν έννευρι-
σμένη από την διήγηση της καμαριέρας της Κωνσταντίνας, πού
της άπεκάλυψε ότι ήταν άρρωστη από μια τρομερή άρρώστεια
του γλεντιού, κι' έχασε το παιδί της, όταν νοσηλευότανε μισό-
τρελλη στο νοσοκομείο, δέχτηκε την επίσκεψη του Στέλιου Κον-
τόνη, ενός παιδιού πού ήταν τρελλό μαζύ της απ' αγάπη. 'Ο
Στέλιος πρό όλίγου είχε μάθει ότι δεν ήτανε γιός του Κον-
τόνη, αλλά κάποιας άρρωστης γυναίκας, άγνωστο ποιός, και
επήγαινε να τον παρηγορήσει ή αγαπημένη του. 'Εκείνη σχε-
δόν τον έβρισε· του είπε να περιμένη εκεί κι' έφυγε. 'Η καμα-
ριέρα πού μισούσε την κοινωνία για όσα έτράβηξε και πού
ένοιωθε άνεξήγητο μίσος για τὸ Στέλιο, άρχισε να τον συμβου-
λεύει πώς για να κερδίσει τὴ Νότα έπρεπε να ξεδεύει χρήματα
τά όποια μπορούσε να πάρη με τρόπο από την τράπεζαν όπου
ήτο βοηθός ταμίου. 'Επειτα τον έκανε να ζηλέψει και του είπε
με τρόπο ότι ή Νότα πήγε σε μια φίλη της στο Κολωνάκι. 'Ο
Στέλιος πήγε σ' αυτό το σπίτι και είδε να παραμονεύη κάποιος
άλλος ο όποιος τέλος μπήκε μέσα και σε λίγο βγήκε με τὴ φίλη
της Νότας, τὴν Τούλα, πού ήταν γυναίκα του. Σε λίγο είδε να
βγαίνει ή Νότα πού στηριζότανε στο μπράτσο ενός άνδρός, μ'
έναν άλλον ακόμη, τον έραστή προφανώς της Τούλας. Θυλωμέ-
νος από τὴ ζήλεια έτρεξε να τὸς προφτάσει έν ώ τὸ άνδρό-
γυνο μπήκε σ' ένα ταξί και γύρισε σπίτι του. 'Η Τούλα άρχισε
να βρίζει τον Νίκο τον άντρα της. 'Εκείνος αφού τὴν άφισε να
τελειώσει, της είπε ότι θά τὴν έσκότωνε, μα πριν όμως ήθελε
να τὴς εξηγήσει για ποιά λόγο ήταν άποφασισμένος να τὸ κάνει,
και με συντομία άρχισε να τὴς θυμίζει τὴν περασμένη ζωή τους.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—'Απεσιώπησα τὴ στέρησι, βρήκα δυσκολίες στη δουλειά
μου γιατί μουλειπαν τὰ χρήματα, πολλές φορές παρεξη-
γοῦσα διφορούμενες φράσεις πού άκουγα και πού νόμιζα
πώς πιθανόν να άννοοῦσαν έμένα.

—'Εσένα; Γιατί;

— Πόσες φορές δεν ήρθα στο σπίτι μου με σφιγμένη τὴν
καρδιά και πόσες νύχτες δεν πέρασα με τὴ θλίψη αδιάκοπο
σύντροφο στις αγωνιώδεις στιγμές της εξαγρύπνιας μου! Εί-
χα, έν τούτοις, τον ήρωισμό να μὴ σου λέω τίποτα! Θύ-
μωνα για κείνους που έλεγαν τὰ λόγια, πού ώρισμένως έγώ
τά παρεξηγοῦσα γιατί είχα τὴ μύγα και μυγιαζόμουν, α
θυμώνα με τον έαυτό μου και μ' όλον τον κόσμο και μο-
ναχά έναντιόν σου δεν είχα τὸ θάρρος και τὴ δύναμη να
θυμώσω.

— Μά γιατί να θυμώσης;...

— Προσπαθοῦσα να λησμονάω και λησμονούσα. Πέρασα
ήρωικά τὴ ζωή, νίκησα στον άγώνα της, απέκτησα μια θέση,
έγινα οικονομικώς ανεξάρτητος. 'Αλλά τὴν ίδια στιγμή εί-
δα πώς ήμουνα ο πιό δυστυχισμένος άνθρωπος.

—'Από τί;

—'Από σένα. Σὺ πού μ' ένέπνεες οέ κάθε προσπάθεια
σὺ πού μουδινες τὴ δύναμη να φέρω σε πέρας επιχειρήσεις
πού ο καθ' ένας τις πίστευε ως ακατόρθωτες, σὺ πού σου
για μένα ο σκοπός και τὸ μέσον της ζωής μου, είδα πώς
δεν ένοιωθες στὴν ψυχή σου οὔτε τὸ παραμικρότερο αϊ-
σθημα αγάπης, ή στοργής έστω.

—'Ανοησίες!

— Τρόμαξα. Δεν θέλησα να τὸ παραδεχθῶ, έπρεπε να τὸ
εξακριβώσω. Και πόσες μικροπονηρίες δεν έκανα! Πόσες
μικροπαγίδες δεν σούστησα, από πόσα πράγματα δεν θέ-
λησα να εξακριβώσω άν ή υπόνοιές μου ήταν αληθινές.

— Και εξακριβώσες;

—'Ότι μ' άπατοῦσες.

—'Η Τούλα έγέλασε μ' ένα βεβιασμένο γέλιο.

— Στὴν αρχή, έσυνέχισε χωρίς να δείξει ότι έταράχθη ο
Νίκος, ένοιώσα τὴν ανάγκη να σε πιάσω από τὸ λαιμό και
να σε πνίξω. 'Όχι όμως, δεν τόκανα, άλλ' οὔτε και σουπα
τίποτα. Ξέρεις γιατί;

— Πού να ξέρω!

— Γιατί σ' αγαποῦσα και δεν ήθελα να χωρισθῶ από σε-
να. Τί με κυττάς μ' άπορία; Γι' αυτό, ναί! 'Αν σου έλεγα
τις ύποψεις μου, άν σου διατύπωνα τις κατηγορίες μου,
θαπρεπε να χωρίσουμε, αυτό ήμουνα υποχρεωμένος να
κάνω, για να μὴν πέσω απ' τὴν έκτίμησή σου. Γιατί ή-
θελα να μ' έκτιμάς. Να μὴ με πιστέψεις για ένα γελοίο,
πού δέχεται να μοιράζει τὴ γυναίκα του μ' έναν άλλον.
'Ηθελα να μὸ δοθῇ ο καιρός να σου δείξω τις χάρες μου
κι' ένω σὺ μ' άπατοῦσες, έγώ εγίνηκα πιό εύγενικός και
πιό περιποιητικός, φρόντιζα να σου δείχνω κάθε μέρα τὴν
μεγάλη αγάπη μου. Μάταιος κόπος! 'Εσὺ εξακολουθοῦσες
τὴν ίδια τακτική κι' έγώ τὴν ίδια προσπάθεια. Οὔτε δεν
καταλάβαινες τὸν πόνο μου. Στις θυσίες μου δεν έδινες
καμμία προσοχή, ή πορωμένη ψυχή σου δεν συνεικνῆθη από
τάς ένδείξεις μιάς λατρείας άπερίοριστης. Κι' όμως δεν
μποροῦσα ν' άπαλλαγῶ από τὴν γοητεία τῶν ματιῶν και
της σάρκας σου, λές και ή άτιμία σου ήτανε τὸ ναρκωτικό
πού μουχε κυριεύσει τὸν οργανισμό και δεν μποροῦσα να
τὸ ξεκόψω.

—'Επαψε για μια στιγμή και τὴν κύτταξε σάν ναθελε να
βεβαιωθῇ για τὴν έντύπωση πού της έκαναν τὰ λόγια του.
'Επειτα, πάντοτε χωρίς βιαιότητα, με ήρεμία πού τρόμαζε
τὴ γυναίκα του, έσυνέχισε:

—'Ετσι περνοῦσαν οί μέρες. 'Αγριες και βασανιστικές
για τὴ δική μου ψυχή, μέρες πορώσεως και άσυνειδησίας
για τὴ δική σου. 'Ολοένα γινώσουνε πιό ξεστσίπωτη, άρχι-
σες να μὴ κρατᾶς οὔτε τὰ προσχήματα. 'Ενα άπόγευμα
σε είχα παρακολουθήσει, σε είδα πού έμπαινες σε μια
γκαρσονιέρα της οδου Πατησίων κι' είχα τον ήρωισμό να
σε περιμένα να βγῆς. Οὔτε μια στιγμή δεν έπήρα τὴ δύ-
ναμη να σκεφθῶ ναρθῶ να σε πιάσω. Βγήκες σχεδόν γρή-
γορα, θυμωμένη και νευριασμένη, πήρες ένα ταξί κι' έφυ-
γες. Είχες μάλώσει με τον έραστή σου, τὸ είδα όλαφα-
ναρά. Μπήκα σε άλλο ταξί και σε παρηκολούθησα. 'Όταν
σε πλησίασα στο ζαχαροπλαστείο πού κάθισες, μὸ μί-
λησες κατὰ τέτοιο τρόπο, μὸ είπες τέτοια λόγια, ώστε και
άν δεν σε είχα δει, θά μπορούσα να ύποψιασθῶ τὰ όσα
συνέβαιναν. Τὰ θυμάσαι όλα αυτά;

—'Επειδὴ ή Τούλα, κατάπληκτη από κείνα πού άκουγε, δεν
άπάντησε, ο άντρας της, ύστερ' από λίγο, εξακολουθῆσε.

— Μέσα σ' αυτό τὸ καμίνι τοῦ έξευτελισμού και της ζή-
λειας, περνοῦσα τις άθλιες μέρες τοῦ πόνου μου. 'Αρχισα

να παραμελῶ τὴ δουλειά μου, δεν ενδιαφερόμουνα γι' αὐ-
τὴν. Και όμως επήγαινα καλά, προώδευα, ίσως κι' αυτό
για να μὴ τὰ μέσα και τὸν καιρὸ να πονάω. Και υπόμεινα
ο άνόητος και σ' άφίνα ο ήλίθιος να συνέλθης, να μπορέ-
σης να σκεφθῆς τὴν υποχρέωση πούχες ν' άλλάξεις ζωή.
Δεν σ' έρώτησα ποτέ τί ήσουν στο παρελθόν, δεν θέλησα
να εξετάσω τὴ ζωή σου, αδιαφόρησα για κάθε τι πριν από
μένα. Τὸ παρελθόν σου άνήκε, κι' έγώ δεν τὸ πρόσεξα.
Είχα τὴν αξίωση, όμως, να προσέξης μονάχη σου τὸ πα-
ρόν, να ξεχάσης ποιά ήσουν, ν' άντλήσης από τὸ παρελ-
θόν σου τὴ δύναμη και τὴν πείρα για να δημιουργήσης
ένα παρόν εξαίρετικό, να γίνης μια νοικοκυρά πού να σ' έ-
χουν υπόδειγμα. Και άντι γι' αυτό τι έκανες; Πώς μὸυ πλή-
ρώσες τις θυσίες μου;

— Νίκο! Γιατί αυτά δεν μὸυ τάλεγες από τότε;

— Γιατί σ' αγαποῦσα και δεν είχα τὴ δύναμη να σε χάσω,
στο είπα πρωτῆτερα. Και δεν θά στάλεγα οὔτε τώρα, άν
δεν είχα τὴν άπόφαση να σε σκοτώσω...

—'Η Τούλα έρρίγησε. Μπόρεσε μ' όλα ταῦτα να ρωτήσει:

— Θέλεις να με σκοτώσης και λές ότι μ' αγαπάς;

— Θά σε σκοτώσω, ακριβῶς γιατί σ' αγαπάω. 'Αν είχα
τὴ δύναμη να ξεγυλώσω από τὴ γοητεία πού εξασκεῖς
άπάνω μου, θαφευγα, θά σε χωρίζα, θά σε άφίνα να ιδῆς
ότι δεν είσαι μόνον άχάριστη, αλλά και κουτή, γιατί δεν μπο-
ρεῖς να καταλάβης ότι όλοι εκείνοι πού σε περιτριγυροῦνε
και λένε πὸς δεν λατρεύουνε τάχα, σε κοροϊδεῦουν φανερά.
Σου πουλᾶνε έρωτα, όρκίζονται πὸς πεθαίνουν για σενα,
δείχνουν πὸς είναι έτοιμοι για κάθε θυσία, ακριβῶς γιατί
έχουν πὸς δεν μπορείς να τὸς γυρέψης αὐτὴ τὴ μεγάλη
θυσία πούκανα ο άνόητος έγώ, άφοῦ είσαι παντρεμένη.

Μά όταν χωρίσης, όταν
μείνης έλεύθερη, οί θαυ-
μασταί θά καχάσουν
κατάμουτρά σου, άν τολ-
μήσης να τὸς γυρέψης
να σε πάρουν γυναίκα
τους και θά σκορπί-
σουν άμέσως, και θ' άρ-
χίσης να γυρεύης νέες
κατακτήσεις, για να ά-
κούσης νέους έξευτελι-
σμούς. Δεν μπορῶ να
τὸ κάνω όμως, βλέπω
τόν γκρεμό και δεν κα-
τορθῶ να ξεφύγω...

—'Η Τούλα, ή όποια έ-
βλεπε ότι, πραγματικά
ο άνθρωπος εκείνος
ήτον άποφασισμένος να
τὴν σκοτώσει, πολὺ λίγο
έννοοῦσε τί της έλεγε.
Τὸ αίσθημα της αὐτο-
συντηρήσεως της ένέ-
πνεε διάφορους τρόπους
άμύνης, και ένῶ φαινό-
τανε πὸς παρακολουθοῦσε τις άποκαλύψεις του, αὐτὴ κα-
τέστρωσε τὰ σχέδιά της.

—'Αν έφώναζε και καλοῦσε βοήθεια, κανείς δεν θά τὴν
άκουγε, γιατί ή κάμαρά της ήταν στο βάθος τοῦ σπιτιού.
'Αλ' ά, άν ή φωνή της έφθανε έως τ' αὐτιά τῶν γειτόνων,
ζήτημα ήταν, άν θά ενδιαφέρετο κανείς να πάη να ιδῇ τί
συνέβαινε. Πάντως, και άν τὸ έκανε, δεν ήταν δυνατόν να
σώθῃ μ' αὐτό. Οί πόρτες ήταν κλεισμένες και τὸ να σύρη
τὸ πιστόλι του ο άντρας της και να πυροβολήση, ήταν ζή-
τημα έλαχίστων στιγμῶν.

Κατὶ άλλο έπρεπε να κάνει και σε τοῦτο κατέφυγε:

— Νίκο μου! ψιθύρισε με λιγωμένα τὰ μάτια. Τί παρα-
λογισμοί είναι αὐτοί; Πὸς σου πέρασε από τὸ νοῦ ότι δεν
σ' αγαπάω μ' ὅλη τὴ δύναμη της ψυχῆς μου;

—'Απλῶσε τὰ χέρια της και δοκίμασε να τὸν άγκαλιάσει,
άλλ' εκείνος τὴν έσπρωξε. 'Η Τούλα έκανε πὸς εγλύστη-
σε κι' έπεσε. 'Όπως έφευγε άφισε να κατέβῃ λίγο τὸ φό-
ρεμά της. Οί κάτασπροι ὄμοι της αληθινά καλλιτεχνικοί,
φάνηκαν τότε και μέρος τοῦ στήθους της έπρόβαλε προ-
κλητικό μπροστά στα θαλά μάτια τοῦ άπατημένου συζυγου.

—'Η συζήτηση εκείνη γινότανε ένῶ ή Τούλα γδυνόταν.
Μυρουδιές δυνατές από τὰ μεταξωτά της έσώρρουχα είχαν
πλημμυρίσει τὸ δωμάτιο, και τώρα σάρκες ὀλόδροσες, γυ-

μνές και προκλητικές δειχνόντουσαν στον έρωτευμένο
δήμιο.

Βάσταξε σ' εκείνη τὴν πρόκληση, στράβωσε σ' ένα μορφα-
σμό αηδίας τὰ υπόλευκα χείλη του και της είπε:

— Θά πεθάνης. Θά σε σκοτώσω, έλεεινὸ πλάσμα, ναί,
έχω τώρα τὴ δύναμη να τὸ κάνω.

— Νίκο μου! Νίκο μου!

— Κρύψε τις γδύμιες σου πού με κάνουνε ν' αηδιάζω,
προσευχήσου, τί θέλεις για τὴν κολασμένη ψυχή σου, φώ-
ναξε, άν προτιμάς, νάρθουν σε βοήθεια σου, βγάλε, ναί,
μιά φωνή για να μ' αναγκάσης να χτυπήσω τὸ γρηγορά-
τερο και ν' άπαλλαγῶ απ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο. 'Ό,τι θέλεις
κάνε, αλλά μὴ δείχνεσαι στα μάτια μου πὸς είσαι μια γυ-
ναίκα κοινή πού δίνει τὸ σῶμά της για κάποια άμοιβή.

—'Εβγαλε από τὴν τσέπη του ένα πιστόλι μπράουνινγκ. 'Η
Τούλα πού ήτανε άνήσυχη κατατρόμαξε τώρα. Τὰ πόδια
της λύγισαν, νόμισε πὸς πιάστηκε ή άναπνοή της, πὸς ά-
νοιξε κάτω από τὰ πόδια της ένας γκρεμός.

Να φωνάξῃ; Οὔτε τὴ δύναμη είχε, οὔτε αὐτὸ θά τὴν ὤφε-
λοῦσε σε τίποτα.

Λαχάνιαζε. Έτρεμε, φρικιοῦσε. Με τὰ ὀρθάνοιχτα μάτια
της γεμάτα δάκρυα, με τὰ βλέμματα, κερφωμένα στο πι-
στόλι, χωρίς να τολμάη να βγάλη οὔτε φωνή παραπόνου,
στάθηκε πολλές στιγμές ακίνητη.

—'Ετρεμε σύγκορμη... Τὸ κεφάλι της κουνιότανε σπασμο-
δικά, τὰ γόνατά της λυγίζανε, τὰ χείλη της προσπαθοῦσαν
να κινηθοῦν σε κάποια παράκληση συγγνώμης και οίκτου.
Παραφρονοῦσε από τρόμο, αλλά και δεν τολμοῦσε να
βγάλῃ μιλιὰ.

—'Ο άντρας της τὴν παρατηροῦσε με άγρία ευχαρίστηση.

Τὴν έβλεπε να σπαρατ-
ράη και απολάμβανε
με τὴν αγωνία της, έν-
νοιωθε μια άνέκφραστη
ήδονική φρικίαση, ήθε-
λε να τὴν κάνει να ὑπο-
φέρῃ πιό πολὺ, γιατί
αὐτὸ τὸν ευχαριστοῦσε
περισσότερο.

—'Η πνιγμένη άνάσα
της, τὸ αγωνιώδες ξεψύ-
χισμά της, τὸ τρεμούλια-
σμα τοῦ κορμιού της,
και τὰ σβυσμένα της μά-

τια, αποτελοῦσαν για
τὴν ταραγμένη διάνοιά
του, τὴν ικανοποίηση,
ὄνειροπολοῦσε στις ά-
γρόπνιες της ζήλειας,
τοῦ πόνου και τῶν δα-
κρύων.

— Σήκωσε τὸ πιστόλι του
και τὸ διηθύνη πρὸς τὸ
κεφάλι της. Και στεκό-

τανε χωρίς να πυροβολῇ. 'Ετρεχαν ποτάμι τὰ δάκρυά της,
είχανε κοκκινήσει τώρα τὰ χείλη της, τὸ κεφάλι της έκου-
νιότανε πάντοτε σπασμωδικά, τὰ πλούσια στήθια της άνε-
βοκατέβαιναν στους πάλμους της φρικτῆς αγωνίας της.

Και ο Νίκος μεθοῦσε από ήδονή στο βασανιστήριό της
προσπαθοῦσε να τὴν τρομάξῃ πιό πολὺ, για ν' απολαῦση
τὴν παραφροσύνη τοῦ τρόμου της.

—'Η γυναίκα αὐτὴ πού σπάραζε σύγκορμη προστά του
πού κάθε πόρος τοῦ σώματός της ήταν σαν ένα στόμα
άνοιγμένο τραγικά για να κραυγάζῃ τὸν πόνο της, ή γυ-
ναίκα αὐτὴ πού υπέφερε πραγματικά μπροστά του κάτω
από τὸ τσουχτερό μαστίγωμα τοῦ δικαίου θυμοῦ του, τοῦ
πρόσφερε μια παράξενη ήδονή.

—'Αισθανόταν ένα καινούριο, ένα άγνωστο συναίσθημα ὅπου
συγκεραζόταν ο πόνος της πληγωμένης ανδρικής υπερηφά-
νειας με ένα ξεχείλισμα άρρωστημένης χαρᾶς, της χαρᾶς
πού θά αίσθανόντουσαν τὸν μαυρὸ μεσοίωνα οί ιερεῖς τα-
σταί βλέποντας τὰ θύματά τους.

—'Η Τούλα καιγότανε, σπαραττοῦσε, τρελλαινότανε κι'
αὐτὸς απολάμβανε. 'Ετσι θολωμένη τὸν έπλησίασε και θέ-
λησε να τὸν άγκαλιάσει. 'Η ὀλόθερμη σάρκα της έθιξε τὰ
χέρια του, ή αγωνιώδης άνάσα της φλόγιζε τὰ μοῦτρα
του, ο πυρετός τοῦ θανάσιμου τρόμου της έμοῦδιασε ήδο-
νικά τὴν ψυχή του.
('Ακολουθεῖ)

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Οι άναγνώσται μας, πού μās υποστηρίζουν με τόσο φανατισμό θα μείνουν τελείως ευχαριστημένοι από το σημερινό μας φύλλο. Πυκνή έλληνηκή συνεργασία, πεντάχρωμο, αυτή τη φορά, έξωφύλλο της ΕΛΚΑ, σπάνια αντίγραφα ζωγραφικών άριστουργημάτων στις 8 μεσαίες σελίδες κι' άλλες 8 τυπωμένες κάτω από το κείμενο. Αυτή ή εσσυπρεσιών όφ—σέτ—είναι δαπανηρότατη όσο τουλάχιστον δέκα επί πλέον σελίδες του περιοδικού μας, αλλά προτιμήσαμε να σās προσφέρουμε άντι σελίδων αυτή την καινοτομία, για να πλησιάσωμε ακόμα περισσότερο στην τελειότητα των ξένων περιοδικών. Το πρωτοχρονιάτικο φύλλο θάναυ καλλίτερο και πλουσιότερο, σε ύλη, εικονογράφηση και χρώματα. Ξέρετε πώς δεν υποσχόμεθα τίποτα πού να μην το εκτελέσωμε.

Κι' ένα άλλο : "Όσοι δεν παρακολούθησαν τις συνέχειές μας μπορούν να τις αρχίσουν από σήμερα διαβάζοντας τις περιλήψεις. Και τώρα τη δουλειά μας. Πρίν αρχίσω ζητώ συγγνώμην από όλους γιατί αναγκάζομαι σ' αυτό και το ερχόμενο φύλλο νάμαι λιγάκι σύντομος. Η δουλειά είναι τόση πού έχω πνιγεί κυριολεκτικά. Φανήτε έπεικεις με τη σειρά σας άναπητό μου φίλοι. Π. Αύγ.—Τό διήγημά σας πολύ καλό, αλλά εκτενέστατο. Μ π. Χελμόν.—Η περιγραφή καλή αλλά του λείπει τό θέμα. Φ. Μ α τ σ.—Γιατί καταπιαστήκατε με τη δυσκολότερη ποιητική φόρμα, τό συννέτο ; Γράψτε σ' απλούστερη φόρμα ίσως τά καταφέρετε καλλίτερα. Έλ. Βί σ β.—Τό πεζό σας καλλίτερο από τά τραγούδια άλλα πολύ μεγάλο. Περιμένω τη φωτογραφία σύμφωνα με τούς όρους του διαγωνισμού. Σ. Ά ν ε μ., Ί ω ά ν. Πε τ ρ ό π., Δ. Σ κ λ α β ο ύ ν.—Δέν συμμορφώθηκαν με τούς όρους μας. Π. Μ ο ν.—Η μετάφραση εκτενής. Για τό άλλο αποταθήτε σε καθημερινό φύλλο. Σ τ. Ά λ ε ξ.—Άν είσαστε όπως λέτε 15 χρονών μπράβο και πάλι μπράβο για τη σύλληψη της ιδέας. Η εκτέλεση όμως ύστερεί πολύ. Ά γ γ ε λ ο ν.—Τό πεζό καλλίτερο άλλ' όχι δημοσιεύσιμο. Προσπαθήτε νάστε συντομος άποφεύγοντας τις επαναλήψεις των ιδίων ιδεών με διάφορες μορφές. Ν. Ρ.—Πολύ προσωπικό. Στείλτε μας τίποτα αντικειμενικότερο. Γ. Δ. Δ ύ κ α ν.—Όλα έχουν άρετές. Δημοσιεύω τό «Συντρόφια έμείς του πόνου». Περάστε να γνωριστούμε. Κ. Α. Κ ο λ.—Περάστε με τό χειρόγραφο ένα βραδάκι από τό γραφείο μου. Θα σās υποδείξω τί πρέπει να γίνει. Β. Ν ά ρ κ ι σ σ ο ν.—Κα-

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

ΑΤΥΧΟΝ.Χαλ-Κάθε άναγνώστης μας μπορεί να συμβουλευθή τον γιατρό μας συζήτηση πρέ-για όποιαδήποτε ασθένεια δική του ή συγγενών του. Τό γράμμα θεραπεύει νάμαι σύντομο, να μολύνσεως από περιγραφή λεπτομερέστατα τά την όποιαν ως συμπτώματα, και να περιέχει μου γράφετε ποτέ είν άμεταχειρίστα γραμματόσημα. Όποιος άναγνώστης μας θέλει ιδιαίτερη έπιστοπαρ' ειδικού ια-λή ως άπάντηση, άντι των πέντε δραχμών στέλνει πενήντα. Τήν τρίτην έβ-δομάδα επανέρο-χεσθε πάλιν στο νερό Vichy. Κι' εξακολο υ θ ή τ ε την θεραπείαν σας. Τοπικώς κάθε βράδυ, κά-νετε μίαν έλαφράν επάλλειψιν με την έξής άποτελεσματική ή αλοιφή :

Soufre precipité 3 gr.
Vaseline 40 gr.

Τό πρωί, πλένεσθε με χλιαρό νερό. Άποφεύγετε τ' άλμυρά, τά κορυκεύματα, τά οινόπνευματώδη ποτά, τόν καφέν, και τά γλυκύσματα.

ΑΝΤΩΝ. Κ. Φάληρον.—Κάθε πρωί, περνάτε όλο τό σώμα σας, μ' ένα σφουγγάρι βουτυγμένο σε κρύο νερό. Σκουπίζεσθε με-τά την πλύσιν καλά, ώστε να μη μείνη ούδ' ή παραμικρότερη ύγρασία στο κορμί σας.

Παίρνετε μεσημέρι και βράδυ μετά τό φαγητόν ένα Cachet από τά κάτωθι :

Protoxalate de fer 0,10 cent.
Poudres de rhabarbe 0,05 »
pour 1 cachet No 40

Και πρὸ του ύπνου ένα κουτάλι της σούπας άπ' τό έξής :

Bromure de Potassium »
» Jodium »
» Ammonium »
» à 2 gr.
Eau distillée 300 gr.

ANT. ΧΡ. ΑΣΙΜΗΣ

Κάθε άναγνώστης μας έχει δικαίωμα να μās στείλη έργα του—όσο τό δυνατόν συντομότερα—με πέντε δραχμές άμεταχειρίστα γραμματόσημα για την έγκριση. Άν τό έργο έγκριθί—ή κρίση θά-ναι λίγο αδιατηρή βέβαια —θα δημοσιεύεται στη σελίδα : «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕ. ΧΝΕΣ». Κάθε μήνα θα γίνεται έκλογή του καλλίτερου κομματιού και ο συγγραφέας του θα καλήται να μās δώση μίαν έκκληση σελίδα του, πού θα δημοσιεύεται τιμητικώς μέσα στην άλλη ύλη του περιοδικού.

λομετρημένα βέβαια άλλα χωρίς φλόγα. Διαβάστε ποιητάς για να δήτε πώς εκφράζουν με απλά μέσα, βαθειά νοήματα. Π. Β ρ.—Μοντερνίζετε στις εκφράσεις, περισσότερο από ό,τι πρέπει για ένα «ποιητή». Κρίμα, γιατί έχετε κάποια δροσιά. πού δε βρίσκεται εύκολα. Τ. Μ υ ρ τ.—Δυστυχώς δε μπορεί να δημοσιευτή γιατί είναι έρωτική έπιστολή, πού της λείπει μόνο τό πανόγραμμα. Γράφετε καλά. Τ. Ά ρ γ.—Δυστυχώς αυτό πού ζητάτε δεν γίνεται. Σās συγχαίρω για τά τραγούδια σας και λυπάμαι πού ή στήλη κριτικής δεν υπάρχει προσωρινά τουλάχιστον στο «κασέ» του περιοδικού. Σ. Φ ά ρ σ.—Καθώς είδατε υπερακοντίσαμε τις έλπίδες και του τολμηρότερου. Στείλτε μας κάτι και βλέπουμε. R o d. V i g n. Θεσσα. και Ά ν α σ τ ά σ ι ο ν. Κ)πολιν.—Δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε άνατοκρίσεις. Η πρότασή σας δεν είναι πραγματοποιήσιμη. Ευχαριστούμε. Μ Θ. Ζ.—Συνοκτίζετε τά νοήματα χωρίς βαθύτερη αιτία από άλλη προσπάθεια μετρικής τελειότητος. Στείλτε τίποτα πιδ λαγαρό. Μ αν. Μ α ν ώ λ ι κ.—Σās εύχριστώ έξαιρετικά γιατί από τό γράμμα σας φαίνεται πώς έχετε άνεπτυγμένο έξαιρετικά τό κριτικό ένστικτο. Άν άνακατεύσετε με τά γράμματα, σās συμβουλεύω να επιδοθήτε στη μελέτη κριτικών βιβλίων και αισθητικών έσας. Μην άφίσετε να πάη καυήν τόση παρατηρητικότητα και τόσο αναλυτικό ταλ ντο. Τ ρ α τ ά ρ.—Όρατότατες οι εικόνες σας. Μπράβο ! Καταπιαστήτε με κάτι πιδ συνθετικό και στείλτε μου τέ το. Τ. Ρ ό μ.—Εύχαριστώ. Μ α θ η τ ή ν.—Περιγραφή καλούτσικη χωρίς βαθύτερο νόημα. Α. Μ α λ.—Θά γίνει ή επιθυμία σας. Γ Χ ε ι λ.—Τό διήγημά σας έχει καλή πλοκή, αλλά ή αρχιτεκτονική του ύστερεί Τά ποιήματά σας άγνοια ακόμα. Ν. Σ ι λ β.—Δημοσιεύεται. Κ ό σ τ α ν Μ α ν.—Τό πεζό σας καλλίτερο. Έσείς καθώς και οι κ. κ. Β. Ά ν τ., Κ Ν ι κ ο λ. και Θ. Σ ο λ. κάνετε κακή χρήση των κοσμητικών και συνθέτων λέξεων ή θυσίζετε πολλά στη ρίμα. Χτενίστε τα λιγάκι και ξαταστείλτε τα. Ν. Α. Τ ρ.—Έκτενέστατα. Ζ ά ν Κ α τ ρ ί.—Η διεύθυνσις είναι : Πλατεία Συντάγματος. Γ. Δ. Δ ύ κ α ν, Χ. Κ. Γ ο υ σ., Γ. Ά η δ. και Γ. Ί ω ά ν.—Δημοσιεύω από ένα.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Κάθε άναγνώστρια έχει τό δικαίωμα να ζητήση έ ν τ ε λ ώ σ θ ω ρ ε ά ν, όποιαδήποτε συμβουλή για καλλυντικά ή για γυναικεία μικροζητήματα. Θα λάβη άπάντηση στο έρώτημά της άν μιν πρόκειται για καλλυντικά, από ειδική δερματολόγο γιατρό, άν δε πρόκειται για ψυχολογικά ή κοινωνικά ζητήματα από ειδική πεπειραμένη συνεργάτιδά μας.

Οι άπαντήσεις αυτές θα δημοσιεύονται πάντοτε στις σελίδες των Κυριών γιατί θα ενδιαφέρουν όχι μόνο εκείνες πού έρώτησαν άλλα όλες.

ΣΤΑΡΡ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ
ΔΟΣΕΙΣ
ΣΤΟΑ ΔΡΣΔΚΕΙΟΥ 12

ΜΟΥΡΤΖΟΥΚΟΣ
ΒΟΛΟΣ

Απαράμιλλα τά
νέα αφιχθέντα
ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ
ΚΑΙ ΠΑΛΤΑ

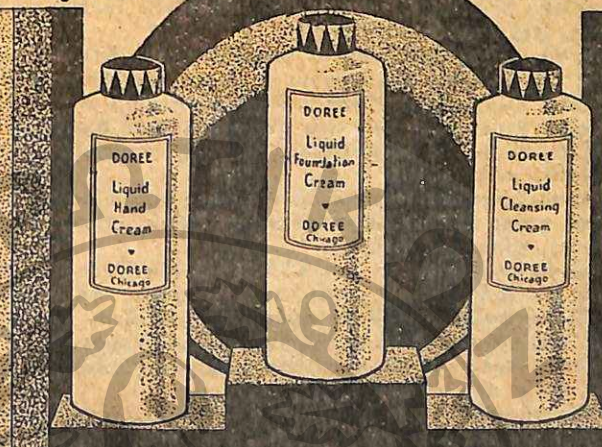
ΜΙΝΟΣ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ
Α.Ε.

ΟΔΟΣ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ
13-15
ΓΟΝΙΑ ΠΑΝΔΡΟΣΥ

Dorée

Αί κρέμαι
των άστέρων
της Hollywood

Αί νέαι
μέθοδοι του
καλλωπισμού

Διά πρώτην φοράν εις την Έλλάδα αι περίφημοι ΡΕΥΣΤΑΙ κρέμαι του Άμερικανικού Οίκου DOREE. Μοναδικαί διά τόν καλλωπισμόν του προσώπου και των χειρών. Περιέχουν χρησιμωτάς και διά τό δέρμα ούσίας. Η ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ (LIQUID CLEANSING CREAM) καθαρίζει, λευκαίνει και εισάδουσα βαθέως εις τούς πόρους, τονώνει τό δέρμα. Η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ (LIQUID FOUNDATION CREAM) λευκαίνει και απαλύνει τό δέρμα και τό προστοιμάζει διά την πούδραν. Δέν άφίνει να παρουσιασθούν ρήγματα καθ' όλην την ήμέραν και ή πούδρα διατηρείται επί μακρόν χρόνον. Η ΚΡΕΜΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ (LIQUID HAND CREAM) εξαλείφει την ξηρότητα και ερυθρότητα των χειρών και διατηρεί αυτάς λευκάς, απαλάς και δροσεράς. Αί Κρέμαι DOREE στερούνται και του ελαχίστου λίπους, άπορροφώνται άμέσως και άναδίδουν λεπτοτάτην εθωδιάν. Τιμή έκάστου φιαλιδίου Δραχμαί 100 Πωλούνται εις τά κυριότερα Φαρμακεία και Άρωματοπωλεία και παρά τήν Άντιπροσώπφ του Οίκου Π. ΣΠΕΝΤΣΑ, Ευπόλιδος 14 Τηλέφωνον 25 530.

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΓΙΑ

Έάν είσδε από ζωντανό ύλικό,
θα διαβάσετε αυτό το γράμμα.

ΚΥΤΤΑΞΑΤΕ - ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ - ΑΚΟΥΣΑΤΕ

Τί ήμπορείτε να αποκτήσετε μόνον πρὸς 20
δραχμὰς καὶ νὰ μὴ μετανοήσετε ποτὲ γι' αὐ-
τό. Μὴ γυρίσετε λοιπὸν τὴν πλάτη σας σὲ
ἓνα τόσο καλὸ πρᾶγμα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΣ ΕΥΕΡ-

ΚΑΘΕ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Έάν είσδε από ἔμπυχο ὑλικό,
δ' ἀπαντήσετε σ' αὐτό το γράμμα

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ, ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Θὰ κερδίσετε χρήματα, θὰ ὑπερέχετε κατὰ
πολὺ τῶν ἄλλων καὶ θὰ γελᾶτε ὅταν σὰς λέ-
γουν ὅτι ὑπάρχει κρίσις. Γιὰ σὰς δὲν θὰ
ὑπάρχη ποτὲ πιά.

ΓΕΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΑΡΙΘ. 102

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ;

1) Πὼς μπορεῖτε νὰ ἀκούσετε κάθε λέξι πού θὰ λεχθῇ εἰς τὸ
δωμάτιον, ἐπάνω, κάτω, ἢ πλάϊ ἀπὸ τὸ δικό σας; (Πληροφο-
ρία πού σὲ ὀρισμένη στιγμή εἶναι ἀληθινὰ ἀνεκτίμητος.)

2) ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΤΙΣ ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΣΑΣ
ΝΑ ΒΑΣΤΑΝΕ ΤΡΕΙΣ ΦΟΡΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗ
ΦΕΥΓΟΥΝ ΟΙ ΠΟΝΤΟΙ. (Κάτι πού θὰ σὰς ὠφελήσῃ χωρὶς
ἄλλο πολλὰς δραχμὰς κάθε χρόνον.)

3) Πὼς θὰ κατασκευάζετε μόνοι σας ἐντομοκτόνον ὑγρὸν πρὸς
20 δραχμὰς τὸ κιλὸ καὶ νὰ εἶναι τέλειον; Πολὺ ἀπλοῦν, ΕΑΝ
ξεύρατε πὼς βέβαια (Στὴν ἀγορὰ πωλεῖται πρὸς 100 δραχμὰς.
Κερδίζετε 80. Κάτι εἶναι κι' αὐτό.)

4) ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΟΥΕΤΕ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ, χωρὶς κό-
πον θελήσεως ἢ ἐσωτερικὰ φάρμακα; Δὲν θὰ ξανακαπνίζετε
πιὰ !!! (Κόψτε το! Μόνον μὲ μιὰ πλύση τοῦ στόματος! Προ-
φυλάττετε τὴν υγείαν σας καὶ ἐξοικονομεῖτε Χιλιάδας Δραχμὰς
κάθε χρόνο. Δι' αὐτὸ τὸ μυστικὸ καὶ μόνο ἐπληρώσαμε 50 δολ-
λάρια. Σεῖς θὰ τὸ ἔχετε σχεδὸν ΔΩΡΕΑΝ.

5) Πὼς θὰ κατασκευάζετε στὸ σπίτι σας ἐμπόρευμα πού κο-
στίζει 1 δραχμὴ καὶ πωλεῖται 5. Δὲν χρειάζονται Κεφάλαια καὶ
ὑπάρχουν δύο τρόποι. (Ακόφως θὰ κερδίζετε τὸ ἐνοίκιον ἢ τὰ
λοῦσα σας. Δὲν ζημιώνετε θαρρῶς ;)

6) Πὼς νὰ καθαρίζετε καὶ νὰ γυαλίζετε τὰ ἐπιπλά σας στὸ
σπίτι καὶ νὰ γίνωνται καινούργια μὲ τιποτένιο ἔξοδο; (Ἡ χαρὰ
τοῦ σπιτιοῦ. Οἰκονομία! Κάθε νοικοκυρὰ πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ).

7) Πὼς νὰ ξεμεθάῃ κανεὶς στὴ στιγμή καὶ μὲ ἀπόλυτον εὐκο-
λίαν ; (Γιὰ ὀρισμένας περιστάσεις, μεγάλη σωτηρία. Ἀχρεΐα-
στο νὰ εἶναι, μάθετέ το).

8) Πὼς νὰ ἔχετε πάντοτε τὰ δόντια σας λευκὰ σὰν χιόνι μὲ 1
Δραχμὴ τὸ χρόνο ἔξοδο; (Χρειάζεται σὲ ὅλους. Οὔτε βοῦρσιες,
οὔτε σκόνης, οὔτε σωληνάρια).

9) Πὼς νὰ κάμετε μόνοι σας ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΗΝ ΜΕΛΑΝΗΝ
—δηλαδὴ νὰ γράφετε σὲ χαρτί καὶ τὸ χαρτί νὰ μένῃ πάλιν
ἄσπρο, ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο πού εἶναι συννενομη-
νον μαζί σας νὰ μπορῇ νὰ φανερώσῃ καὶ νὰ ἐμφανίσῃ τὰ γράμ-
ματα ὅποταν θέλῃ; (Γιὰ μυστικὰς ἐμπορικὰς ἐπιστολὰς ἢ καὶ
ἑρῶ τι καὶ ἀνεκτίμητον).

10) Πὼς νὰ κάμετε τὴν ὀντολασιὸν τοῦ μαλλινοῦ σας νὰ βαστάῃ
ἓνα μῆνα; (Μυστικὸν πού πουλήθηκε σ' ἓνα κουρέα ἀντὶ 10.
000 δραχμῶν. Μάθετέ το, μὴν τὸ ἀφήνετε).

11) Πού μπορεῖτε νὰ ἀγοράσετε Adding Machines) Πορτα-
τίφ, Μηχανὰς Προσθέσεως, Ἀφαιρέσεως, Πολλαπλασιασμοῦ
καὶ Διαιρέσεως μόνον πρὸς 3 Δολλάρια; (Κάθε κατάστημα χρει-
άζεται μίαν. Ἐπωφεληθῆτε, εἶνε Δωρεάν).

12) Πὼς νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὴν ἀϋπνία, χωρὶς φάρμακα καὶ
μὲ 3 διαφόρους καὶ ἀβλαβεστάτους τρόπους; Θὰ ξυπνᾶτε μιὰ
καὶ καλὴ τὸ πρῶτ ! (Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ γιὰ ὅσους ἔχασαν τὸν
ὑπνο τους. Καὶ μὲ τὰ σημερινὰ νευρὰ, εἶναι πολλοὶ τέτοιοι).

13) Πὼς ἐξαφανίζονται αἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου; Ὁραμασίον
καλλυντικόν. (Μὴν κάμετε παλυνλόκους καὶ πολυεξόδους θερα-
πείας. Ἀλείφετε τὸ πρόσωπόν σας μὲ ἀρωματισμένον ὑγρὸν κά-
θε βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε. Αὐτὸ εἶναι ὅλο !)

14) Πὼς θὰ ἀποκτήσετε στὸ σπίτι σας βαρόμετρο, χωρὶς ἔξο-
δα ; Θὰ τὸ κάμετε μόνοι σας σὲ πέντε λεπτά. Διασκεδαστικώ-
τατον. (Θὰ ἀπορήσουν οἱ φίλοι σας. Τὸ πιὸ φθηνὸ ἔξω κοστί-
ζει 500 δραχμὰς).

15) Πὼς νὰ ἀδυνατίσετε ἢ νὰ παχύνετε χωρὶς κίνδυνον; (Ἀ-
βλαβής, πολύτιμος συμβουλή, ἀποκτήσατέ τὴν μὲ κάθε θυσίαν).

ΤΟ ΞΕΡΩ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΑ ΝΑΝ ΤΟ ΕΙΚΟΣΑΔΡΑΧΜΟΝ ΣΑΣ
ΑΛΛΑ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ, ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ

16) Πὼς ξελεκιάζετε τὰ ἐνδύματά σας, χωρὶς νὰ πληρώνετε

ΩΡΙΣΜΕΝΩΣ ΚΑΤΙ ΘΑ ΕΞΧΑΣΤΑΕ - ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΞΑΝΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΗ

ἔξω καθαριστικὰ ; (Εἶνε τόσο εὐκολον. Σώζετε ὁλόκληρες φο-
ρεσιές. Ἀξίζει τὸν κόπο).

17) Πὼς μπορεῖτε νὰ ἀνανεώσετε τὶς ἐξηντημένες ΤΑΙ-
ΝΙΕΣ τῆς Γραφομηχανῆς σας καὶ νὰ τριπλασιάσετε τὴν διάρ-
κειαν τῆς χρήσεώς των ; (Μεγάλῃ ἐλάττωσις τῶν ἐξόδων τοῦ
γραφείου σας. Ἰκανοποιητικώτατον).

18) Πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ οἰονδήποτε ἐπιστολόχαρτο ἢ χαρτί
ἄκαυστον; Δηλαδὴ νὰ τὸ βάσετε στὴν φλόγα καὶ νὰ μὴ καίεται.
(Μυστικόν ! Σὲ συναναστροφή ἢ παρὰ θὰ μείνῃ κατάπληκτος).

19) Πὼς νὰ βαστάῃ ἡ τσάκισι τοῦ παντελινιοῦ σας ἓνα μῆ-
να ; (Πολύτιμον διὰ μητέρας, συζύγου καὶ ἀδελφός. Θὰ γλυ-
τώσουν ἀπὸ ἓνα δυσάρεστον ἐβδομαδιαῖον καθήκον).

20) Πὼς νὰ βγάψετε τὸ κάψιμο ἀπὸ τὰ ὑφάσματα ὅταν κιτρι-
νίσουν ἀπὸ τὸ σίδηρο ; (Ἀξίζει λίγες γιὰ τοὺς ραφτάδες. Ἄν
μποροῦν, ἂς μὴν τὸ μάθουν).

Οἰαδήποτε ἀπὸ αὐτὰς τὰς πληροφορίες ἀξίζει τοῦλάχιστον
ἀπὸ 500 δραχμὰς καὶ ἄνω. Πολλές, περισσότερον. Θὰ τὶς ἀπο-
κτήσετε ὅλες μαζί καὶ τὶς 20 μόνον μὲ 20 Δραχμὰς. Τὶς
δίδομεν τόσο φθηνά, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀποκτήσωμεν
τόσους Πελάτας ὅσα σπῖτια ὑπάρχουν στὸν τόπον μας, ἀλλὰ

ΜΗ ΣΤΕΙΛΕΤΕ ΔΙΟΛΟΥ ΧΡΗΜΑΤΑ

Ὀλόκληρον τὸ βιβλίον μὲ τὰς 20 ἀναφερθεῖσας εὐκαιρίας.
Μυστικὰ καὶ Πληροφορίας ἀξίας Χιλιάδων Δραχμῶν, μπορεῖ νὰ
σὰς ἀποσταλῇ στὸ σπίτι σας ἐὰν ταχυδρομήσετε τὸ κάτωθι
δελτίον. Θὰ πληρώσετε κατόπιν εἰς τὸν φέροντα, γιὰ νὰ εἰσδε
ἦσινχος. Ἐὰν προτιμᾶτε παρουσιασθῆτε οἱ ἴδιοι στὰ γραφεῖά
μας καὶ παραλάβετε τας. Μάθετέ τας ἐσεῖς, πρὶν τὰς μᾶθῃ ὁ
γείτονας σας καὶ κλειδώσατέ τας εἰς τὸ συρτάρι σας. Εἶνε πο-
λύτιμες γιὰ τὴν φθηνότητά τους. Μὴν δυσπιστήσετε. ΕἰΣΤΕ Ο
ΜΟΝΟΣ ΚΡΙΤΗΣ καὶ

ΣΑΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ
ἐὰν δὲν εἶνε ὅπως σὰς τὰς παριστάνομεν καὶ ἐὰν τὸ 20δραχμὸν
σας δὲν ἀπέκτισε τὴν μεγαλυτέραν ἀγοραστικὴν του ἀξίαν καὶ
δὲν ἔκαμε τὴν καλυτέραν χρῆσιν πού ἔκαμε μέχρι σήμερον οἰον-
δήποτε 20δραχμὸν στὸν κόσμον ὅλον. Σὰς τὸ ἐγγυώμεθα ! Ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ πλέον προσέξατε ! Εἰς τὸ δελτίον ὑπάρχει περιπτώσις
πρὸς δὲν σὰς ἐπιτρέπῃ νὰ ἀποκτήσετε τὸ πλῆττον Βιβλιάριον
μας ἀπολύτως δωρεάν. Δὲν θὰ σὰς κοστίσῃ τίποτε. Ταχυδρο-
μήσατε λοιπὸν τὸ Δελτίον ΣΑΣ ὄχι αὔριον—τὸ αὔριον δὲν ἔρ-
χεται ποτὲ—ἀλλὰ σήμερα, τώρα μάλιστα. Σκεφθῆτε ὅπως ἀγα-
πάτε, ἀλλὰ μὴν περιμένετε, ταχυδρομήσατέ το ΤΩΡΑ πρὸς τὰ

ΓΡΑΦΕΙΑ SPECIAL ΣΤ ΓΡΑΦΕΙΑ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57—3ον πάτωμα—ΑΘΗΝΑΙ

Συμπληρώσατε καὶ ἀποστείλατε ἀμέσως τὸ παρὸν Δελτίον

Κύριε SPECIALIST Κολοκοτρῶν 57 (3ον) Ἀθῆναι
Ἡ προσφορά σας εἶνε σχεδὸν ΔΩΡΕΑΝ. Παρακαλῶ νὰ μοῦ
στείλετε τὸ Βιβλιάριον μὲ τὰ 20 Μυστικὰ σας ἀμέσως. Ἀνυ-
πομονῶ καὶ συμφωνῶ νὰ πληρώσω εἰς τὸν φέροντα 20 δρα-
μὰς. Ἐκτὸς τούτου, νὰ μὲ πληροφωρήσετε πὼς μπορῶ νὰ
κερδίσω πίσω αὐτὰς τὰς 20 δραχμὰς μου καὶ οὕτω νὰ μοῦ
μείνουν ὅλα σὺν τῷ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΔΩΡΕΑΝ. Ὑπόσχομαι νὰ
τὰ κρατήσω μυστικὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ νὰ μὴ τὰ ἀνα-
κοινώσω εἰς ἄλλους. Ἴδου καθαρογραμμένη ἡ Δ)θύνσις μου:

ΟΝΟΜΑ _____ ΑΡΙΘ. _____ ΠΟΛΙΣ _____

ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ : Οἱ ζητοῦντες τὸ Βιβλιάριον ἐκ
τῶν Ἐπαρχιῶν δύνανται νὰ ἐμβάσουν προκαταβολικῶς τὴν
ἀξίαν του μὲ οἰονδήποτε βολικὸν καὶ ἀσφαλῆ τρόπον (Ταχυ-
δρομ. ἐπιταγὴ ἢ Γραμματόσημα). Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 5 Γαλλ.
φράγκα. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ ἐμβάσματα συστημέναι εἰς τὴν
ἐξῆς Δ)θύνσιν: ANT. ΒΑΛΣΑΜΗΝ Κολοκοτρῶν 57 Ἀθῆναι.

1839

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ